

Giới thiệu Đích Nữ Bận Rộn

Truyện Đích Nữ Bận Rộn của tác giả Vũ Tịch Nhan là câu chuyện xuyên không có cung đấu có trạch đấu mỗi nhân vật được xây dựng với những tích các nhân vật đa dạng.

Nàng là một cô gái sống ở thế giới hiện đại vô tình bị xuyên không đến cổ đại, nàng phải tập thích nghi với cuộc sống cổ đại mà trong nàng vẫn còn ký ức của hiện đại.

Mời các bạn đón xem nàng sẽ sống như thế nào , liệu nàng có trở về thời hiện đại được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Sống lại

Kinh đô, phủ Đại hoàng tử.

Thẩm Tĩnh Sơ bước đi chậm rãi, từng bước xuống dần bậc thềm, lặng im không tiếng động, trăm cái đưng đưa khễ khàng theo chân nàng.

Nha hoàn Tĩnh Vân đi theo sau, tay bưng một chén canh gà.

Nàng nhẹ nhàng vỗ lên phần bụng vẫn còn bằng phẳng của mình, khẽ mỉm cười. Vừa rồi thái y đã nói cho nàng một tin vui lớn, và nay nàng muốn nhanh đem tin này chia sẻ với phu quân của mình..

Đến ngoại viện, hôm nay sân cửa lại không một tiếng động, không một người gác. Không khí kỳ lạ làm nàng cảm thấy có chút lạ lùng kỳ quái, vì thư phòng là nơi trọng yếu, bên trong có nhiều cơ mật, dù không có mặt Lý Thế Hành thì cũng sẽ có người khác trông coi. Sự khác thường hôm nay làm nàng có chút bất an.

Chẳng lẽ người có bầu thì mất cảm hơn sao? Nàng cảm thấy hôm nay sẽ có sự việc quan trọng phát sinh, mí mắt này giờ vẫn nháy liên tục, giống như báo điềm gì đó.

Đến cửa thư phòng, vừa định gõ cửa, trong lòng lại nảy lên, nàng hình như nghe được âm thanh gì đó. Tay dừng động tác lại, tiếng rên rỉ từ phòng phát ra từng đợt.

Nàng thật sự bị sốc, đây đúng là âm thanh nam nữ hoan ái mà.

Những tiếng rên rỉ không ngừng rót vào tai nàng. Nàng mở trừng hai mắt, không thể tin được nhìn chăm chăm vào cửa phòng, giống như đang xuyên qua lớp cửa mà nhìn thấu được đôi nam nữ đang làm chuyện tốt bên trong.

Nàng hoảng hốt lùi về sau hai bước, vừa đụng vào chiếc cột sau lưng, thế này mới không té ngã trên đất. Hai chân mềm nhũn, như chực ngã nhào.

Người nam nhân lúc nào cũng nói yêu nàng giờ phút này lại ở thư phòng cùng người con gái khác hoan ái?

Đêm qua, hẳn còn đem nàng nâng niu lòng bàn tay, giống như nàng là báu vật vô giá của hắn, lời nói vẫn còn văng vẳng bên tai "Tĩnh Sơ, đời này, ta chỉ cần nàng. Trọn đời suốt kiếp chỉ có đôi ta"

Thì ra tất cả đều là một chuyện cười.

Thẩm Tĩnh Sơ siết chặt nắm tay, móng tay đâm vào thịt, nhói đau làm nàng tỉnh táo lại vài phần. Nàng giãy giụa đứng dậy, muốn đẩy cửa phòng ra để chất vấn kẻ lừa gạt kia.

Ngón tay còn chưa chạm đến cửa thì nghe được tiếng thờ dốc trong phòng đã dừng, giọng nói dịu dàng của nữ nhân vang lên "Điện hạ, chừng nào người mới cưới ta đây, người đã đáp ứng ta rồi, chỉ cần ta giúp người lấy được tỳ tỳ, về sau người liền nạp ta làm thiếp mà..."

Giọng nói trầm thấp cực kỳ quen thuộc của nam nhân đáp lại "Việc này không vội, để nói sau đi"

Nàng ngây ngốc đứng tại cửa, giống như bị sét đánh, một lúc lâu vẫn không nói nên lời. Cửa phòng cách của nàng chỉ một khoảng cách nhỏ mà nàng lại cảm thấy run run, giống như là chỉ cần đẩy cửa ra là hai người xa nhau ở hai thế giới.

Thẩm Tĩnh Di...Muội muội tốt của nàng, mẹ đẻ trước đây là nha hoàn của mẫu thân nàng, nàng lại đối đãi giống như tỷ muội ruột, vậy mà lại cùng nam nhân nàng yêu thương nhất tính kế mình!

Ngay cả thứ tình cảm mà nàng dành cho hắn, cũng là bọn họ bày ra!

Thẩm Tĩnh Sơ cả người phát run, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, một trận lửa giận xông lên đầu, nàng cắn chặt răng, đè nén tim mình, run run đẩy cửa gỗ nặng nề ra, đem sự thật tàn nhẫn phơi bày trước mặt mình.

Lý Thế Hành ngồi ở trên giường thấp, đang chỉnh lại xiêm y, Thẩm Tĩnh Di vẫn là nửa thân trần, nằm nghiêng một bên, hai người nhìn thấy Thẩm Tĩnh Sơ đột nhiên phá cửa vào thì hết sức kinh ngạc, hoàn toàn bất động.

Nàng cứ tưởng mình sẽ phải hung hăng mắng một trận nhưng lại phát hiện lời nói như nghẹn lại, căn bản không thể phát ra âm thanh, chính là hai mắt như bốc hỏa đăm đăm nhìn hai kẻ kia.

Lý Thế Hành sùng sốt, lúc này Thẩm Tĩnh Sơ sao lại đột nhiên chạy tới thư phòng? Hơn nữa, nàng đến đây mà sao không có ai thông báo?

Lý Thế Hành hai mắt nhắm lại, theo bản năng liếc về phía Thẩm Tĩnh Di đang nằm bên giường. Thẩm Tĩnh Di bị ánh mắt sắc bén của hắn làm chột dạ, nhanh chóng lấp liếm, vẻ mặt hoảng loạn "Tỷ tỷ sao lại đến đây?"

Thẩm Tĩnh Sơ không nhìn nàng, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Lý Thế Hành. Hắn bị nàng nhìn có chút sợ hãi, chỉ phải mở miệng nói "Tĩnh Sơ..."

"Lý Thế Hành, người thế nhưng lại gạt ta."

Nghĩ đến chính mình đang giận dữ trong lòng nhưng lại không ngờ giọng nói vẫn bình tĩnh khác thường, giống như sự bình yên trước cơn bão táp.

"Tĩnh Sơ, nàng nghe ta giải thích đã...ta"

Lý Thế Hành mở miệng muốn nói nhưng lại phát hiện mình chẳng có gì để biện giải được, bị chính thể bất được thông dâm tại giường, thử hỏi còn gì để giải thích?

Thẩm Tĩnh Sơ đứng lảng lảng chờ hắn lên tiếng mà Lý Thế Hành sau một lúc lâu cũng không nói ra được cái lý do gì, nàng cười lạnh, giọng mỉa mai "Giải thích? Nay ta cũng chờ xem người giải thích ra sao?"

Nàng vẫn nhìn khuôn mặt hắn, cho tới bây giờ, vẫn chẳng có tia hoảng loạn nào, vẫn như trước bình tĩnh. Trước kia nàng cực kỳ thích kiểu mặt lạnh này, vẫn hi vọng có thể là người làm thay đổi khuôn mặt như băng tuyết kia,. Mỗi khi hắn mỉm cười là lúc hắn vì nàng mà làm băng tan chảy, giống như là ban cho nàng đại ân.

Mà nay khuôn mặt hắn không chút biểu cảm nào, nhìn nàng mà giống như đem nàng đẩy ngã vào hầm băng, lạnh đến xương cốt, làm cả người nàng run rẩy không thôi.

Tim như bị dao cắt, không quay đầu nhìn lại, nàng tuyệt vọng xoay người rời đi.

Bóng dáng gầy yếu của nàng phiêu theo gió vô cùng bất lực và cô đơn.

Thẩm Tĩnh Di nhanh chóng chỉnh lại quần áo, ôn nhu nói "Điện hạ đừng lo, ta sẽ đi khuyên tỷ tỷ"

Lý Thế Hành thu ánh mắt lại, nhìn chằm chằm Thẩm Tĩnh Di "Người dám tính kế bốn vương?"

Thẩm Tĩnh Di trong lòng hốt hoảng, vội vàng quỳ xuống "Tĩnh Di không dám!"

Hắn làm sao biết được? Nàng bắt quả chỉ muốn tỷ tỷ biết, rồi buộc hắn nạp nàng mà thôi.

Lý Thế Hành lạnh giọng, tính toán này nhỏ nhặt này, chẳng lẽ hắn còn không biết? Nữ nhân ngu xuẩn này, suýt nữa làm hỏng hết kế hoạch của hắn!

Tâm trí của hắn lại bay theo nữ nhân vừa phẫn nộ rời đi, trong mắt nàng tràn đầy lửa giận, châm chọc, thất vọng, làm hắn cảm thấy thật phiền chán.

"Còn không mau đi đi"

Hắn thần nhiên phân phó.

Thẩm Tĩnh Di ngẩn người, lập tức phản ứng, đứng dậy đuổi theo nữ nhân vừa đi xa.

Thẩm Tĩnh Sơ...Lý Thế Hành ngấm lại tên nàng, lo lắng trong lòng. Nàng bắt quả chỉ là một phần của kế hoạch, sao trong lòng lại vì nàng mà loạn lên?

Thẩm Tĩnh Sơ lao đảo một đường không hiểu sao lại đi đến hồ Cẩm Lý. Trong ao Cẩm lý, những chú cá tự do bơi qua bơi lại, nhưng nàng không khỏi cảm thấy bị châm chọc.

Ngày ấy, tại ngày đại thọ của tổ mẫu, nàng vô tình đi ngang qua hồ nước, bị những chú cá kia thu hút, bất cẩn trượt chân, bị hắn cứu, chính là lúc kinh ngạc đó mà trái tim của nàng bị hắn cướp mất.

Nàng thật là ngu xuẩn, tin tưởng nam nhân này thực lòng yêu mình, như thế xem ra, hắn chỉ lợi dụng thân thể của nàng, lợi dụng thế lực gia đình nàng thôi.

Thật là buồn cười quá...Nàng nhìn không được cười ra tiếng, mang theo vài phần chua xót, cổ họng giống như có hàng vạn kim châm thật đau. Mí mắt nhắm lại nhưng đã phát hiện thì ra không biết từ bao giờ khuôn mặt đã đầm nước mắt.

"Tỷ tỷ..."giọng nói mềm mại của Thẩm Tinh Di vang lên sau lưng, Thẩm Tinh Sơ nhanh chóng lau đi nước mắt, xoay người lạnh lùng nhìn lại "Như thế nào? Người tính cầu xin ta cho người qua cửa sao? Đừng hòng mơ tưởng!"

"Ha ha ha ha.." Thẩm Tinh Di nũng nịu cười "Tỷ tỷ sao lại chấp nhứt như thế?"

Thẩm Tinh Sơ nghiêm mặt nói "Người đừng có giả bộ nữa! Cút đi cho ta! Ta không muốn nhìn thấy người!"

Thẩm Tinh Di sắc mặt thay đổi, cuối cùng cũng thay đổi nét mặt tươi cười giả tạo, trong mắt có chút thâm hiểm "Tỷ tỷ, việc đã đến nước này, ta nghĩ không còn do người quyết định nữa đâu!"

"Người tưởng điện hạ thật lòng thích người sao? Điện hạ chẳng qua là lợi dụng người thôi" Thẩm Tinh Di lộ vẻ châm chọc "Ba năm trước đây, tại hồ cảnh lý trùng hợp cứu người, trong cung lại tình cờ gặp người, còn có ngày hội thưởng hoa nữa...Tất cả chẳng qua là do ta cùng điện hạ thiết kế thôi. Người lại cho là hân yêu người toàn tâm toàn ý sao? Haha..."

Thẩm Tinh Di cười lớn, đem tất cả những chuyện đó tàn nhẫn nói ra "Muội muội ta đây...đã là người của điện hạ từ ba năm trước rồi"

Vừa nói, Thẩm Tinh Di liền lặng lẽ đến bên cạnh Thẩm Tinh Sơ.

Thẩm Tinh Sơ bị chân tướng sự việc từ miệng Thẩm Tinh Di làm cho thất thần. Ba năm trước, bọn họ đã cùng nhau cấu kết, Thẩm Tinh Di khi đó đã muốn giúp Lý Thế Hành cưới nàng, lấy Thẩm gia đích nữ làm vợ?

"Ta là đích tỷ của người, ngày thường đối đãi người không tệ, vì sao người lại hại ta?"

Thẩm Tinh Sơ phẫn nộ nhìn chằm chằm Thẩm Tinh Di, ánh mắt sắc bén như dao, dường như hận không thể đâm nàng vạn lần.

"Đối đãi không tệ?"

Thẩm Tinh Di trào phúng "Tỷ tỷ là đích nữ cao quý, muội muội ta chẳng qua chỉ là thứ nữ thôi, cho tới nay chỉ vẫn là con chó đi theo bên cạnh người thôi!" Thẩm Tinh Di nhớ tới những lúc nhục nhã, cảm thấy thật giận dữ.

Thẩm Tinh Di...sao lại có oán hận sâu như vậy với nàng?

Bỗng nhiên, nàng nhìn thấy ánh mắt kỳ lạ của Thẩm Tinh Di, còn chưa kịp suy nghĩ sâu hơn thì đã bị đẩy mạnh vào bụng roi xuống hồ.

Hồ nước rất sâu, Thẩm Tinh Sơ hai chân không chạm đáy, không biết bơi, chỉ có thể giãy dụa "Cứu mạng...cứu mạng..."

Thẩm Tinh Di đứng bên bờ, lạnh lùng nhìn Thẩm Tinh Sơ đang giãy giụa, khẽ mở miệng "Vốn dĩ ta chỉ cầu vị trí quý thiếp thôi, nhưng người nay lại có bầu, chỉ sợ điện hạ mềm lòng, ta lại không thể chấp nhận được...Tỷ tỷ, thật xin lỗi, muốn trách thì hãy trách mệnh người ngày trước quá tốt mà thôi"

Nước ao lạnh lẽo dần thấm vào cơ thể Thẩm Tinh Sơ, nàng cảm giác da thịt ngày một lạnh, sinh mệnh dần biến mất, trước mắt chỉ còn màu đen, trong đầu tất cả còn lại là ký ức với Lý Thế Hành, bông tuyết như đang bay quanh nàng, bao phủ lấy nàng.

Nếu hết thấy có thể làm lại được thì tốt biết bao...

Nàng mộng lung như trở lại ngày ấy, khi mẫu thân chưa qua đời, nằm trên chiếc giường ấm áp, nghe giọng mẫu thân khẽ nói bên tai.

"Mẫu thân..." Nàng giống như nghe được tiếng mình đang làm nũng trong lòng mẫu thân.

"Tinh Sơ ngoan..." giọng nói mẫu thân bên tai dần biến mất, càng ngày càng xa, chỉ có sự trống trải vây quanh nàng.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Di nương chảy máu

"Tinh Sơ, tình tình nào..."

Ngay lúc đang lạnh lẽo thì một đôi bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt mặt nàng, mí mắt dù đang thấy thật nặng nề, rốt cuộc cũng cố gắng mở ra được rồi.

"Mẫu...thân?" Nàng ngập ngừng, khúc mắt còn mê mang, không dám chớp mắt hay có động tác gì, sợ đây chỉ là giấc mộng, chỉ cần khẽ động là sẽ biến mất ngay.

Ninh thị cười cười, nhẹ nhàng vỗ mái tóc đen an ủi: "Mẫu thân đây, mẫu thân đã phạt Lam nhi và Lư di nương quỳ trong sân rồi."

Lam nhi? Lư di nương? Lư di nương không phải được nâng lên chính thất sau khi mẫu thân qua đời sao?

Nàng mơ hồ cảm thấy không đúng lắm, vội vàng cầm tay Ninh thị, cảm nhận sự ấm áp, khác hẳn giấc mộng băng giá kia.

Chẳng lẽ là mình nhưng lại không phải là năm mơ?

Ninh thị thấy nàng biểu cảm quái dị, chỉ nghĩ nàng còn kinh hoàng, chỉ ôn nhu nói "không có gì đâu"

"Lư di nương kia cũng quá quái không xem ta ra gì, ngày thường ý vào sủng ái của lão gia, mỗi hễ lên trời, nay lại còn dám dung túng cho Lam nhi cãi nhau với người, đem người đẩy xuống hồ sen nữa!"

Ninh thị khinh thường hừ nhẹ, trong giọng nói lại tăng sự giận dữ: "Cũng không nhìn lại thân phận của mình, lão gia có sủng nàng thế nào đi nữa thì di nương chỉ là di nương, thứ xuất chính là thứ xuất, vĩnh viễn không thay đổi được! Hừ!"

Thấy nàng có phản hoàng hốt, Ninh thị thắc mắc:

"Tình sơ, người quên rồi sao? Buổi sáng người cùng Di nhi ở sân dạo mát, vừa gặp Lam nhi và Thu nhi, các người lời qua tiếng lại cãi nhau, Thu muội khuyên bảo không được nhưng không ngờ Lam nhi dám đem người cùng Thu muội đẩy xuống hồ sen! Lam nhi ngày càng không có tôn ti, thế nào cũng phải giáo huấn nghiêm chỉnh lại!"

Nàng cùng Thẩm Tĩnh Lam cãi nhau, Thẩm Tĩnh Lam đem nàng và Thẩm Tĩnh Thu đẩy xuống hồ sen?

Đây là rõ ràng là chuyện xảy ra ba năm trước mà?

Chẳng lẽ là...nàng đã sống lại sao?

Nàng vội vàng hỏi "Mẫu thân, năm nay ta mấy tuổi?"

Ninh thị mặc dù cảm thấy hôm nay nàng có chút kỳ quái, vẫn xoa đầu nhẹ nhàng trả lời "Tình sơ sao lại quên rồi? Người mới vừa qua sinh nhật mười ba tuổi đó thôi!"

Mười ba tuổi! quả nhiên là ba năm trước mà!

Năm đó nàng mười ba tuổi, mẫu thân chưa bị bệnh, ca ca chưa từng bị trúng bẫy lúc đi bình định loạn dân, người thân vẫn còn đây, chưa từng rời xa nàng.

Không chỉ có như thế, lúc này, nàng còn chưa từng gặp Lý Thế Hành, chưa bị Lý Thế Hành cùng Thẩm Tĩnh Di thiết kế, lại càng chưa từng yêu thương hắn. Những sự việc này vẫn còn chưa phát sinh.

Tất cả vẫn còn kịp. Thật tốt, thật là tốt. Thẩm Tĩnh Sơ thì thầm.

"Mẫu thân" Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng kích động, tựa vào lòng Ninh thị làm nũng "Nữ nhi rất nhớ người..."

Năm nàng mười lăm tuổi, Ninh thị chết vì bệnh, nàng khóc ba ngày ba đêm. Sau đó, Thẩm Hoàng Uyên phụ thân nàng nâng Lư di nương làm chính thất, con vợ kế Thẩm Nguyên Thanh thành trưởng tử, Thẩm Tĩnh Lam từ thứ nữ nhảy lên vị trí đích nữ.

Ninh thị chỉ nghĩ là nàng vẫn còn đang sợ hãi, nhẹ nhàng vỗ lưng an ủi.

Đang lúc mẹ con nàng tâm tình thì chợt nghe trong viện có thiết thét chói tai, bên ngoài nha hoàn cuống quýt chạy vào, mặt mày kinh hoàng "Phu nhân, không tốt!"

Trang mama nghiêm mặt, nhanh chóng quát nha hoàn mất bình tĩnh vừa rồi "Không thể nói bậy! Phu nhân vẫn đang tốt đó thôi!" Nhìn thấy tiểu nha hoàn bối rối, bà nén giận hỏi "Phát sinh chuyện gì?"

Nha hoàn bị Trang mama nghiêm khắc bỗng liền run run nói:

"Phu nhân, Lư di nương...bị ra máu!"

"Ra máu?" Ninh thị nhíu mày hỏi: "Có phải là nguyệt sự tới không?"

Nha hoàn run run "Nha hoàn của Lư di nương nói là gần đây nguyệt tín của di nương bị trễ, chỉ e là Di nương đã có thai..."

Ninh thị toát mồ hôi lạnh, nếu là Lư di nương có thai, lại vì sự trừng phạt của mình mà làm cho di nương đẻ non thì khẳng định sẽ xảy ra lớn chuyện.

Ninh thị hốt hoảng nhanh đứng dậy "Trang mama, chúng ta nhanh đi xem thôi!"

Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng kinh ngạc, nàng còn đang đắm chìm trong cảm giác vui sướng khi được sống lại, nhưng lại quên mất ngày trước do Ninh thị trách phạt Lưu di nương làm cho nàng ta chảy máu, suýt phải đẻ non!

Nhưng nàng cũng nhớ rõ là chỉ suýt nữa, chứ không có xảy ra thật sự.

Nàng kéo ống tay áo Ninh thị "mẫu thân, Lưu di nương chảy máu nhưng thai nhi có lẽ giữ được, người nhanh gọi thầy thuốc qua khám cho di nương đi!"

Bảo Âm nhận lệnh Thẩm Tĩnh Sơ, nhanh chóng đi thỉnh thầy thuốc, Trang mama trấn an Ninh thị, bên cạnh Ninh thị thì thầm "Phu nhân không cần lo lắng cho dù là đẻ non, cũng là Lưu di nương không đúng, người chẳng qua làm đúng theo gia pháp thôi, lão phu nhân có biết cũng không làm được gì"

Mặc kệ là chảy máu hay đẻ non, Thẩm Tĩnh Sơ vẫn là cô nương chưa lập gia đình, không nên nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Ninh thị bèn sai Trang mama ra phòng ngoài.

Sân ngoài vốn dĩ trồng nhiều hoa quế, nhưng giờ chẳng thấy mùi quế thơm ngát đâu mà chỉ lãng vãng mùi máu tươi làm người ta phải buồn nôn. Lưu di nương sắc mặt tái nhợt, quần áo dính chút máu, được vài nha hoàn đỡ, Thẩm Tĩnh Lam thì đang bên cạnh "Di nương..."

Nhìn thấy Ninh thị đi ra, sắc mặt Thẩm Tĩnh Lam bỗng dưng đỏ lên, chỉ vào Ninh thị hét to "Nguoi, nguoi là hung thủ giết nguoi!"

Lưu di nương bỗng dưng kích động, trong mắt hiện lên sự ngoan độc và âm hiểm, giãy dụa nói "Nguoi hại chết cốt nhục trong bụng ta, hại chết Thẩm gia huyết mạch, ta muốn liều mạng với nguoi!"

Ninh thị chấn động, Trang mama chạy nhanh qua đỡ nàng, hướng Thẩm Tĩnh Lam quát to "Lưu di nương, từ tiểu thư sao lại có thể mất quy củ như thế! Lưu di nương là nguyệt tín hay đẻ non vẫn chưa biết, mà các nguoi dám nói xấu phu nhân? Nếu Lưu di nương chính là nguyệt tín, lão nô liền muốn xem các nguoi như thế nào trả lời với lão phu nhân!"

Lưu di nương nghe lời này liền không nói được gì nữa. Ninh thị thấy thế bèn sai nha hoàn của nàng dìu Lưu di nương về Hương uyển, tránh sự việc càng nghiêm trọng thêm.

Quay lại gian trong, Ninh Thị nhanh sai người đem trà nóng cho Thẩm Tĩnh Sơ, vẻ mặt lo lắng "Nguoi vừa mới tỉnh lại thấy sao rồi? Nguoi vẫn là nữ tử chưa lấy chồng, sự tình dơ bẩn vừa rồi quả thật không nên nhìn thấy."

Thẩm Tĩnh Sơ uống trà nóng rồi bình tĩnh lại, thân mình mặc dù còn yếu nhưng lại vẫn mỉm cười "Mẫu thân, con không sao đâu!". Buông ly trà trong tay, nàng tiếp lời "Mẫu thân không cần quá lo lắng, di nương bắt quá chỉ chảy ít máu, không có đẻ non đâu."

Ninh thị kinh ngạc "Làm sao nguoi biết được?"

Thẩm Tĩnh Sơ cười cười "Mẫu thân là người có phúc khí, không thể vì việc nhỏ này bị phạt được."

Ninh thị chỉ nghĩ là Thẩm Tĩnh Sơ muốn an ủi mình, miễn cưỡng cười cười, nhưng trong lòng vẫn không yên. Vừa lúc nha hoàn đến thông báo "Phu nhân, Trương di nương cùng bát tiểu thư xin gặp!"

Ninh thị trong lúc đang phiền chán, vừa muốn vẫy tay bảo không tiếp nhưng miệng lại nói "Cho các nàng vào đi!"

Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng căng thẳng.

Bát tiểu thư Thẩm Tĩnh Di! Kẻ kiếp trước phản bội nàng, tính kế nàng, cấu kết với phu quân của nàng, đẩy nàng xuống ao, Thẩm Tĩnh Di!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ác phụ Ninh thị

Mẹ con Trương di nương tiến vào, đương nhiên nghe được động tĩnh bên trong, trong lòng tuy có vui sướng khi có người gặp họa nhưng vẻ mặt vẫn hết sức cung kính

"Phu nhân, thiếp vừa làm xong chút mứt ô liu, vị còn tươi mới, ăn chút tâm tình sẽ tốt lên, bớt đi phiền muộn..."

Tiểu nha hoàn tiếp nhận, đặt lên bàn, Ninh thị thở dài "Làm thế nào mà có thể không phiền lòng cho được...Sơ nhi rơi xuống nước vừa tỉnh lại thì Lưu di nương lại chảy máu, nếu là đẻ non thì..."

Trương di nương bước lên phía trước, một bên bóp chân cho Ninh thị, lại nói "Phu nhân, Lưu di nương dung túng cho Lam nhi đẩy Sơ muội cùng Thu

muội, phu nhân trừng phạt là đúng theo gia pháp, Lư di nương nếu thật sự đẻ non cũng là lỗi của di nương. Lư di nương mang thai mà không t ự biết, không báo hộ tốt huyết mạch cho Thâm gia, làm tổn hại Thâm gia cốt nhục, chẳng có liên hệ gì với phu nhân cả”

Ninh thị như bưng bình, Trương di nương nói đúng, nàng trước đó chẳng làm gì sai, bắt quá dựa theo gia pháp xử trí Lư di nương thôi. Lư di nương nếu là có thai, về lý nên báo cho nàng biết, còn chuyện không giữ được, ngược lại chính là lỗi của nàng ta.

Nghĩ đến đây, Ninh thị đã bót phiền não nhưng giọng nói vẫn có chút lo lắng “Nhưng nếu lão gia trách cứ thì...”

Thâm Hoàng Uyên vốn dĩ là thiên vị Lư di nương, việc này mặc kệ đạo lý thuộc về ai, tâm hấn luôn như vậy.

Trương di nương bóp mạnh tay một chút “Phu nhân cũng không làm gì sai, lão gia sao lại trách được? Nói là phu nhân có chút cường ngạnh không bằng nói lão gia bị Lư di nương xúi giục, không chừng là nàng ta giảng bày để phu nhân rơi vào...”

“Ừm...” Ninh thị nghe vậy trong lòng dường như đã có quyết định.

Trương di nương thấy thế liền cười hỏi “Sơ muội có sao không? Thiếp nghe Di nhi kể lại thì sợ hoảng hồn”

Thâm Tĩnh Di dịu ngoan ngàng đầu lân, ánh mắt thâm tình “Tỷ tỷ không có việc gì đúng không? Đều do muội muội vô dụng, không khuyên được Lam tỷ...”

Từ lúc mẹ con nàng ta vào cửa, nàng vẫn luôn thờ ơ lạnh nhạt, đã trải qua sự việc ở kiếp trước, nàng càng cảm thấy rõ ràng sự dối trá của đôi mẹ con này. Thâm Tĩnh Di kiếp trước luôn ít nói, trước mặt nàng luôn tỏ vẻ đơn thuần, nhưng lại thừa dịp nàng không chú ý mà cắn ngược nàng một ngoan độc, mà Trương di nương này cũng chẳng phải người lương thiện, ở miệng thì nói là vì mẫu thân, nhưng thật ra là muốn chia rẽ quan hệ của phụ thân và mẫu thân.

Thâm Tĩnh Sơ nắm chặt hay tay, các đốt ngón tay bị siết chặt đến trắng bệch, thân nhiên trả lời “Không có việc gì”

Ninh thị lẽ dĩ nhiên, chỉ cho rằng nàng vừa tỉnh lại, người vẫn còn mệt nên liền xua mẹ con Trương di nương trở về. Mẹ con Trương di nương vừa đi thì Thâm Tĩnh Sơ cũng đuổi tất cả mama nha hoàn ra ngoài, nghiêm túc nói với Ninh thị “Mẫu thân, người cũng không thể tin lời của Trương di nương được!”

Ninh thị hết sức kinh ngạc “Nàng ta nói có lý, việc này lỗi đâu phải ở ta, nếu phụ thân người trách cứ, cũng là do hấn thiên vị...”

“Mẫu thân!” Tĩnh Sơ ngắt lời, “Đạo lý là đúng như vậy nhưng lòng người vốn dĩ luôn thiên vị, mẫu thân không phải là di nương bình thường, mà là chính thể của An viên Hầu Hầu phủ, làm sao lại kiến thức hạn hẹp như Trương di nương được!”

Nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Ninh thị, Thâm Tĩnh Sơ mới nhận ra mình quá mức nghiêm túc, lời nói mang hàm ý răn dạy, nên dịu giọng xuống “Mẫu thân là người có lý, nếu mẫu thân chịu hạ mình, phụ thân nhất định sẽ cảm thấy người hào phóng, khéo léo... không bị gán cái danh ác phụ”

Ninh thị nghe vậy thì nhũn mảy, nàng vốn là con gái của tướng quân, tính tình vốn dĩ bộc trực ngay thẳng, thiện ác rõ ràng, cũng ít chú ý những tiểu tiết này, đấu với Trương di nương lúc nào cũng dịu dàng kia, tự nhiên là bị lép vế hơn, không biết lúc nào đã bị mang danh ghen tị di nương, ác độc với thị thiếp, mà không cách nào chối cãi được. Mà đương nhiên là ác phụ thì sẽ sinh ra ác nữ ức hiếp thứ nữ.

Nhìn thần sắc mẫu thân, Tĩnh Sơ lại nói thêm “Mẫu thân vốn dĩ là tâm địa thiện lương, chính là tính tình có chút cương trực, nếu không phải bị kẻ có tâm xúi giục, phụ thân làm sao lại hiểu lầm người mà đi sùng ái Lư di nương”

Thâm Hoàng Uyên mặc dù không đến mức sùng thiếp diệt thê, cũng bảo toàn cho thể diện của chính thê nhưng Ninh thị cũng biết mỗi lần hấn đến Cẩm Uyên bất quá cũng chỉ là làm theo lệ, giữ lại Thâm gia huyết mạch thôi.

“Trương di nương... đối với ta trung thành và tận tâm... làm sao có thể xúi giục” Ninh thị có chút do dự. Nhớ lại mỗi lần nàng nghe lời Trương di nương xong thì mặt ngoài quả thật chiếm ưu thế nhưng thật ra lại càng thêm khắc khẩu với Thâm Hoàng Uyên.

Thâm Tĩnh Sơ hừ lạnh “Mẫu thân, nếu Trương di nương trung thành tận tâm với người thì sao có thể leo lên giường của phụ thân! Nàng ta chẳng qua là muốn nương nhờ mẫu thân thôi! Trương di nương cũng thế, Thâm Tĩnh Di cũng vậy!”

Ninh thị nghe được lời này quả thật sắc mặt trầm xuống, tuy rằng nàng không biết Thu Cúc rốt cuộc đã làm gì để lão gia coi trọng, nhưng sự thật là từ sau khi nàng ta lên di nương thì ác danh của nàng ngày càng sâu, quan hệ với Lư di nương cũng ngày càng kém đi.

Thật không hiểu vì sao Tĩnh Sơ còn nhỏ tuổi lại hiểu biết nhiều như vậy, Ninh thị bèn búng tay lên trán nàng “Tiểu hài tử, về sau đừng có nói trước mặt người khác những lời này. Huống hồ Di nhi còn chưa từng làm chuyện gì có lỗi với người, người đề phòng cũng được nhưng đừng làm sứt mẻ tình cảm tỷ muội!”

AI nói Thâm Tĩnh Di chưa từng làm? Bất tại trận kẻ thông dâm, giết người diệt khẩu, nàng đã trải qua một kiếp, mặc dù hiện tại sự việc còn chưa xảy ra nhưng sự tình này trong lòng nàng đã sớm là chuyện rõ ràng rồi.

Thâm Tĩnh Sơ tự biết trong lòng mẫu thân đã cảnh giác hơn với Trương di nương, liền âm thầm thở nhẹ, cười làm nũng “Nữ nhi sao dám? Bất quá chỉ nói trước mặt mẫu thân thôi!”

Bên ngoài nha hoàn báo lại, nói là Cửu tiểu thư ở Lê uyển cũng đã tỉnh, chẳng qua vẫn còn mê sảng, sự việc gì cũng đều quên hết. Ninh thị nhủ may, thường xuống một chén tổ yến, sai người dọn dò nàng ta nghỉ ngơi cho tốt.

Nha hoàn nhận lệnh lui ra thì Bảo Âm vào bẩm lại “Phu nhân, thầy thuốc đã khám xong, Lưu di nương quả thật mang thai nhưng nàng mặc dù chảy máu, thai nhi cũng chưa sao, phu nhân xin hãy an tâm”

Ninh thị nhẹ nhàng thở ra, náo loạn chết người cũng chẳng phải chuyện tốt gì, mặc dù không phải cốt nhục của nàng nhưng nàng cũng không đến mức làm ra chuyện tệ hại như vậy.

“Bất quá...” Bảo Âm do dự

“lão gia vừa mới qua Hương uyển, Lưu di nương nói...”

Thấy Bảo Âm do dự, Ninh thị càng khẳng định Lưu di nương chẳng nói lời gì tốt đẹp, quát to “Nàng ta nói gì?”

Bảo Âm cắn môi “Lưu di nương nói Tứ tiểu thư chẳng qua là vô tình đẩy Lục tiểu thư, phu nhân biết rõ thân thể di nương không khỏe, còn bắt nàng ta quỳ xuống, nói phu nhân... Phu nhân cố ý hại cốt nhục trong bụng nàng ta!”

“Cái gì!” Ninh thị giận dữ đập tay lên án, Lưu di nương này dám lật ngược phải trái, chỉ hươu nói ngựa, dám ở trước mặt lão gia bôi nhọ sự trong sạch của nàng!

Bảo Âm không dám ngắt đầu, Thẩm Tĩnh Sơ lập tức khuyên Ninh thị “Mẫu thân, Lưu di nương xưa nay vẫn như vậy, mẫu thân lát nữa gặp phụ thân, thái độ nên khiêm tốn ôn nhu chút, bằng không với thái độ vừa này, khẳng định phụ thân sẽ hiểu lầm!”

Ninh thị nghe vậy bèn cố nén giận, cố gắng bình tĩnh lại, nghe thấy bức rèm lay động, một nam nhân trung niên anh tuấn bước vào, giọng nói có vẻ uy nghiêm “Hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Nhận sai

Ninh thị sững sốt, Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng có chút hốt hoảng, Lưu di nương kia chỉ dùng đáng về điếm đàng đáng yêu mà làm cho phụ thân tin tưởng mẫu thân mưu hại cốt nhục của nàng ta, mà mẫu thân vốn dĩ mang danh ác phụ, phụ thân đương nhiên là tin tưởng.

Thẩm Tĩnh Sơ vội vàng xốc chăn gấm xuống giường, tóc dài đen phủ xuống, chiếc áo mỏng đơn bạc làm cho nàng trông càng có vẻ gầy yếu, trên mặt vẫn mang theo vẻ bệnh tật tái nhợt, quỳ xuống trước mặt Thẩm Hoàng Uyên, giọng nói mang theo sự thành khẩn sám hối “Phụ thân, nữ nhi sai rồi, cầu xin người trách phạt!”

Thẩm Hoàng Uyên lộ rõ vẻ kinh ngạc, Lưu di nương quả có nói rằng Lam nhi không cẩn thận đẩy nàng cùng Thu muội xuống hồ sen, nhưng hắn đã xem nhẹ việc này, chỉ tập trung vào mỗi chuyện di nương chảy máu, xem chút nữa đã quên mất sự tình này.

Nhìn lại Tĩnh Sơ vừa mới tỉnh dậy, thân mình còn suy yếu, hắn tiến lên đỡ nàng lên giường nghỉ ngơi, đứng thẳng bên hỏi chuyện “Tĩnh Sơ làm sai chuyện gì?”

Giọng nói bình thản nhưng đã không còn tức giận như ban nãy.

Ninh thị cũng nghi hoặc nhìn Tĩnh Sơ, lần này rõ ràng là lỗi của Thẩm Tĩnh Lam, vì mặc dù để cho Thẩm Hoàng Uyên không trách việc nàng làm cho di nương kia chảy máu, Tĩnh Sơ cũng không đến mức tự nhận hết lỗi sai về mình chứ.

Thẩm Tĩnh Sơ khẽ cắn môi, trên mặt lộ vẻ áy náy “Đều là nữ nhi không tốt... Nữ nhi là đích nữ, từ nhỏ liền cùng mama học quy củ của tiểu thư khuê các, cho đến nay vẫn theo đúng khuôn phép, không dám quên, sợ tổn hại thanh danh Thẩm gia đích nữ. Tuy rằng hôm nay là thứ tỷ vô lễ trước nhưng Tĩnh Sơ cũng không nên cùng thứ tỷ khác khẩu, mất tư cách, về lý nên nhượng bộ, để tránh tổn hại hòa khí tỷ muội...”

Thẩm Tĩnh Sơ đem khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn Thẩm Hoàng Uyên, đôi mắt trong suốt, khóc lã chã “Đều do Tĩnh Sơ không biết nhường nhịn, nghĩ đến thân phận đích nữ vốn dĩ cao hơn thứ nữ, không chịu nhường nửa phần, mới làm cho thứ tỷ giận dữ đẩy Tĩnh Sơ cùng Thu muội rơi vào ao sen,, Tĩnh Sơ tự cho mình đúng khi cố bảo vệ danh dự đích nữ, kỳ thật lại làm tổn thương tình cảm tỷ muội... Tĩnh Sơ cầu xin phụ thân trách phạt”

Vừa nói nước mắt vừa trào ra, làm tăng thêm vài phần điếm đàng đáng yêu, lời nói lại chân thành, không có chút ý tứ trách cứ Tĩnh Lam, ngược lại đem toàn bộ sai lầm nhận về mình.

Thẩm Hoàng Uyên nhìn nữ nhi đột nhiên trở nên nhu thuận trước mắt, trong lòng dù có nghi ngờ nhưng sắc mặt lại giãn ra, giọng nói ôn hòa “Hiếm khi thấy Tĩnh Sơ nhu thuận như vậy, việc này không phải lỗi của ngươi, thật sự là lỗi của Lam nhi, không nên cùng ngươi cãi nhau, lại càng không nên đẩy

ngươi và Thu nhi rơi xuống hồ sen, quả thật phải phạt để nàng ta biết thu lại tính xấu này.’

Thẩm Tinh Sơ vẫn luôn cuối đầu, âm thầm kéo tay Ninh thị, Ninh thị lúc này mới định thần “Lão gia, thiếp thân cũng sai rồi!”

Sao? Nàng cũng sai? Thẩm Hoàng Uyên nghi hoặc nhìn hai mẹ con, hôm nay các nàng bị sao vậy? Như thế nào đều tranh nhau nhận sai?

Ninh thị cúi đầu “Hôm nay vốn dĩ là Lam nhi phá hỏng quy củ, đem Tinh Sơ đẩy vào hồ sen, dựa theo gia quy mà phạt lỗi... Chính là thiếp thân trước đó không biết chuyện Lưu di nương có thai, di nương cũng chưa từng thông báo cho thiếp thân biết chuyện... may mắn không có thành chuyện lớn, bảo vệ được Thẩm gia huyết mạch, nếu không thiếp thân làm sao dám nhìn mặt lão gia, làm sao dám đối mặt với liệt tổ liệt tông của Thẩm gia!”

Có lẽ hai người chẳng qua chỉ có chút hiểu lầm thôi. Thẩm Hoàng Uyên nghiêm túc nói “Nếu không có việc gì là tốt rồi, nay Nhã phù đã có thai, phụ nhân nên quan tâm săn sóc hơn”

Ninh thị trong lòng tuy không vui nhưng cố gắng kiềm chế, nhẹ nhàng chấp thuận “Vâng”

Thẩm Hoàng Uyên hài lòng gật đầu, dù Ninh thị bỗng nhiên không có khiếu nại như ngày thường, ngược lại chủ động nhận sai làm cho hắn có chút khó hiểu, bất quá là mọi việc trong nhà đều tốt, hắn cũng không hi vọng chính thất cùng tiểu thiếp suốt ngày đấu đá “Lam nhi kia quả thật nên quản giáo lại, hai ngày sau nnaing hãy tìm mama giáo dưỡng lại chút quy củ, quản giáo nghiêm túc hơn.”

Ninh thị sùng sốt, thấy Thẩm Hoàng Uyên cúi đầu trầm mặc, Thẩm Tinh Sơ đang đánh giá Thẩm Hoàng Uyên sẽ ngủ lại nơi nào hôm nay, rồi bỗng mở miệng “Tinh Sơ không có gì đáng ngại nữa, Thu muội muội cũng đã tỉnh lại, trong lòng khẳng định cũng nhớ thương phụ thân, hay là phụ thân đi xem Thu muội một chút?”

Thẩm Hoàng Uyên đứng là đang cân nhắc sẽ nghỉ lại nơi nào đêm nay, Thẩm Tinh Sơ rơi xuống nước bị kinh hoàng, Lưu di nương suýt nữa đề non, đứng là nên chăm chú, đột nhiên Tinh Sơ nhắc nhở, mới nhớ lại vừa rồi Thu muội cũng bị kinh hoàng, ý niệm lóe lên trong đầu, gật đầu nói “Ừ, ta đi Lê uyển xem Thu muội một chút, lát nữa sẽ quay lại dùng bữa”

Ninh thị cùng Tinh Sơ đều cúi đầu chào “Tiễn chân lão gia/ phụ thân”

Tiến Thẩm Hoàng Uyên đi khỏi, Ninh thị xoa xoa trán Tinh Sơ “Nha đầu quý, mẫu thân hôm nay mới biết ngươi quả thật là thông minh sáng suốt”

Thẩm Tinh Sơ cười “Mẫu thân nhanh đi chuẩn bị chút đi. Người nhớ đừng cứng rắn với phụ thân quá, nam nhân luôn thích mềm không thích cứng, mẫu thân nếu nhu thuận chịu lép vế, thì dù phụ thân có cương cũng sẽ nhu hòa với người thôi”

Ninh thị sùng sốt, một lúc sau mới hồi phục tinh thần “Nha đầu ngươi sao tự nhiên lại hiểu biết như vậy? Cứ như ngươi mới là mẫu thân của ta ấy”

Thẩm Tinh Sơ vẫn tươi cười, chỉ nói “Nữ nhi đã tỉnh, cũng nên đi thỉnh an tổ mẫu, để tránh tổ mẫu lo lắng. Mẫu thân chuẩn bị đi, buổi tối phụ thân ở lại đây mà”

Ninh thị gật đầu, thờ dãi nói “Nay ngươi vẫn còn nhỏ, nếu dễ dàng được tổ mẫu tốt, làm người thay đổi cách nhìn mới là hảo sự”

Thẩm Tinh Sơ gật đầu, đợi Ninh thị đi rồi, lệnh cho Tinh Vân Noãn Tuyết giúp nàng thay quần áo, Tinh Vân cầm một bộ váy đỏ Hải Đường vân cầm, tính giúp Tinh Sơ mặc vào thì nàng lại nhủ mảy “Hôm nay ta không mặc bộ này, hãy mặc bộ tơ lụa màu trắng đi”

“Tiểu thư?” Tinh Vân nghi hoặc

Thẩm Tinh Sơ cũng không giải thích thêm, chỉ nói “Theo chỉ thị của ta làm là được rồi”

Nàng vừa mới bị thương, mặc sắc đỏ tía, dù vốn dĩ không tổn hại gì, mặc đồ như vậy đến cũng chẳng nhận được ai đồng tình, còn rước lấy lão phu nhận phản cảm, thể hiện bản thân quá kiêu căng. Tuy rằng trước mặt lão phu nhân sẽ không nói gì nhưng cũng chẳng được người yêu thích.

Nhìn bộ quần áo trắng trong này, mặc vào càng làm sắc mặt thêm tái nhợt, khuôn mặt có vẻ đáng yêu thêm đậm hơn.

Cúi đầu nhìn Tinh Vân bận rộn xung quanh, trong lòng nàng bỗng nhiên nghi ngờ. Vì sao kiếp trước nàng ngã vào hồ nước mà không có ai đến cứu? Tinh Vân hẳn là phải theo sau nàng chứ?

Lúc đó nàng ta rốt cuộc đã đi đâu?

Đương nhiên, nếu giờ tra hỏi cũng chẳng biết thêm được gì, chỉ có thể áp chế sự nghi ngờ, hướng chỉ nàng là người gặp họa được phúc.

Nhưng nếu có người đối với nàng không trung thành, liên kết với thứ muội cái bấy nàng thì lại là chuyện khác.

Tinh Vân là nha hoàn thích thể hiện, miệng mồm lanh lợi, kiếp trước rất được lòng nàng, làm cho nàng vui, nhưng kiếp này nàng nhìn kỹ thì quả thật có chút bất an, mưu đồ, là kẻ ngu xuẩn không biết thời thế.

Thay xong quần áo, Tinh Vân lại xưng phong nhận việc muốn cùng nàng đi thỉnh an lão phu nhân, Thẩm Tinh Sơ cũng không hỏi lại, từ chối nàng ta, chỉ mang theo Noãn Tuyết.

Vừa ra khỏi cửa, bỗng nhiên trong lòng có ý, bèn thấp giọng dặn dò Yến Thảo. Yến Thảo nghe xong có chút sửng sốt nhưng vẫn gật đầu đáp ứng.

Thẩm Tĩnh Sơ đi thẳng một đường ra khỏi tiểu viện, chân đi thanh thoát, không phát ra tiếng. Lễ nghi cần có của tiểu thư khuê các nàng đều nắm rõ, chưa từng quên, tuy rằng kiếp trước có chút kiêu căng nhưng nàng biết rõ đích nữ và thứ nữ, vinh viễn vận mệnh sẽ không giống nhau.

Bước chân chậm rãi, trong đầu hồi tưởng chuyện đã qua, chỉ mới nửa ngày mà cảm giác như bùng tỉnh cả một kiếp.

Sai lầm kiếp trước, nàng không thể tái phạm, những gì kiếp trước mất đi, kiếp này nhất định nàng phải đòi lại!

Bỗng nhiên, có một bóng đen chặn đường nàng, Nàng nhẹ nhàng ngẩng đầu, trong mắt không chút sợ hãi, nhẹ nhàng chào “Thanh ca ca”

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Thẩm Nguyên Thanh tức giận

“Thẩm ca ca” – Thẩm Tĩnh Thanh là con vợ kế Lưu di nương sinh ra. Tuy rằng đã chuyển ra nội viện, tuy không tham dự tranh đấu của Ninh thị Lưu di nương, nhưng từ nhỏ đến lớn mưa dầm thấm đất, qua mười năm cũng đôi với nữ tử do Ninh thị sinh ra thâm hận thấu xương, mặt ngoài cũng cung kính gọi Ninh thị một tiếng “Mẫu thân” nhưng sau lưng lại không biết đã ác độc nguyên rủa hai mẹ con nàng bao nhiêu lần.

Đối với muội muội trước mặt, hẳn chẳng có một chút cảm tình nào. Quả thật, bộ dáng của nàng trước mặt tốt hơn muội muội hẳn nhiều nhưng trong lòng hẳn, đích nữ này là ác nữ thường xuyên bắt nạt muội muội nhà mình, cũng là kẻ có tâm địa rắn rết.

Mà hôm nay trên đường đi học trở về liền nghe được di nương bị Ninh thị phạt quỳ suốt đề non, hẳn vừa giận vừa sợ chuẩn bị đến Hương uyển, không nghĩ trên đường lại gặp được Tĩnh Sơ đang hướng đến chỗ lão phu nhân thỉnh an.

Tĩnh Sơ gặp Thẩm Nguyên Thanh đứng bất động hồi lâu không nói, mắt xéخét giận dữ, tự nhiên hiểu sự liên quan đến chuyện của di nương, chẳng qua đây cũng chẳng phải lỗi của nàng, cũng không phải Ninh thị lỗi, Thẩm Nguyên Thanh nhìn nàng như vậy là có ý gì?

Thẩm Tĩnh Sơ cũng không định dây dưa lâu, chỉ nói “Thanh ca ca, muội muốn đi thỉnh an tổ mẫu, nếu ca không có việc gì, thỉnh ca ca nhường đường cho muội đi trước”

Ngụ ý quá rõ ràng, ta muốn đi thỉnh an tổ mẫu, ngươi muốn chặn đường cũng không được, hẳn là phải nhường ta đi trước.

Và là ngươi quá quắt, phải nhường ta chứ không phải ta nhường ngươi đi.

Thẩm Nguyên Thanh nghe vậy sắc mặt khê thay đổi.

Thẩm gia có ba phòng, ba phòng đều có nữ nhân là con vợ cả, các cháu gái nội viện mỗi ngày đều phải hướng lão phu nhân thỉnh an, cháu trai lớn lên thì phải chuyển ra ngoại viện, không cần ngày ngày thỉnh an. Nhưng là cháu trai cháu gái thứ xuất thì trừ mỗi mỗi ngày vào buổi thỉnh an chung thì cũng không có tư cách hướng lão phu nhân thỉnh an tùy lúc.

Với thời đại trọng nam khinh nữ này, dù hẳn có là cháu trai thì cũng không có đặc quyền này. Chỉ có con vợ cả có mới có quyền đó.

Thẩm Tĩnh Sơ nói vừa rồi cũng là nhắc nhở Thẩm Nguyên Thanh. Không chỉ vậy, nàng còn bắt hẳn nhường đường vì dù Tĩnh Sơ là muội muội, hẳn là ca ca thì cũng không có chuyện đích nữ phải nhường đường cho thứ xuất.

Thẩm Nguyên Thanh sắc mặt cứng đờ, vốn dĩ đang cố nén cơn giận, nghe được lời nói của nàng hẳn cho rằng là một sự khiêu khích, bèn phát hỏa “Thẩm Tĩnh Sơ, ngươi đừng ý vào mình là đích nữ, muốn làm gì thì làm!”

Thẩm Tĩnh Sơ sửng sốt, nàng hoàn toàn không ngờ hẳn lại giận dữ đến thế, chẳng qua là kêu hẳn nhường đường thôi, một đại nam nhân, chuyện nhỏ nhất thế kia mà lại quát lớn giận dữ sao?

Hơn nữa, hẳn nhường đường cho nàng chẳng phải là đúng quy củ hay sao? Nàng có làm gì nhục nhã hẳn?

Quả nhiên là con do Lưu di nương sinh ra, bụng dạ hẹp hòi, chẳng được xứng mặt nam nhân.

Thẩm Tĩnh Sơ thần nhiên “Dựa theo thẩm gia quy củ, Thanh ca ca hẳn là nên nhường đường cho muội”

Thẩm Tĩnh Sơ khiêu khích nhìn Thẩm Nguyên Thanh. Thấy hẳn vẫn không nhúc nhích, nàng lại nói thêm “Chẳng lẽ Lưu di nương không có dạy ca quy củ hay sao?”

Những lời này hoàn toàn chọc giận Thẩm Nguyên Thanh, Thẩm Nguyên Thanh tức nổi gân xanh “Đủ rồi! Đừng có nói Lưu di nương! Thẩm Tĩnh Sơ,

ngươi quả nhiên là kẻ ác độc, Tình lam bắt quá lỗ tay đẩy ngươi xuống hồ sen thôi nhưng ngươi lại xúi giục mẫu thân phạt di nương cùng Tình Lam quỳ trên đất lạnh làm di nương suốt đời non!”

Tình Sơ giận tái mặt, lạnh lùng trả lời “Thanh ca ca, mẫu thân và ta không gánh nổi tội danh mưu hại con nối dòng Thảm gia đâu! Thanh ca ca thiên vị Tình Lam là chuyện thường tình nhưng không thể làm bẩn trong sạch của mẫu thân và muội muội!”

Thảm Nguyên Thanh càng tăng thêm giận dữ trong mắt “Ta chưa từng thiên vị Tình Lam! Ta chẳng qua nói sự thật thôi! Ngươi và mẫu thân chèn ép chúng ta nhiều năm như vậy, nay lại mượn cơ hội này trừng phạt di nương, mưu hại cốt nhục trong bụng di nương, chẳng lẽ chuyện này không phải sự thật?”

Thảm Tình Sơ không nói gì, khinh thường nhìn hần, chuyện trái phải trắng đen cũng có thể thay đổi nói ra như vậy sao.

“Thảm Tình Sơ, ngươi tâm địa rắn rết, ngày sau nhất định có báo ứng!”

Nàng lạnh lùng nhìn hần, rõ ràng hần cao hơn nàng nhưng vẻ mặt nàng lại cao cao tại thượng, mà hần giống như thần tử đang phải cúi đầu hạ mình.

Thảm Nguyên Thanh nhàu mày, nàng dựa vào cái gì mà dùng ánh mắt kiêu căng đó nhìn hần? Nàng khinh thường mím môi, lộ ra chiếc cổ trắng mềm mại, hần cố gắng kiềm chế xúc động muốn tiến lên bẻ gãy chiếc cổ non mềm ấy, dẹp đi sự kiêu căng lạnh lùng của nàng.

Hần còn chưa làm gì đã thấy ánh mắt nàng thay đổi, bỗng nhiên như là ánh mặt trời hòa tan, ôn nhu như nước, khóe mắt động nét cười như hoa mùa xuân, khóe miệng nhếch lên, cười nhẹ nhàng. Biểu tình sinh động như thể hòa cùng dung mạo như hoa như ngọc, quả đúng là lay động lòng người.

Thảm Nguyên Thanh trong lòng hết sức nghi hoặc, hần chưa bao giờ thấy biểu cảm như vậy của Tình Sơ, nàng ở trước mặt hần vĩnh viễn đều là lớn giọng lấn át, kiêu căng ngạo mạn, chưa bao giờ ngọt ngào như nước, nhất thời hần ngẩn ngơ ra.

Nàng khẽ mở môi đỏ mọng, dịu dàng gọi “Ca ca...” Vừa gọi xong vừa tiến đến hai tay mở ra, ôm người phía trước theo bản năng,

Nghe được giọng nói xinh đẹp như vậy, Thảm Nguyên Thanh trong lòng hốt hoảng, hay đây là chiêu mới của nàng ta? Trong đầu như có tiếng nổ lớn, nháy mắt trống rỗng, tức giận bỗng nhiên tan biến, lại thấy nàng muốn tiến tới ôm hần, không hiểu sao tự dưng hần cũng muốn giang tay đón lấy nàng.

Thảm Tình Sơ lại nhẹ nhàng lướt qua hần, đầu ngả vào lòng người phía sau “Ca ca, Tình Sơ rất nhớ người...”

Thảm Nguyên Thanh trơ mắt nhìn nàng lướt qua mình, hai tay vừa tính giang ra vòng lại phía sau, làm ra vẻ bình thường.

Thảm Nguyên Huân sang sảng cười ra tiếng, thanh âm trầm thấp, bên tai Thảm Tình Sơ thật dễ nghe “Mới có một ngày không gặp, muội muội sao lại trở nên bá đạo như vậy?”

“Tình Sơ chính là nhớ ca ca thôi...” trong lòng vẫn làm nũng, không chịu rời bỏ sự ấm áp này.

Sao chỉ có một ngày chứ, nàng rõ ràng là hai năm chưa nhìn thấy ca ca. Kịp trước nàng cùng Lý Thế Hành định hôn xong thì Thảm Nguyên Huân nhất quyết phản đối giúp Lý Thế Hành tranh đoạt ngôi vị hoàng đế, lại bị Lý Thế Hành đề cử Thảm Nguyên Huân đi Tây Bắc trừ loạn đảng mà bị trúng bẫy, trở về chỉ còn là khối thi thể.

Đều do nàng! Nếu không phải nàng, ca ca sao lại có thể bị Lý Thế Hành tính kế? Sao có thể sớm mất lúc còn xuân xanh? Kịp này nàng không thể dẫm lên vết xe đổ được, càng không cho ca ca lâm vào hoàn cảnh tranh đoạt vị.

Thảm Nguyên Huân nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen mềm mại, ôn nhu nói “Nghe nói hôm nay muội rớt xuống ao sen? Không sao chứ?”

Thảm Tình Sơ lắc đầu, nhẹ giọng nói “Muội không có việc gì, còn trong họa được phúc cơ!”

“Trong họa được phúc?” Thảm Nguyên Huân thắc mắc.

Thảm Tình Sơ vẫn đang trong lòng Thảm Nguyên Huân, ngẩng đầu tính nói thêm thì Noãn Tyết chạy nhanh đến, vẻ mặt sốt ruột “Tiểu thư, người như vậy... không hợp với lễ tiết đâu! Nếu Trang mama bắt gặp, nhất định sẽ bị phạt...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thỉnh An

Nam nữ thụ thụ bất t hân, mặc dù là huynh muội ruột cũng vậy. Đừng nói là ôm ấp trước mặt mọi người, từ sau khi bảy tuổi đều không thể ở chung, nếu

không sẽ tổn hại thanh danh. Nay Thảm Tình Sơ lại không chú ý lễ tiết, thân thiết như thế với Thảm Nguyên Huân, nếu bị người khác thấy, tất nhiên sẽ bị phạt. Không chỉ thế, Tình Sơ còn bị đánh giá là có hành vi phóng đảng, không biết liêm sỉ.

Thảm Tình Sơ nghe vậy liền buông Thảm Nguyên Huân ra, để ý chung quanh, ho nhẹ hai tiếng “Hôm nay chẳng qua ta có chút sợ hãi, ca ca chỉ an ủi ta chút thôi”

Nàng liếc nhẹ Thảm Nguyên Thanh “Huống hồ thanh danh của Thảm gia nữ nhân, nếu ai đối với ta đồn đại lời không tốt, cũng sẽ ảnh hưởng đến thanh danh các tỷ muội khác, sợ là mất nhiều hơn được”

Thảm Nguyên Thanh làm sao không hiểu được ngụ ý của nàng? Hắn chỉ khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Tình Sơ nhìn sắc mặt hắn, biết hắn sẽ không nói lung tung, bèn không để ý tới nữa, xoay người nói với Nguyên Huân “Ca ca, Tình Sơ đang muốn đi thỉnh an tổ mẫu, nếu ca ca rảnh thì đi cùng Tình Sơ được không?”

Thảm Nguyên Huân cười gật đầu “Đi thôi!” rồi cùng Tình Sơ, hai người sóng bước tới Vinh Uyển.

Thảm Nguyên Thanh nhìn bóng dáng hai người rời đi, trong lòng có một cảm giác kỳ quái. Thảm Nguyên Huân kia luôn ra vẻ Phan An, mưu lược hơn người, ở trong trường là niềm vui của tiên sinh, cậu là Uy viễn đại tướng quân, lại là trưởng tử trong nhà, quả thật làm hắn có vài phần ghen tỵ. Hôm nay xem ra, không chỉ có như thế, hắn ta còn có phúc khí có được muội muội xinh đẹp như hoa như nguyệt nữa.

Nhớ tới muội muội hung hãn của mình, lại so với bộ dáng nhu thuận mềm mại của Tình Sơ, hắn khẽ chau mày.

Thảm Tình Sơ cùng Thảm Nguyên Huân sóng vai đi tới, bước chân nhẹ nhàng, miệng nàng khẽ cười, nụ cười như nắng tỏa, nghiêng đầu nhìn về anh tuấn của Nguyên Huân, vẫn chưa thể tin nổi Thảm Nguyên Huân đã sóng lại, chân thực ở bên cạnh nàng.

Thảm Nguyên Huân ánh mắt sắc bén, vốn dĩ đã nhìn ra sự biến động nhỏ đó “Muội muội hôm nay tâm tình tốt lắm sao? Ngươi vừa mới nói trong họa được phúc là gì? Nói cho ca ca nghe xem nào”

Thảm Tình Sơ cúi đầu do dự vài giây, lập tức ngửa đầu cười xán lạn khoe hai núm đồng tiền “Phụ thân đêm nay ở lại viện dùng bữa!” Dùng một chút lại nói thêm “Còn nói buổi tối muốn ngủ lại chỗ mẫu thân nữa!”

Ánh mắt thuần khiết của cô gái ngây thơ, giống như không biết “buổi tối ngủ lại” là có ý nghĩa gì.

Thảm Nguyên Huân nghe đến đây cười cười “Thật không? Tình cảm như vậy thật tốt”

Hôm nay muội muội rơi xuống nước, phụ thân vì trấn an mẫu thân mới ở viện dùng bữa ngủ lại, muội muội lại nói là trong họa được phúc... Nghĩ đến đây Thảm Nguyên Huân không khỏi nén một tia cười khổ.

Muội muội quả thật còn rất... lạc quan.

Chẳng mấy chốc đã tới Vinh uyển, nha hoàn Thu Ngân nhìn thấy hai người liền cười nói “Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư đến thỉnh an lão phu nhân?”

Thảm Nguyên Huân gật đầu “Tổ mẫu đang ngủ sao?”

Thu Ngân cười đáp “Chưa ngủ, Nhị phu nhân, Tam phu nhân, Thập nhất tiểu thư, Thập tiểu thư đều ở đây, Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư xin đợi nô tỳ vào bẩm báo”

Thảm Nguyên Huân đáp lời “Làm phiền ngươi!”

Thu Ngân mặt đỏ lên, Đại thiếu gia tuần tú hơn người, nho nhã lễ độ, nếu được người nhìn trúng nâng thành nha đầu thông phòng thì...

Nghĩ đến đây, Thu Ngân cố ý vô tình ngoái đầu lại nhìn Thảm Nguyên Huân liếc mắt một cái, hàm chứa nhu tình ẩn ý.

Đáng tiếc ánh mắt của Thảm Nguyên Huân đã sớm dừng ở trên người Tình Sơ, không để ý thấy Thu Ngân nhìn trộm, cười nói với nàng “Hôm nay đến cũng thật khéo”

Thu Ngân thất vọng thu hồi ánh mắt, lớn tiếng hô bẩm vào gian trong “Đại thiếu gia cùng Lục tiểu thư đến...”

Thảm Nguyên Huân không thấy được nhưng Tình Sơ lại nhận ra được ánh mắt của Thu Ngân, trong lòng thầm nghĩ, ca ca nàng bộ dạng tuần tú, lại khiêm tốn có lễ, trách không được kẻ cả nhà đầu bên cạnh lão phu nhân cũng phải động tâm xuân.

Thông báo xong, Thu Ngân quay đầu thỉnh hai người đi vào, ánh mắt vẫn là cố ý vô tình liếc về phía Thảm Nguyên Huân.

Thảm Nguyên Huân mắt nhìn thẳng, cùng Tình Sơ tiến vào gian trong, cung kính hành lễ “Bái kiến tổ mẫu”

Lão phu nhân cười “Mau đứng lên đứng lên! Lâu rồi không gặp Huân nhi, hôm nay cuối cùng con cũng nhớ tới bà lão này! Mau tới cho tổ mẫu nhìn xem nào!”

Thẩm Nguyên Huân nhanh đứng dậy bước đến “Tổ mẫu trường thọ trăm tuổi, phúc thái an khang, cháu trai còn muốn cung kính hiếu đễ với Tổ mẫu mà!”

Nhị phu nhân Thích thị ở một bên cũng mở miệng lấy lòng “Đúng vậy! Qua ba ngày nữa là sinh nhật của mẫu thân rồi! Mẫu thân chính là tràn đầy phúc khí, trường mệnh trăm tuổi đó mà!”

Người lớn tuổi thích nhất nghe những từ như Trường mệnh, tuy biết rõ là nịnh hót nhưng đáy lòng vẫn cao hứng “Ta cảm giác hình như Huân nhi lại cao lên nhiều nữa rồi!”

Thẩm Tĩnh Sơ nghe được lời nói của Thích thị thì trong lòng hơi hoảng hốt, đứng rồi, qua ba ngày sau là ngày sinh của lão phu nhân, Thẩm gia là danh gia vọng tộc, lão phu nhân lại là muối muối của Thái hậu, đến lúc đó không chỉ có rất nhiều hoàng thân quốc thích trong tộc đến chúc thọ, mà còn có cả vài vị hoàng tử cũng sẽ đến đây. Và cũng chính vào ngày đó, nàng trượt chân ngã vào hồ, bị Lý thế Hành cứu.

Lão phu nhân nhìn thấy Thẩm Tĩnh Sơ ngây người, nghĩ đến chuyện hôm nay hẳn còn làm nàng chưa định thần lại, bèn gọi “Sơ muội, tới đây tổ mẫu nhìn xem nào, hôm nay con có sợ hãi không?”

Thẩm Tĩnh Sơ hoàn hồn lại “Cháu gái không sao ạ, nên mới nhanh tới thỉnh an tổ mẫu, để tránh tổ mẫu nhọc lòng phiền muộn”

Lão phu nhân ôm Thẩm Tĩnh Sơ, cười nói “Nhà mình cháu gái đương nhiên luôn đặt hàng đầu. Lam nhi kia cũng quá sức không hiểu chuyện, chỉ là một thứ nữ nhỏ nhen, lại dám mưu hại đích nữ, hừ!”

Thẩm Tĩnh Sơ chỉ cười nhẹ “Tổ mẫu bớt giận, tỷ tỷ chẳng qua chỉ nhất thời lỡ tay, Tĩnh Sơ nay không phải vẫn nguyên vẹn đứng trước mặt người sao? Toàn bộ đều là do tổ mẫu phúc khí. Vẫn là Nhị thẩm nói rất đúng, tổ mẫu xung quanh phúc khí, Tĩnh Sơ cũng được hưởng lây”

Thẩm Tĩnh Sơ vừa nói xong lời này, chẳng những người khác kinh ngạc mà ngay cả lão phu nhân cũng ngẩn người.

Tĩnh Sơ cũng Thẩm Tĩnh Lam không hợp nhau, chuyện này ở Thẩm phủ cũng không phải là bí mật gì, rõ ràng hôm nay Tĩnh Sơ có thể nhân cơ hội này làm cho lão phu nhân khiển trách Thẩm Tĩnh Lam, nhưng rốt cuộc nàng lại không làm thế, mà còn giúp Thẩm Tĩnh Lam sao?

Lão phu nhân cười cười, roi xuống nước về sau, Sơ muội rốt cuộc đã thông suốt rồi.

Thích thị nghe được Tĩnh Sơ nói vậy, đầu tiên là sùng sốt, sau đó liền nhanh nhẩu “Mẫu thân, Sơ muội ngày càng giỏi ăn nói, có thể nói mẫu thân quả nhiên là có phúc khí, cháu trai cháu gái đều hết sức thuận hòa”

Trình độ nịnh hót cũng thật cao, đầu tiên là khen Tĩnh Sơ, sau lại nâng lão phu nhân phúc khí, cuối cùng đem tất cả con cháu Thẩm gia tán dương. Nhưng thực rõ ràng, cuối cùng nhắc nhở lão phu nhân là con gái mình Liên muội cũng rất nhu thuận.

Lão phu nhân làm sao không hiểu ý, chẳng qua là cười đáp lại “Nói đúng lắm. Huân nhi cùng Sơ muội hôm nay liền cùng ở lại đây ăn cơm với ta đi”

Tĩnh Sơ lộ vẻ khó xử “Có thể bởi tổ mẫu ăn cơm là niềm vui của Sơ nhi và ca ca nhưng chính là đêm mai ngày sau đều được, chỉ có đêm nay...”

“Sao?” Lão phu nhân sắc mặt trầm xuống. Vừa mới cho là Sơ muội đã thông suốt, giờ nàng lại cự tuyệt dùng bữa với lão bà này?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Làm nhục gia phong

Mọi người trong phòng thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt, tất cả đều im lặng, chờ xem Thẩm Tĩnh Sơ như thế nào hóa giải được.

Thẩm Tĩnh Sơ bình tĩnh nhìn mọi người, việc nhỏ như vậy, nhưng lại có thể nhìn thấu được tâm tình của mọi người trong phòng. Trong lòng hơi phiền muộn, có khi hiểu được nhiều việc quá lại cảm thấy thương tâm hơn.

Nàng mỉm cười ngọt ngào “Tổ mẫu, đêm nay phụ thân muốn dùng bữa với mẫu thân... Phụ thân ngày thường bận rộn, hiếm khi rảnh rồi được như hôm nay, cho nên...”

Vừa nói nàng vừa kéo một bên cánh tay lão phu nhân như làm nũng “Tổ mẫu nếu không chê bai, về sau ngày ngày Tĩnh Sơ đều đến dùng bữa với người, liên tục đến khi tổ mẫu chán mới thôi nhé?”

Sắc mặt lão phu nhân hòa hoãn hơn, cháu gái ruột của mình làm nũng ngọt như vậy, ai cũng không tức giận được, huống chi lý do của nàng là Thẩm lão gia dùng bữa với mẫu thân nàng. Tuy rằng Tĩnh Sơ nói là ngày thường phụ thân bận rộn nhưng mọi người đều rõ lý do hẳn không thích đến chỗ của Ninh thị, mà Tĩnh Sơ vì bận tâm phụ thân thể diện mà không nói thẳng ra, lại đưa ra một cái cớ khác, hôm nay cháu gái này quả đã hiểu biết hơn nhiều.

Lão phu nhân tươi cười, nét mặt hiền lành hơn vài phần “Được được, đêm nay con hãy cùng dùng bữa với phụ thân đi nhé”

Tĩnh Sơ vui mừng ôm cánh tay lão phu nhân “Tổ mẫu thật tốt, khó trách mọi người đều hâm mộ con có được tổ mẫu tốt như vậy”. Lời nói càng làm cho ý cười trong mắt lão phu nhân càng sâu. Bà khẽ gõ lên trán nàng “Đó cũng là phúc khí của Tĩnh Sơ nhà ta đó”

Thích thị vội vàng phụ họa theo “Đúng vậy, Sơ muội còn nhỏ đã xinh đẹp vậy rồi, thật là người có phúc khí”

Tĩnh Sơ không đổi sắc mặt, liếc mắt nhìn qua, còn Thẩm Tĩnh Liên ngồi cạnh bên, chỉ cười mà khoèo nói.

Thẩm Tĩnh Vân, đích nữ Tam phòng vốn dĩ trầm mặc, cuối cùng cũng mở miệng “Tổ mẫu nếu không chê Tĩnh Vân vụng về thì hôm nay con ở lại cùng người dùng bữa được không?”

Thích thị lập tức ra dấu cho Thẩm Tĩnh Liên, nàng ta ngầm hiểu, bèn ngọt ngào cười tiến đến “Tổ mẫu, Tĩnh Liên cũng muốn ở lại với người”

“Được được, tất cả đều là cháu gái ngoan của ta, ở lại hết đi, càng đông càng vui” Lão phu nhân quay đầu phân phó “Đình mama, đi chuẩn bị bữa tối, phong phú một chút, chuẩn bị thêm thức ăn yêu thích của Vân nhi và Liên nhi nữa”

Đình mama tuân lệnh, nhanh chóng xoay người rời đi. Nhưng vừa đi ra cửa không xa đã bắt gặp nha hoàn chạy vội tới, bèn tức giận khiển trách “Nha hoàn nguoi sao dám mất quy củ như thế ở Vinh uyển?”

Nha hoàn kia đi chậm lại nhưng khuôn mặt lộ vẻ lo lắng “Bẩm mama, nô tỳ là nha hoàn trong phòng Tam phu nhân, Tam lão gia đã trở về, nô tỳ đến để thỉnh Tam phu nhân quay lại viện.”

Sắc mặt Đình mama hòa hoãn hơn “Thỉnh thì thỉnh, vội vã như vậy làm gì!”

Nha hoàn sợ hãi nói “Tam lão gia...say rượu...”

Đình mama giật mình, sai Thu Ngân nhanh chóng vào thông báo.

“Lão phu nhân, nha hoàn của Tam phu nhân đến thỉnh Tam phu nhân quay về.” Thu Ngân cung kính báo.

Lão phu nhân phất tay “Đêm nay Tam phu nhân cùng dùng bữa với ta, kêu nàng ta quay về đi”

Thu Ngân nói thêm “Hình như Tam lão gia đã quay về”

Nghe được phu quân nhà mình đã quay lại, Tam phu nhân Liễu Thị có hơi giật mình, lại vẫn kiềm chế ngồi yên trên ghế, lão phu nhân giả vờ như không thấy biểu hiện vừa rồi của nàng ta, chỉ nói “Về thì về, chẳng lẽ hán về thì phải bắt con dâu lập tức đến hầu hạ hán hay sao?”

Lão phu nhân nói như thế thì Liễu thị cũng chỉ yên ổn ngồi ở chỗ của mình, Thu Ngân im lặng lui ra, lão phu nhân bỗng nhiên mở miệng “Đem nha hoàn kia vào, ta có chuyện muốn hỏi”

Thu Ngân lui ra, kêu nha hoàn kia vào gian trong. Nha hoàn kia cũng không biết lão phu nhân vừa mới nói gì, sau khi hành lễ với lão phu nhân bèn quay qua hành lễ với Liễu thị “Tam phu nhân, Tam lão gia đã trở lại, thỉnh Tam phu nhân quay về...”

Lão phu nhân sắc mặt hơi hờn giận “Hôm nay con dâu không về, cùng ta dùng bữa tối”

“Nhưng...” nha hoàn kia lộ vẻ mặt khó xử “Tam lão gia say rượu, đang còn nói sáng...”

Liễu thị giật mình, có chút đứng ngồi không yên. Lão phu nhân trong lòng thầm nghĩ “Không có tiền đồ”, lại phụng phịu nói “Nói sáng thì kệ hán, ngày nào cũng say rượu, chả có gì mới mẻ”

Nha hoàn xấu hổ “Là thế tử của Minh phủ đưa Tam lão gia trở về, đang ngồi chờ giao phó cho Tam phu nhân, người nói phải vậy mới yên tâm rời đi”

Lão phu nhân bực mình la một tiếng “Thật sự là kẻ không dùng được!” Nhìn thấy Liễu thị đứng ngồi không yên bèn nói “Đi đi, ta thấy hồn của ngươi cũng bay về phía bên kia rồi!”

Liễu thị đỏ mặt đứng lên hành lễ rồi vội vàng rời đi.

Không khí mới vừa hòa thuận vui vẻ thế kia mà bị quấy nhiễu như vậy, nhất thời có chút tê nhạt. Thích thị thấy sắc mặt lão phu nhân không vui cũng không dám mở miệng, sợ chọc giận thêm.

Thẩm Tĩnh Vân lại nói “Tổ mẫu, đêm nay có món thỏ hầm không ạ? Lần trước phòng bếp làm món này quả thật ngon lắm, Tĩnh Vân đang muốn ăn đây!”

Lão phu nhân bốt tức giận “Vân nhi thích ăn, tổ mẫu sẽ cho chuẩn bị ngay!”

Thẩm Tĩnh Sơ thấy lão phu nhân đã thoải mái hơn “Tổ mẫu không thể bắt công nha, thịt thỏ làm đẹp, Tĩnh Sơ cũng muốn!”

Lão phu nhân rút cuộc buông lỏng “Đứa nhỏ tham ăn này, một hồi tổ mẫu cho người đem qua cho con được chứ”

Thẩm Tinh Sơ cười nói “Tổ mẫu là tốt nhất! Tinh Sơ yêu người nhất!”

Lão phu nhân cười cười, dường như rất yêu chiều cháu gái nhà mình. Tinh Sơ cùng Tinh Vân liếc nhau một cái, trong lòng thấu hiểu, Tinh Sơ khẽ cười hướng mắt ra đầu với Tinh Vân làm nài ta ngán người.

Vị tỷ tỷ họ này, dường như có chút không giống với lúc trước.

Sắc mặt Thích thị không tốt, Vân nhi vốn được lòng lão phu nhân thì thôi, ngay cả cả Sơ muội kia cũng làm lão bà cười vui được, ngược lại con nàng Liên nhi giống như kẻ ngoài cuộc.

Đang còn hờn dỗi, bỗng nhiên có mama tiến vào cung kính hành lễ, ghé tai nói nhỏ với Thích thị. Thích thị lúc này cười như không cười, châm chọc Tinh Sơ “Sơ muội, nghe nói người mới vừa ôm Huân nhi ngoài kia phải không?”

Thẩm Tinh Sơ chấn động, đáy lòng thâm mắng, Thẩm Nguyên Thanh chết tiệt! Hắn dám hướng Nhị thẩm cáo trạng!

Nhưng trên mặt nàng lại tràn đầy vẻ ủy khuất “Là Tinh Sơ không đúng...”

Lão phu nhân biến sắc, thu lại vẻ tươi cười. Trong nhà quy củ nghiêm ngặt, không được phép sai lầm, dù Tinh Sơ có làm nũng làm bà tươi cười thì một khi phạm gia quy, đặc biệt là quy định của lão tổ tông, dù là đích nữ cũng phải dựa theo quy củ mà trừng phạt, không thể có chút lưu tình!

Mà con dâu thứ hai nhà nàng lại nói Sơ nhi ôm Huân nhi? Việc này truyền ra Thẩm gia còn mặt mũi gì? Quả thật là mất mặt, tổn hại gia phong!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Trách phạt nhẹ

Thẩm Nguyên Huân biết sự việc nghiêm trọng, bèn quỳ xuống “Tổ mẫu, tất cả đều là lỗi của Huân nhi, cầu người trách phạt!”

Tinh Sơ cũng nhanh chóng quỳ xuống “Tổ mẫu, là Tinh Sơ không đúng, vì lúc trước hôn mê vừa tỉnh, trong lúc hôn mê lại còn gặp ác mộng...”

Thích thị cười vô hại “Mẫu thân, Sơ muội hôm nay bị kinh hãi, nhất thời khó tránh khỏi quên mất quy củ, con dâu thấy cũng không phải lỗi gì nặng”

Tinh Sơ trong lòng bức bối, Thích thị này nhất định là cố ý châm dầu vào lửa!

Lão phu nhân nhớ tới chuyện hôm nay Tinh Sơ rơi xuống nước, sắc mặt vẫn không khá lên. Rơi xuống nước cũng không thể lấy làm cơ để vi phạm quy củ. Dưới bất kỳ tình huống nào cũng tuân thủ nghiêm ngặt quy củ mới là nữ nhân của Thẩm gia.

Không khí nhất thời trầm trọng đến cực điểm, lão phu nhân trầm tư làm như thế nào trách phạt Tinh Sơ, thì Tinh Vân lại mở miệng đánh vỡ cục diện bế tắc “Sơ tỷ tỷ gặp ác mộng gì vậy?”

Tinh Sơ ngẩng đầu, cảm kích nhìn nàng, quay đầu lại nước mắt đã chảy rơi “Tinh Sơ rơi xuống nước hôn mê, mơ thấy mình đã chết...”

Người già cực kỳ kỳ cựu “Tư” này, lão phu nhân cũng vậy, nghe được lời nói vô tâm của Tinh Sơ, sắc mặt càng kém hơn.

Tinh Sơ không hề thấy sự khác thường của lão phu nhân, hồi tưởng đoạn thời gian bị người phản bội, bị muội muội đẩy vào hồ nước, khủng hoảng tuyệt vọng, sắc mặt tái nhợt, cả người lạnh run, làm người nhìn phải thương tiếc, không nỡ trách cứ “Rõ ràng tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân, ca ca ở trước mắt nhưng Tinh Sơ không cách nào chạm vào được, lớn tiếng gọi cũng không ai nghe thấy...”

Nàng cố gắng trấn tĩnh, hồi lâu sau mới nói tiếp “Tinh Sơ sau khi tỉnh lại thật sự thấy khủng hoảng, cho nên nhìn thấy người thân, liền không biết liệu có phải mình đang mơ, muốn cảm nhận được hơi ấm thật sự bên người”

Lời nói của nàng tuy có ba phần là giả nhưng bảy phần kia cũng là thật, bởi vậy biểu hiện cũng rất thật, không có nửa phần lừa gạt.

Lão phu nhân làm người từng ấy năm, có gì chưa từng thấy qua? Trước khi đã cùng đám di nương đấu bao nhiêu trận? Đã sớm dưỡng thành một đôi mắt nhìn thấu lòng người. Thẩm Tinh Sơ ngôn ngữ biểu hiện rõ ràng như vậy, không giống giả bộ, lão phu nhân không khỏi đau lòng, bước tới đỡ nàng dậy, đem nàng ôm vào lòng, vỗ nhẹ lưng của nàng, ôn nhu nói “Sơ nhi ngoan, không có việc gì đâu, tổ mẫu ở đây mà”

Thẩm Nguyên Huân nhìn thấy muội muội nhà mình yếu ớt bất lực như vậy, trong lòng rất đau, hóa ra nàng mộng như thế, chẳng trách mới vừa gặp hắn, hành vi có chút bất thường như vậy.

Thẩm Tinh Sơ khóc một lúc rồi mới khàn khàn nói “Tổ mẫu, Tinh Sơ không sao ạ”. Sau đó quỳ xuống “Mặc kệ thế nào, Tinh Sơ làm trái gia quy là thật,

cầu tổ mầu trách phạt!”

Lão phu nhân sớm đã hết giận, thanh âm không quá lớn, chỉ nhẹ giọng nói “hôm nay Sơ nhi đã bị kinh hãi, về tình có thể hiểu được, chính là lần sau không được lấy lý do này nữa, đã hiểu chưa?”

Thẩm Tĩnh Sơ hai mắt vẫn còn đọng nước, cảm kích nói “Tạ tổ mầu không trách phạt”

Lão phu nhân thương tiếc nàng “Hôm nay Sơ nhi đã mệt rồi, đi về trước nghỉ ngơi đi”

Thẩm Tĩnh Sơ vâng một tiếng, trong lòng thầm thở phào, hướng lão phu nhân cáo lui, cùng Thẩm Nguyên Huân quay về viện nhà mình.

Ra khỏi Vinh uyển, Thẩm Tĩnh Sơ nhẹ nhõm, rốt cuộc cũng qua được màn trách phạt, không chọc lão phu nhân tức giận, thoát được trong gang tấc. Tâm tư nàng lại suy nghĩ đến sự kiện lúc này của Tam thẩm và Thẩm Tĩnh Vân.

“Ca ca, người nói xem Tam thúc sao có thể lại biến thành người như vậy? Trước khi vẫn là quân tử phong độ khí khái mà. Nghe nói là làm không ít cô nương trong kinh thành phải mê mệt đó” Tĩnh sơ nói ra sự nghi ngờ trong lòng. Nếu là ở trước mặt người khác, nàng sẽ không bao giờ hỏi những chuyện không có liên hệ gì với mình, chẳng qua đây là ca ca ruột, nói chuyện tự nhiên không phải kiêng kỵ chuyện gì. Còn nữa, Thẩm Tĩnh Vân quả thật được Tam thẩm nuôi dạy quá tốt, nàng không nhịn được thở dài.

“Không biết nữa... Tam thúc có lẽ bị mê hoặc, một ngày nào đó sẽ tỉnh ngộ lại thôi...” Thẩm Nguyên Huân vẫn không rời mắt khỏi Tĩnh Sơ, hẳn không muốn nói nhiều về chủ đề này trước mặt muội muội, tránh làm sự hỗn nhiên của nàng bị vấy bẩn.

Trong lòng cũng thầm nghĩ, phu quân của muội muội, hẳn phải cẩn thận giúp nàng lựa chọn.

Qua hết mấy lượt, ai người đến một đoạn hành lang dài gấp khúc, xa xa có gã sai vặt đang dẫn đường cho một nam nhân xa lạ. Nam nhân kia dung mạo như ngọc, anh khí hiên ngang, có thể xem là mỹ nam, nhưng trong mắt lộ ra sự kiêu ngạo bất tuân, trong mắt lóe ra ánh sáng, khoe miệng tươi cười có chút bất tuân quy củ, không kiềm chế, giống nhau không xem vạn vật để ở trong mắt, thoát nhìn có vài phần bất cần đời.

“Thẩm công tử, thực đúng dịp, lại gặp được ngươi” Giọng nói người nọ trầm thấp mà dụ hoặc, giống như có thể câu đoạt hồn phách người ta.

Thẩm Nguyên Huân nhìn rõ người đi tới, bất giác đem Tĩnh Sơ che lại ở phía sau, trên mặt không lộ chút biểu cảm nào “Minh thế tử, lâu rồi không gặp”

Tĩnh Sơ không rõ vì sao ca ca phải che chắn nàng như vậy? Hay là người này cực kỳ nguy hiểm? Trong đầu nàng cố gắng lục lại trí nhớ về Minh thế tử này, mơ hồ nhớ là hình như Lý Thế Hành có nói qua, mỗi lần nhắc tới là một lần nghiêng răng nghiêng lợi, là Minh thế tử trước mặt sao?

Nàng dò xét lộ nửa khuôn mặt ra, muốn nhìn rõ bộ dáng người trước mặt.

Minh Hữu Hiền sao lại không phát hiện ra động tác của Thẩm Nguyên Huân, ánh mắt sắc bén, xuyên qua thẳng tắp đến khuôn mặt đang dò xét phía sau, trong lòng thầm nghĩ, tiểu nha đầu này quả thật là mỹ nhân khuynh thành, chẳng trách Thẩm Nguyên Huân khần trương như thế.

Nguyên Huân nhìn thấy ánh mắt không chút nào kiêng dè đánh giá muội muội phía sau, trong lòng cảnh giác, hai tay che chở Tĩnh Sơ, giống như gà mẹ bảo vệ gà con, mà Minh Hữu Hiền kia lại giống như điều hâu rình mồi.

Minh Hữu Hiền thoáng thay đổi từ mũi nhọn sang ánh mắt phóng đãng, lại quay về làm Minh thế tử cả lơ phát phơ “Thẩm tam gia uống rượu say, ta đưa hắn về, không khéo lại gặp được ngươi”

Nhìn thấy mặt Nguyên Huân không chút thay đổi, dường như không muốn nói chuyện, hắn bồn chồn “Sắc mặt Thẩm huynh không tốt, chẳng lẽ bởi vì Minh mô không đưa Thẩm huynh đi cùng? Lần sau nhất định sẽ mời huynh”. Hắn vừa nói vừa thêm vào “Rượu Yên vũ lâu quả thật hương thơm đặc biệt, thật là cho người ta muốn ở lại mãi thôi...”

Yên Vũ lâu? Đây... không phải là kỹ viện sao? Tĩnh Sơ ở phía sau chú ý lắng nghe. Nàng thật sự tò mò là Minh thế tử này có bản lĩnh gì đối phó được Lý Thế Hành?

Nhưng trong lời nói của hắn thì chẳng lẽ hắn chính là kẻ giao hảo với Tam Thúc? Ngày ngày lưu luyến cô nương kỹ viện, không say khoong về? Là kẻ nọ trong miệng Lý Thế Hành sao?

Thẩm Nguyên Huân sắc mặt đen đi “Ta không có ham mê như Minh thế tử. Thẩm mỗ còn có việc, xin thứ không thể tiếp đãi”

Nói xong vội vã kéo muội muội nhà mình đi, sợ bị hắn chú ý.

Minh Hữu Hiền nhìn Thẩm Nguyên Huân bỏ đi, cười ra tiếng, tên này quả thật yêu thương muội muội của mình.

Tiếng cười vang lên phía sau bọn họ như gió xuân tươi mát lòng người, Nguyên Huân thầm nghĩ không ổn, chỉ sợ muội muội bị mê hoặc, bước chân càng vội vã hơn.

Tĩnh Sơ không khỏi quay đầu lại nhìn, vẫn là phóng túng không câu nệ, lại rất giống...

Giống như không phải là một người đơn giản.

Chương 9: Kẻ nguy hiểm

Minh Hữu Hiền không ngờ nha đầu thanh lệ xuất trần kia lại ngoài đầu đánh giá mình, ánh mắt mang vài phần dò xét, không giống như ánh mắt các cô nương thẹn thùng hay liếc mắt đưa tình thông thường. Ánh mắt nàng lạnh lùng, thẳng tắp dò xét hẩn, không có ý khác, giống như muốn tìm tòi bí mật của hẩn.

Xem ra lời đồn về ác nữ, cũng không phải hoàn toàn thật.

Minh Hữu Hiền thu lại tươi cười, xoay người rời đi.

Thẩm Nguyên Huân lôi kéo Tĩnh Sơ qua nấy hành lang gấp khúc, xác định không chạm mặt Minh Hữu Hiền nữa mới nhẹ nhàng thở ra, buông tay muội muội “Muội muội, mai sau nếu có lúc gặp lại người này, phải nhớ rõ tránh xa hẩn, nhất định không được tiếp xúc với hẩn, rõ chưa?”

“Vì sao?” Tĩnh Sơ tò mò, trên mặt lộ vẻ ngây thơ “Chẳng lẽ hẩn rất nguy hiểm sao?”

Nguyên Huân bình tĩnh nói “Đúng, hẩn rất nguy hiểm”

Tĩnh Sơ trong lòng rộn rạo, hẩn thật đúng là kẻ nọ? Ngay cả Thẩm Nguyên Huân cũng giống như gặp đại địch, người này thật sự không đơn giản sao?

Nguyên Huân không thấy được sự xuất thần của nàng, nói thêm “Đừng nhìn hẩn bề ngoài đẹp đẽ tướng mạo đường đường như vậy, kỳ thật là kẻ phóng đảng thường xuyên lừa luyến kỹ nữ, là một công tử ăn chơi trác táng, muội muội nhất định không để những lời hoa mỹ của hẩn lừa bịp, hẩn khắp nơi đều là hồng nhan tri kỷ, người này không thật tình, tuyệt đối không phải là phu quân tốt của ngươi!”

Đến khi Nguyên Huân nghiêm túc nói ra câu sau cùng, Tĩnh Sơ mới giật mình, hóa ra hai huynh muội không cùng suy nghĩ, Nguyên Huân là lo lắng nàng bị kẻ đào hoa lừa bịp.

Nàng bật cười “Ca ca yên tâm, muội muội chẳng quan tâm gì đến hẩn đâu, muội muội cũng không cần ai hết”

Nếu vẫn là kiếp trước, Thẩm Nguyên Huân khản trương như thế, nàng có thể hiểu được, chẳng qua, đã đi qua hai kiếp, kiếp trước lại bị người phản bội như thế, kiếp này nàng sẽ không dễ tin tưởng kẻ khác, càng không dễ yêu thương ai.

Nàng không biết kiếp này có thể gặp được phu quân như ý thật lòng yêu thương mình hay không, nhưng phu quân của nàng nhất định phải toàn tâm toàn ý vì nàng, không thể nào là tên Minh thế tử phóng đảng không kiềm chế này, thật sự không hề phù hợp với yêu cầu về phu quân tương lai của nàng.

Thẩm Nguyên Huân sắc mặt giãn ra, nhưng trong lòng vẫn có chút bất an. Minh Hữu Hiền miệng lưỡi khéo léo, cũng không biết có bao nhiêu nữ nhân danh gia vọng tộc bị lời ngon tiếng ngọt của hẩn lừa đảo rồi, muội muội tuy là thông minh nhưng bất quá cũng chỉ là cô gái chưa biết sự đời, trong lúc nhất thời bị mê hoặc cũng không phải chuyện lạ gì. Nghĩ đến tên Minh Hữu Hiền suốt ngày lừa luyến kỹ viện, hồng nhan tri kỷ nhiều vô số kể, Thẩm Nguyên Huân nắm chặt tay, hẩn tuyệt đối sẽ không để nam tử như vậy trở thành muội muội phu, nhất định không để cảnh muội muội ngày ngày một mình rơi lệ xảy ra!

“Như vậy thì tốt...” Thẩm Nguyên Huân vẫn lo lắng nhìn Tĩnh Sơ. Thẩm Tĩnh Sơ nay đã mười ba tuổi, phụ thân mẫu thân cũng sắp sửa xem xét kiếm cho nàng một nhà trong sạch, Thẩm phủ đích nữ quả thật là đối tượng thông gia được nhiều người dòm ngó, hẩn không mong muốn tình cảm của muội muội bị lợi dụng vì mục đích khác. Hẩn chỉ hi vọng muội muội có thể gả cho một phu quân toàn tâm toàn ý với nàng, không giống phụ thân đối đãi mẫu thân, chỉ khách sáo tương kính như tân.

Tĩnh Sơ giống như đọc được suy nghĩ của ca ca, chỉ cười nói “Ca ca, chúng ta đi nhanh đi, đừng để phụ thân đã đến rồi mà chúng ta còn chưa về, như vậy là thất lễ lắm”

Hai huynh muội trở lại viện đã thấy Ninh thị ngồi phía trước, sắc mặt hớn hở “Huân nhi, Tĩnh Sơ, các con đã trở lại”

Tĩnh Sơ nhìn thấy mẫu thân, trong lòng ấm áp “Tĩnh Sơ đã về, mẫu thân đã chuẩn bị bữa tối xong rồi ạ?”

Ninh thị khoe mắt lộ nét cười “Chuẩn bị thỏa đáng rồi. Tĩnh Sơ hôm nay giống như thích bám người vậy, mới một chút không gặp mà đã quần lấy mẫu hẩn, cẩn thận bị người khác chê cười”

Thẩm Nguyên Huân cũng trêu muội muội “Đúng vậy, hôm nay muội muội bám người, ca ca như ta cũng có chút không chịu nổi đây”

Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng Ninh thị nhỏ giọng nói “Hôm nay Tĩnh Sơ bị kinh hoảng, nghĩ đến sẽ không còn được gặp mẫu thân cùng ca ca...” “chẳng lẽ mẫu thân cùng ca ca ghét bỏ Tĩnh Sơ...”

Ninh thị vừa bực mình vừa buồn cười, xoa đầu nàng “Làm sao có thể! Mẫu thân thương Tình Sơ nhất!” và hỏi thêm “Đi thỉnh an tổ mẫu, người có nói gì không?”

Tình Sơ ngẩng đầu “không có nói gì nhiều, chỉ là kêu Tình Sơ cùng ca ca ở lại dùng bữa”

“Sao?” Ninh thị kinh ngạc, “Đây là chuyện lạ nha...”

Tam phòng Liễu Thị cùng Thảm Tình Vân quả thật thường xuyên sẽ bị lão phu nhân kêu ở lại dùng bữa, nhưng rất ít khi kêu Tình Sơ, với lại Tình Sơ miệng lưỡi không ngọt ngào, không lấy lòng lão phu nhân, thông minh có dư nhưng không đủ kiên nhẫn. Hôm nay muốn giữ Tình Sơ lại có lẽ chỉ vì muốn trấn an nàng thôi...

“Mẫu thân, hôm nay Tình Sơ cứ như người khác vậy, dễ cho tổ mẫu cao hứng lắm!” Nguyên Huân một bên giải thích.

“Sao?” Ninh thị nhíu mày nhìn nàng, chẳng qua đúng là theo biểu hiện của nữ nhi thì quả thật có thể dễ dàng lão phu nhân cũng không phải chuyện lạ.

“Tình Sơ như thế nào dễ được tổ mẫu vậy?” Ninh thị đang muốn hỏi lại thì có người đã hỏi thay, ngẩng lên nhìn phát hiện ra Thảm Hoàng Uyên đang bước vào, Ninh thị cùng Tình Sơ vội vàng đứng dậy.

Thảm Hoàng Uyên ngồi xuống bên ra hiệu bảo Ninh thị ngồi, vẫy tay hướng Tình Sơ, kêu nàng đến trước mặt, hỏi “Tình Sơ nói gì với tổ mẫu vậy?”

Tình Sơ đáp lại nghiêm chỉnh “Tình Sơ cũng không nói gì đặc biệt, chỉ nói tổ mẫu là người có phú khí, Tình sơ chẳng qua là nói thật, tổ mẫu nghe xong tâm trạng liền tốt lên”

“Nếu là mẫu thân thương con thì liền thường xuyên đến trò chuyện với tổ mẫu đi” Thảm Hoàng Uyên cũng không hỏi thêm, chỉ nói một câu đơn giản “Ăn cơm thôi”

Ninh thị vội vàng vâng lời, phân phó người làm chuẩn bị phần cơm bốn người, mới vừa ngồi xuống thì nghe nha hoàn vào bẩm báo “Lão phu nhân phái người đem tặng một phần thỏ hầm, nói là Lục tiểu thư thích ăn, nên đã sai nhà bếp chuẩn bị riêng thêm một phần”

Ninh thị sai người đem đồ ăn trong hộp bày lên bàn. Món thỏ hầm này làm quả thật hương vị hấp dẫn, mới mở hộp ra mà hương đã bay xa, làm người ta muốn ăn ngay. Thảm Tình Sơ vui mừng “Thay ta cảm tạ tổ mẫu, nói tổ mẫu ta thích lắm”

Nha hoàn lui ra, Thảm Hoàng Uyên nhìn bộ dáng vui mừng của Tình Sơ, xinh đẹp đáng yêu vô cùng, chính là đồ ăn của mẫu thân mình, chỉ ban cho có một ít mà đã làm nàng vui như vậy, còn nói rõ là vì Tình Sơ thích nữa. Chỉ là sao mẫu thân mình đột nhiên lại thay đổi như vậy?

Thảm Tình Sơ nhìn ra sự nghi hoặc của Thảm Hoàng Uyên, cười ngọt ngào “Hôm nay Vân muội nói muốn ăn thỏ hầm, Tình Sơ cũng muốn ăn nên tổ mẫu liền sai người đưa tới. Tổ mẫu đối xử với Tình Sơ thật tốt”

Tất nhiên là không đề cập gì đến việc Thảm tam gia say rượu.

Thảm Hoàng Uyên không nói gì thêm, hắt ho nhẹ, mọi người đều im lặng. Gia quy Thảm gia là mọi người ăn không được nói chuyện, đợi hắt động đũa, mọi người mới được phép bắt đầu ăn.

Cơm xong, Thảm Hoàng Uyên nói “Ta qua thư phòng xử lý công việc một chút rồi lát quay về đây ngủ lại”. Xoay người nói với Huân Nguyên “Huân nhi, người theo ta đến thư phòng”

Ninh thị ửng đỏ mặt, nhìn hai cha con rời đi, trong lòng âm áp.

“Mẫu thân, tình lại!” Thảm Tình Sơ nhìn Ninh thị ngơ ngẩn nhìn bóng dáng phụ thân và ca ca rời đi, quơ quơ bàn tay trước mặt Ninh thị.

Ninh thị hoàn hồn, giật dỗi “Tình Sơ dám chê cười mẫu thân!”

Thảm Tình Sơ còn muốn trêu ghẹo mẫu thân thì thấy sắc mặt Ninh thị đột nhiên biến đổi, ôm lấy bụng, cuộn mình “Đau... đau quá...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Ninh thị đau bụng

Thảm Tình Sơ bị dọa, vội vàng đỡ Ninh thị “Mẫu thân không sao chứ”. Nàng xoay người phân phó “Mau mời thầy thuốc!”

“Đừng” Ninh thị nén đau, vất vả nói ra một chữ.

“Mẫu thân, người đau như vậy còn không chịu mời thầy thuốc là sao?” Nhìn lại nha hoàn còn đứng ngây ra, bất chấp đáng vẽ, quát một tiếng “Còn không mau đi!”

“Đừng!” Ninh thị sắc mặt tái nhợt, môi run run, mồ hôi theo trán chảy dài, lại nghẹn một hơi, gian nan kêu lên tiếng.

Tĩnh Sơn chỉ có thể sai nha hoàn đỡ giúp mẫu thân rồi khuyên nhủ “Mẫu thân, thân mình không khỏe thì phải mời thầy thuốc, vì sao không cho nữ nhi mời?”

Ninh thị gian nan nói lên từng chữ “Phụ thân nguoi...” sau lại đau nói không tiếp lời.

Thẩm Tĩnh Sơ nháy mắt đã hiểu. Phụ thân vất vả lắm mới đồng ý ngủ lại nơi này một đêm, nếu mời thầy thuốc, phụ thân sẽ nói là vì thân thể mẫu thân, sẽ cho người nghỉ ngơi, không ở lại Cẩm uyển nữa. Mẫu thân chờ đợi lâu như vậy mới có cơ hội đêm nay phụ thân nghỉ lại, tất nhiên sẽ không để mất cơ hội này. Vì phụ thân, mẫu thân nhẫn nhịn con đau, không chịu mời thầy thuốc, làm kinh động phụ thân. Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng đau xót, tuy không đồng ý nhưng cũng không phải không hiểu chuyện, nằng thở dài, xoay người phân phó “Bảo Âm, nhanh chóng đem trà nóng đến đây, lại chuẩn bị thêm một cái túi chườm nóng cho mẫu thân.”

Bảo Âm tuân lệnh, nhanh chóng đi chuẩn bị. Đợi Bảo Âm mang túi tới, sự ảm áp làm cho bụng Ninh thị đỡ dần lên, thêm chút trà nóng, sắc mặt Ninh thị rút cuộc cũng dịu đi, trong bụng vẫn còn đau nhưng đã tốt hơn nhiều, nằng mở miệng nói “Tĩnh Sơ, ta không sao, không cần lo lắng”

“Mẫu thân...” Đối mặt với Ninh thị tính tình quật cường như vậy, không biết khuyên giải thế nào “Thân thể vẫn là quan trọng, người nên thỉnh thầy thuốc đến xem”

“Đừng... mẫu thân không có việc gì đâu, đừng làm phụ thân nguoi lo lắng...” Ninh thị chậm chạp nói.

Tĩnh Sơ lộ vẻ khó xử, Ninh thị thấy vậy liền nắm tay nằng “Đồng ý với ta đi”

Tĩnh Sơ cắn môi, không muốn làm trái ý mẫu thân, chỉ đáp “Được, Tĩnh Sơ không nói”. Nằng sai Bảo Âm lấy thêm trà nóng, giúp Ninh thị nằm xuống “mẫu thân hãy nghỉ ngơi thêm đi, bằng không lát nữa phụ thân tới thì lấy sức đâu hầu hạ người...”

Ninh thị lúc này mới yên lòng, tùy ý dựa vào Tĩnh Sơ giúp đỡ nằng nằm xuống, một bên phân phó “Bảo Âm, lát nữa lão gia tới thì nhớ kêu ta tỉnh dậy...”

Ninh thị nằm xuống rồi Tĩnh Sơ mới im lặng lui ra, đứng ở cửa một hồi nằng mới nhẹ nhàng hướng đến thư phòng của Thẩm Hoàng Uyển. Thẩm Nguyên Huân đang từ thư phòng đi ra, thấy Tĩnh Sơ đứng lẳng lặng dưới ánh trăng, làn da như được bao bọc bởi một tầng ánh sáng, giống như tiên nữ hạ phàm. Thẩm Nguyên Huân không khỏi than thầm, muối muối quả nhiên đẹp hơn cả Tây Thi, nếu không phải là muối muối nhà mình, sợ là chính hân cũng muốn cầu làm phu nhân.

Bước nhanh tới, nói với Tĩnh Sơ đang trầm mặc “Muội muội đang chờ ca ca sao?”

Thẩm Tĩnh Sơ ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy ưu tư “Ca ca, muội có chuyện thỉnh cầu.”

“Chuyện gì?”

Tĩnh Sơ chuẩn bị nói thì phát hiện Thẩm Nguyên Thanh đang đứng cách đó không xa, dường như muốn nghe trộm nên nằng cố ý vô tình hướng Thẩm Nguyên Thanh nói “Ca ca, tai vách mạch rừng, chúng ta đi chỗ khác nói chuyện”

Thẩm Nguyên Huân hiểu ánh mắt của nằng, hai người lướt qua Thẩm Nguyên Thanh, trời dù tối nhưng có ánh trăng nên trên mặt Thẩm Nguyên Thanh thoáng thấy tia xấu hổ. Hân oán hận nhìn thấy hai người rồi đi, trong lòng sinh ra chút ghen tỵ khó hiểu. Trong lòng lần đầu tiên phát ra ý tưởng, nếu hân cũng là Ninh thị sinh ra thì tốt biết bao...

Trở về Cẩm uyển, Thẩm Tĩnh Sơ mới mở miệng hỏi “Ca ca, nghe nói Hàn Lâm viện đại học sĩ Long Dịch công tử Long Ngâm Nguyệt là đồ đệ của Đông Phương Khanh tiên sinh. Đông Phương Khanh tiên sinh học thức uyên bác về y thuật, thường xuyên chu du tứ hải không biết tung tích, không biết ca ca có thể mời Long công tử đến xem bệnh cho mẫu thân?”

Nằng nhớ rõ kiếp trước ca ca cùng Long công tử giao tình rất tốt, mặc dù không biết hiện giờ họ đã quen biết chưa, nhưng mặc kệ như thế nào, ca ca hân sẽ không phản đối thỉnh cầu của nằng?”

“khám bệnh cho mẫu thân? Mẫu thân bị bệnh sao?” Nguyên Huân nhíu mày.

Thẩm Tĩnh Sơ cắn môi “Mẫu thân thân thể yếu đuối, nên xem bệnh một lần”

Kiếp trước mẫu thân qua đời, thầy thuốc bình thường cũng không biết được nguyên nhân, chỉ nói thân thể nằng ngày một kém, lại nhất định không thể tìm ra được nguyên nhân. Mà mới vừa rồi, mẫu thân lại bị đau bụng... Nằng sợ đó chính là điềm báo thân thể mẫu thân bắt đầu có biến đổi...

Thẩm Nguyên Huân gật đầu “Được, ngày mai ta sẽ tìm Ngâm Nguyệt hỏi thử xem”

Tĩnh Sơ thở phào nhẹ nhõm, ca ca quả thật đã quen biết Long công tywr, như vậy tốt rồi. Trong lòng sự lo lắng đã giảm một nửa, nằng liền cười lộ nún đồng tiền “Trời không còn sớm, Tĩnh Sơ không quấy rầy ca ca nghỉ ngơi”

Hai người chúc nhau ngủ ngon rồi tự trở về phòng.

Thắm Hoàng Uyên công việc đã xong liền trở về Cẩm Uyên, Ninh thị đã chuẩn bị xong, ngồi ở giường im lặng chờ đợi hấn. Là cảm thấy có lỗi với hấn sao? Có lẽ là vì hấn hôm nay đối với nàng và Tĩnh Sơ đều có áy náy, hôm nay Ninh thị lại không như bình thường ác phụ, mà có vài phần khí chất tiểu thư khuê các đương gia chủ mẫu nên mới làm hấn cảm thấy Ninh thị đêm nay có chút khác biệt với ngày trước. Nàng để tóc buông xõa trước ngực, theo ngực phập phồng làm nổi bật lên da thịt như ngọc, trong sáng thêm vài phần.

Ninh thị mặt mày đỏ ửng, khẽ mở môi đỏ mọng “Lão gia, người đã trở lại...”

Thắm Hoàng Uyên khẽ lên tiếng, bất giác cả người khô nóng, tiến đến ôm lấy Ninh thị, bên tai nỉ non “Thư Hủy...”

....

Đêm dài yên tĩnh, mọi người đều đang ngủ, ngay cả bà tử gác đêm cũng ngáp liên tục, mí mắt giật giật.

“Cốc cốc cốc cốc cốc cốc”

Bỗng nhiên tiếng đập cửa dồn dập vang lên, trong đêm yên tĩnh càng có vẻ đột ngột.

Thắm Hoàng Uyên chưa ngủ sâu, bị tiếng đập cửa này làm tỉnh giấc, có chút bức bối, nhẹ nhàng xoay người, ôm lấy ninh thị vào lòng. Đang định ngủ lại thì bà tử trông cửa bên ngoài nhẹ nhàng lên tiếng “Lão gia, Lư di nương phải nha hoàn gọi lão gia qua xem”

Thắm Hoàng Uyên cảm thấy rõ ràng người trong lòng cứng đờ, hấn vỗ vỗ nàng, giọng nói không hồn giận “Ta sắp ngủ rồi, có chuyện gì ngày mai hẵng nói”

Ninh thị là chính thất, hấn ngủ lại nơi này là việc bình thường, huống chi bình thường rất ít khi hấn ngủ lại, đêm nay khó có được mà Lư di nương lại thỉnh hấn qua bên đó, mà hấn lại cũng thường ngủ lại bên Lư di nương, cũng chưa từng thấy Ninh thị dùng thủ đoạn như thế này.

Ngẫm lại, kỳ thật Ninh thị coi như có chút rộng rãi.

“Lão gia...” bà tử gác đêm có chút do dự “Nha hoàn kia nói bụng Lư di nương không ổn...”

“Bụng không ổn?” Thắm Hoàng Uyên nháy mắt tỉnh táo lại, hôm nay Lư di nương chảy máu, hiện tại lại không khỏe, không phải là đứa nhỏ bị gì chứ?” Hấn sùng sốt một lát, buông người trong lòng ra, đứng dậy mặc quần áo. Ninh thị yên lặng đứng lên, cầm lấy áo khoác mặc vào cho hấn.

Cúi đầu nhìn Ninh thị ôn nhu cài ngọc bội cho hấn, trong lòng bỗng nhiên không nở. Thắm Hoàng Uyên đi đến trước cửa bỗng dừng lại “Nhã phù mang thai, ta... phải đi xem một lát”

Ninh thị mỉm cười gật đầu, dường như không hồn giận “Lư di nương mang thai, lão gia vốn dĩ nên sẵn sóc mà”

Thắm Hoàng Uyên thấy vậy mới gật đầu rồi khỏi Cẩm Uyên. Đợi hấn vừa rời đi, Ninh thị cả người mềm oặt ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phấn Ngọc Nữ Hoa Đào

Đến giờ Mão, Tĩnh Sơ mơ màng nghe có tiếng nói chuyện, nhắm mắt lại, để đầu tỉnh táo lại một chút mới hỏi “Noãn Tuyết, hiện tại là giờ nào?”

Noãn Tuyết lên tiếng trả lời “tiểu thư, đã là giờ Mão rồi”

Giờ Mão, dựa theo lệ, nàng phải dậy rồi, đến giữa giờ là phải tập trung ở Cẩm Uyên, tới canh ba giờ Mão là phải vào thỉnh an lão phu nhân.

Thắm Tĩnh Sơ lên tiếng, giúp Noãn Tuyết đứng dậy, Tĩnh Vân cũng chạy nhanh đến hầu hạ nàng mặc quần áo, một tay làm việc, bên bên giống như vô tình nói “Tiểu thư, Bát tiểu thư đã đến, đang chờ bên ngoài!”

Thắm Tĩnh Di? Nàng giật mình, mới vừa rồi còn mơ màng thì nay đã tỉnh táo hấn. Tìm đến nàng? Hừ, không có chuyện gì tự nhiên lại ân cần, chắc hấn có điều gian trá. Cũng được, để xem Thắm Tĩnh Di không còn sự tín nhiệm và chiếu cố của nàng thì có thể làm ra thủ đoạn gì được đây.

Nàng cúi đầu nhìn Tĩnh Vân đang cẩn thận giúp nàng mặc quần áo, che giấu sự hoài nghi trong lòng, nhẹ giọng nói “Chờ ta mặc quần áo chỉnh tề thì cho nàng ta vào”

Tĩnh Vân nhẹ giọng đáp “Vâng thưa tiểu thư”

Thẩm Tinh Sơ rõ ràng có thể cảm nhận được ý cười trong giọng nói của nàng ta.

Tinh Vân ơi Tinh Vân, người quả nhiên liên thủ với Thẩm Tinh Di tính kế ta, muốn hại ta sao?

Thẩm Tinh Sơ ăn mặc chỉnh tề, rửa mặt xong mới cho Tinh Vân thỉnh Thẩm Tinh Di tiến vào, nàng ta vừa vào cửa liền ôn nhu nói “Tỷ tỷ, hôm nay thân thể đã khỏe lên chút nào chưa?”

Bộ dáng điềm đạm đáng yêu, giống như thật sự lo lắng cho Tinh Sơ vậy. Thẩm Tinh Sơ đáy lòng cười lạnh, trên mặt thản nhiên “Không có sao rồi, muội có tâm?”

Thẩm Tinh Di hơi ngạc nhiên, sao hôm nay Tinh Sơ lại không thân thiện đối đãi nàng như trước kia? Nàng ta liền cúi đầu ủy khuất “Chẳng lẽ tỷ đang trách muội hôm qua không có khuyên bảo Lam tỷ sao? Tỷ cũng biết tính tình của Lam tỷ tỷ, vốn dĩ là muội không thể nào khuyên được...”

Nhìn thấy Thẩm Tinh Sơ vẫn thờ ơ, nàng ta bèn nhỏ vài giọt nước mắt “Đều là muội không tốt, không bảo vệ được tỷ, làm cho tỷ phải rơi xuống nước...”

Thẩm Tinh Sơ lạnh lùng nhìn nàng ta biểu diễn, vụng về như vậy mà sao kiếp trước nàng lại không nhận ra? Quả thật Thẩm Tinh Di này cũng rất thông minh, biết bản thân không đủ để cùng nàng hoặc Tinh Lam tranh đấu được lợi lộc gì, bèn ở bên cạnh chăm ngời thổi gió, toa son quan hồ đấu, để cuối cùng kẻ được lợi lớn nhất chính là nàng ta!

“Cho dù khuyên được người cũng sẽ không khuyên. Được, mới sáng sớm đừng có ở chỗ ta khóc lóc sụt sùi” Thẩm Tinh Sơ mặt kiên nhẫn.

Thẩm Tinh Di sùng sốt, ngay cả chiều này cũng không dùng được? Thẩm Tinh Sơ đột nhiên thay đổi tính tình, việc này là thật?

Nhưng vì sao lại đột nhiên ghét bỏ nàng? Hay là, nàng ta phát hiện ra cái gì?

Thẩm Tinh Di trong lòng kinh ngạc, theo bản năng hướng nhìn Tinh Vân, Tinh Vân cũng nghi hoặc nhìn lại nàng ta. Thẩm Tinh Di thấy vậy mới thoáng trấn tĩnh, có lẽ chính mình đa nghi quá thôi.

“Muội muội nếu không có việc gì thì lui ra trước đi, ta còn có việc” Tinh Sơ gặp Thẩm Tinh Di nửa ngày không nói gì, lại không muốn rời đi bèn mặt kiên nhẫn phát tay.

Thẩm Tinh Di thấy nàng muốn đuổi khách, bèn vội vàng “Tỷ tỷ, hôm nay muội vội tới bồi tội với tỷ tỷ, kỳ thật là có mang theo chút lễ vật.” Nàng ta vừa nói vừa bảo nha hoàn đưa ra một hộp gỗ, mở ra lấy một hộp tròn nhỏ, vừa hé ra liền thấy bên trong đúng là phấn Ngọc nữ hòa đào.

Theo lý ngày thường, thứ nữ dùng phấn trang điểm là Nghênh điệp phấn, giá cả không cao, hiệu quả cũng tạm tạm, một vài nha hoàn có chút dư dả cũng sẽ mua xài. Mà đích nữ thì lại thường dùng phấn Ngọc Trâm, hương liệu cao cấp, trên mặt tinh tế. Lâu lâu cũng sẽ được ban cho Trân Châu phấn mùi hoa nhài, nhưng lại là cực phẩm, lão phu nhân cũng chỉ có hai hộp, các nàng thấy cũng chưa từng thấy qua.

Mà phấn Ngọc nữ hòa đào này lại dùng thạch cao, bột ngọc trai, sáp chỉ, có ích mẫu điều hòa mà thành, mặc dù không bằng Ngọc Trâm nhưng nhờ có bột ngọc trai thạch cao mà hiệu quả so với Ngọc Trâm còn tinh tế hơn vài phần, ngay cả khi lau đi thì da dẻ cũng mịn màng, nhìn qua mềm mại như da trẻ con.

Thẩm Tinh Sơ hơi kinh ngạc, phấn Ngọc nữ hòa đào? Ánh mắt không tự chủ nghi hoặc.

Kiếp trước Thẩm Tinh Di cũng tặng phấn này lấy lòng này, đúng lúc nàng dùng khi được Vương phi mời đi thưởng hoa ngày ấy, kết quả... Kết quả mặt của nàng nổi đầy chấm đỏ, cứ như bị hủy dung. Mãi một tháng sau vẫn dùng khăn che mặt không dám gặp ai.

Lúc ấy Ninh thị giận dữ, vốn dĩ muốn trừng phạt Thẩm Tinh Di, nhưng cuối cùng phát hiện phấn này lại do Thẩm Tinh Lam đưa cho Thẩm Tinh Di nên vì thế mà Thẩm Tinh Lam liền trở thành kẻ mưu hại đích nữ, tuy rằng nàng ta vẫn luôn miệng nói mình không có hạ độc bên trong nhưng với Ninh thị, tất cả đều là giả dối.

Đương nhiên từ đó về sau, mâu thuẫn giữa Ninh thị và Lưu di nương càng sâu, quả thật là như nước với lửa.

Đây xem ra, tất cả đều là Thẩm Tinh Di giờ trò? Trai cò cắn nhau ngư ông đắc lợi.

Thẩm Tinh Di, người quả thật giỏi!

Nghĩ kỹ một chút, nàng biết xưa nay Thẩm Tinh Di lúc nào cũng bộ dáng tươi cười không đắc tội ai, nhưng lại giao hảo tốt với Thẩm Tinh Lam đến mức nàng ta tặng phấn cho, nói không chừng bên trong còn có nội tình khác.

Thẩm Tinh Di nhìn thấy Tinh Sơ chủ có chút ngạc nhiên khi nhìn thấy hộp phấn, mà không phát hiện sắc mặt nàng trầm xuống, nên vẫn lộ vẻ ngọt ngào, tự mình cầm lấy hộp phấn nói “Tỷ tỷ, đây chính là phấn Ngọc nữ hòa đào tốt nhất, muội muội vẫn luyện tiếc nhưng cố gắng mang đến để kính biểu tỷ tỷ đây”

Thẩm Tinh Di chớp chớp mắt nhìn nàng, bộ dáng do dự, giống như xem hộp phấn này là hàng thượng đẳng, chắc hẳn Tinh Sơ sẽ không giận nàng ta?

“Sao?” Thảm tình Sơ không tỏ vẻ sẽ nhận lấy hộp phấn, làm cho người khác không nhìn ra được suy nghĩ của nàng. Nàng nhìn chăm chăm hộp phấn kia một lát, trả lại cho Tình Di “Quần tử không đoạt vật yêu thích của người khác, ta thích mặt để mộc mạc tinh khiết một chút nên hộp phấn này vẫn nên trả lại cho muội muội”

Thảm Tình Di không khỏi sửng sốt, Thảm Tình Sơ không cần?

Đây là vì sao? Là nhìn ra hộp phấn này có vấn đề hay là do ghét bỏ nàng ta, đến cả hộp phấn cũng không muốn nhận?

Không thể nào, làm sao mà nàng ta biết được?

Về phần chán ghét, hôm qua rõ ràng vẫn tốt đẹp mà, dù không có bảo vệ được nàng ta, làm cho nàng ta rơi vào hồ sen thì với tính tình của nàng ta cũng sẽ không tức giận đến mức như thế? Theo lý ngày thường nàng ta chẳng qua miệng lưỡi dữ dằn nhưng bên trong là kẻ yếu đuối, bằng không nàng sao có thể hưởng lấy vinh quang của nàng ta?

Thảm Tình Di trong lòng ủy khuất, rồi lại “Tỷ tỷ quả nhiên vẫn còn giận Tình Di... là lỗi của Tình Di... Tỷ tỷ muốn đánh thì đánh đi, chính là trăm vạn lần đừng xa lánh không để ý tới Tình Di”

Thảm Tình Sơ thấy nàng ta làm bộ làm tịch chỉ cảm thấy phiền phức vô cùng, lại không thể đuổi nàng ta ra ngoài. Hôm qua nàng thật vất vả mới làm cho phụ thân thay đổi cách nhìn, nếu hôm nay lại làm người khác khóc lóc om sòm, chỉ sợ ấn tượng tốt vừa rồi sẽ nhanh tan thành mây khói, mẫu thân lại phải đau lòng.

Thảm Tình Sơ nghe đến một mối, trong tay nắm chặt hộp phấn, trong lòng nhanh tính toán. Kiếp này nàng nhất định không để người tính kế!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mua dây buộc mình

Thảm Tình Sơ tính toán xong, bỗng nhiên vẫy tay với Thảm Tình Di “Muội muội người lại đây”

Thảm Tình Di ngoan ngoãn bước tới gần, tỷ tỷ không ghét nàng ta sao?

Thảm Tình Sơ nắm tay nàng ta nói “Nếu phấn Ngọc nữ hoa đào này tốt như vậy thì muội muội làm mẫu cho tỷ tỷ xem một lần đi”. Nàng xoay người sai Tình Vân “Tình Vân, người tới đánh phấn cho Bát tiểu thư đi”

Tình Vân không chút nghi ngờ, nghĩ đến hai vị tiểu thư thân tình, tiến lên nhận hộp phấn “Vâng, thưa tiểu thư”

Thảm Tình Di kinh ngạc há miệng, nàng nhìn Tình Vân mở nắp hộp, tay trái cầm hộp phấn, tay phải chuẩn bị bông trang, từng bước tiến tới. Đến lúc thấy khuôn mặt tươi cười của Tình Vân trước mặt mình, nàng ta mới tỉnh ngộ ra Tình Vân chuẩn bị làm gì!

“Không cần!” Nàng ta kêu to, muốn đẩy Tình Vân ra. Tình Vân tự nhiên thấy được sự khác thường, dừng chân nhìn nàng ta, lại thấy Thảm Tình Sơ, hỏi ý kiến.

Thảm Tình Di lúc này mới nhận ra mình phản ứng quá mức, nhìn Thảm Tình Sơ nửa cười nửa không nhìn mình mới nuốt nước miếng “Muội muội trên mặt đã có Nghênh Điệp phấn, giờ lại dùng phấn Hoa đào này, sợ không hợp nhau”

Thảm Tình Sơ cười “Hai lớp phấn này vốn dĩ không kỵ nhau, nhưng nếu muội muội lo lắng, liền lau đi Nghênh Điệp rồi dùng một chút Hoa đào là được mà...” Lại nói thêm “Muội muội không phải muốn tặng phấn cho tỷ sao? Nếu muội không chính mình thử, sao tỏ ra được thành ý đây?”

Sắc mặt nàng trầm xuống “Tỷ tỷ quả thật là mất hứng vì chuyện xảy ra hôm qua”

Mặt Thảm Tình Di trắng bệch, vô lực nói “Nếu là lau Nghênh Điệp rồi dùng Hoa Đào thì có chút phí phạm, chỉ sợ làm lỡ canh giờ thỉnh an tổ mẫu”

Thảm Tình Sơ đáp lời “Muội muội nói phải”, Thảm Tình Di thở phào nhẹ nhõm, không hiểu sao Tình Sơ lại từ bỏ, nhưng không ngờ Thảm Tình Sơ vậy mà vẫn tiếp tục “Nhưng muội muội vẫn là dùng phấn Hoa đào đi, tỷ tỷ tâm trạng hôm nay không tốt, đừng chọc giận tỷ”

Lời lẽ bá đạo này có chút tương tự với kiếp trước.

Thảm Tình Sơ ung dung phân phó “Tình Vân, trang điểm cho Bát tiểu thư đi”

Thảm Tình Di hoảng sợ, trừng mắt nhìn Tình Vân chấm bông trang hai lần lên hộp phấn, món đồ trắng kia giờ giống như mảnh hổ đang giờ nanh muốn cắn nàng ta vậy.

Thẩm Tinh Sơ một bên lặng lẽ quan sát, Tinh Vân không chút nào thay đổi biểu cảm, trên mặt tươi cười sắp sửa trang điểm cho Tinh Di. Chẳng lẽ nàng ta bị oan? Nhưng hôm qua rõ ràng Yến Thảo bám lại là sau khi nàng đi Vinh Uyển, Tinh Vân liền rời Cẩm uyển đến Điệp uyển. Người ở Điệp uyển kia, không phải Trương di nương và Thẩm Tinh Di thì còn ai nữa chứ!

Tinh Vân kia là đi mật báo!

Nàng ta liên hợp Thẩm Tinh Di bán đứng mình cho nên lúc nàng bị Thẩm Tinh Di đẩy vào hồ nước, nàng ta cũng không có xuất hiện vì đã bị Thẩm Tinh Di sai khiến rồi.

Nhưng hành vi hôm nay của nàng ta, giống như không biết gì về hộp phấn kia. Khi bông phấn sắp chạm vào khuôn mặt tinh xảo nhỏ nhắn của Thẩm Tinh Di thì nàng ta bất giác co người về phía sau, muốn tránh đi, đến lúc không thể tránh được thì ngã người ra phía sau.

Thẩm Tinh Sơ trong lòng cười lạnh, trên mặt lại biểu cảm như không nhìn thấy, lo lắng hỏi nàng ta “Muội muội làm sao vậy?” Tự mình đỡ nàng ta ngồi dậy, giống như ô tình ẩn xuống làm cho nàng ta không cách nào trốn được nữa, lòng mi khẽ chớp, ý bảo Tinh Vân tiếp tục.

Tinh Vân có chút do dự, Bát tiểu thư hình như không muốn dùng phấn này nhưng mệnh lệnh của Lục tiểu thư thì nàng ta lại không thể không nghe.

Thẩm Tinh Di tuyệt vọng nhắm hai mắt lại, cắn chặt răng, trong lòng thầm nghĩ, bản thân một tháng không thể ra khỏi cửa. Mà vấn đề là nàng còn không thể nói chuyện của hộp phấn này ra, kéo không lại mang danh làm hại đích nữ. Lần này thật sự là tự mình hại mình, nuốt huyết lệ rồi.

“Thẩm Tinh Sơ, ác nữ này, ngươi ra đây cho ta!” bông vải của Tinh Vân sắp chạm mặt Tinh Di thì dừng lại bởi âm thanh ồn ào giận dữ của Thẩm Tinh Lam. Nàng ta nổi trận lôi đình, vừa vào cửa liền giận dữ nói “Thẩm Tinh Sơ, ngươi dám giật dây để mẫu thân bắt ta phải đi học quy củ, đồ tâm địa xấu xa!”

Nha hoàn trong cửa không ngăn được, vẻ mặt kinh hoàng nhìn Thẩm Tinh Sơ, nhưng nàng thần sắc vẫn bình tĩnh cho nha hoàn lui ra, tiếc nuối nhìn Tinh Di, nàng ta rút cuộc tránh được một kiếp nạn.

Thu lại động tác, Thẩm Tinh Sơ nhẹ hất tóc mai trên trán, bình tĩnh đáp lời “Là phụ thân cảm thấy tỷ tỷ học quy củ chưa thông, mới kêu mẫu thân tìm mama giáo dục, việc này chẳng hề liên can tới ta”

“Chẳng qua...” Thẩm Tinh Sơ liếc mắt nhìn Thẩm Tinh Lam một lượt “Xem ra, Lam tỷ tỷ quả thật cần phải học lại quy củ thật...”

“Thẩm tinh sơ, ngươi...” Thẩm Tinh Lam dùng dùng nổi giận, vừa chuẩn bị nói thêm gì đó, đột nhiên lại nhìn thấy ba người tư thế khác thường, lại bất gặp hộp phấn Ngọc nữ hoa đào trong tay Tinh Vân, đúng là thứ nàng ta đưa cho Thẩm Tinh Di, không khỏi giận dữ nói “Di muội, ta tặng cho ngươi hộp phấn hoa đào, sao lại ở chỗ này?”

Dứt lời, nàng ta liền đoạt lấy hộp phấn “Ngươi, ta tặng cho ngươi, ngươi lại dùng nó để lấy lòng Thẩm Tinh Sơ?”

Thẩm Tinh Di không biết đáp lại thế nào “Hóa ra hộp phấn này là của tỷ. Tỷ tỷ cũng thật bất công, đồ tốt như vậy cũng không cho muội muội, chẳng qua, Di muội đã muốn đem tặng cho ta, ôi, thật là ngượng nha...”

Vừa nói tay vừa vươn ra như muốn lấy lại hộp phấn từ tay Thẩm Tinh Lam “các ngươi có, ta là đích nữ, sao có thể không có được...”

Thẩm Tinh Lam vốn dĩ không muốn đem hộp phấn cho nàng, cuối cùng tức giận nói “Ta sẽ không cho đích nữ nhà ngươi! Đích nữ thì sao? Hừ! phấn này là của ta, ai cũng không cho!”

Nhìn Thẩm Tinh Sơ từng bước lại gần, muốn lấy lại hộp phấn, nàng ta bèn chạy nhanh ra ngoài “Ta không cho ngươi đấy! Thẩm Tinh Sơ, đồ của ta, ngươi đừng hòng cướp đi!”

Nhìn Thẩm Tinh Lam chạy nhanh như chớp, nàng mỉm cười, Tinh Lam này quả thật là người đơn giản, dùng phép khích tướng một chút đã đối phó được. Ánh mắt liền rơi xuống Thẩm Tinh Di, Thẩm Tinh Lam đem hộp phấn kia về, để xem nàng ta phải làm sao hóa giải thế cục này?

Nếu Thẩm Tinh Lam dùng hộp phấn kia xảy ra chuyện, mà hộp phấn đó chỉ có qua tay Thẩm Tinh Di, Thẩm Tinh Di tất nhiên không thể trốn tránh trách nhiệm, càng không thể quy kết lên người nàng. Sự việc này bại lộ, nàng ta còn thêm tội mưu hại đích nữ. Mà giờ nàng ta có muốn đến chỗ Thẩm Tinh Lam đòi lại cũng chẳng thể nào đòi được.

Thẩm Tinh Di thấy Thẩm Tinh Lam đột ngột xuất hiện, giúp nàng ta tránh được một kiếp liên thờ phào nhẹ nhõm, nhưng rồi lại thấy Thẩm Tinh Sơ nửa cười nửa không nhìn nàng, bỗng nhiên giật mình nhớ tới mục đích mình tới đây hôm nay, mà rút cuộc hộp phấn kia lại bị Tinh Lam cầm về!

Da đầu Thẩm Tinh Di run lên, đột nhiên cảm thấy sự tình thật phức tạp, nếu là Thẩm Tinh Lam dùng phấn kia thì... Đến lúc đó tra ra vấn đề do hộp phấn, mà Thẩm Tinh Sơ còn chưa từng động qua, nàng quả thật không thể chống chế, hướng chỉ, phấn hoa đào nàng vốn dĩ là nàng muốn tặng cho Thẩm Tinh Sơ...

Việc này, phiền toái lớn rồi! Thẩm Tinh Di suy nghĩ lại, đây còn tệ hơn là bôi lên mặt nàng nữa! Tình thế này, làm sao hướng Thẩm Tinh Lam đòi lại được hộp phấn kia đây?

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Học quy củ

Nhìn biểu cảm biến hóa của Tinh Di, Thẩm Tinh Sơ đoán được nàng ta đang nghĩ gì, lại không nói ra, nhìn vào đồng hồ nước “Thời gian không còn sớm, chúng ta nên đến chỗ mẫu thân, đừng chậm trễ giờ thỉnh an.”

Thẩm Tinh Di mặc dù muốn đuổi theo người kia nhưng cũng bắt buộc phải theo sau Tinh Sơ.

Thẩm Tinh Sơ đi phía trước, mỉm cười thắng lợi. Sự tình, ngày càng thú vị đây.

Thẩm Tinh Sơ đi đến ngoại viện, các di nương đều đã dẫn thứ nữ đến đông đủ. Thẩm Tinh Sơ liếc mắt liền nhìn thấy Thẩm Tinh Thu im lặng đứng ở một góc, so sánh nàng ta với Thẩm Tinh Di một bụng mưu mô, quả thật là một muội nhu thuận dịu ngoan.

Thẩm Tinh Sơ chậm rãi bước đến “Thu muội, đã khỏe hơn chưa?”

Thẩm Tinh Thu ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn nàng, Tinh Sơ nhớ ra nàng ta đã mất trí nhớ, bèn bổ sung “Ta là Sơ tỷ tỷ”

Ngừng lại một chút “Thu muội đã quên hết tất cả sao?”

Ánh mắt nàng chưa từng rời khỏi Thẩm Tinh Thu, dường như muốn tìm kiếm cái gì đó. Nàng ta rất nhanh liền phản ứng lại “Sơ tỷ tỷ, muội cái gì cũng đều quên hết cả rồi”

Thẩm Tinh Thu đôi mắt mờ mịt, quả thật không nhận ra nàng. Nàng ta hẳn là không có trùng sinh, Tinh Sơ nghĩ thầm. Huống hồ, lúc Tinh Sơ qua đời, Thẩm Tinh Thu vẫn đang sống tốt mà.

Đương lúc trò chuyện thì Ninh thị đã đến, mọi người lập tức thỉnh an “Thỉnh an phu nhân”

“Thỉnh an mẫu thân”

“Thỉnh an đại nương”. Cách nói khác người vang lên này quả thật có chút đột ngột,

Mọi người đều nhìn Thẩm Tinh Thu với ánh mắt khác thường. “đại nương” là cách xưng hô đối với phụ nữ đã lớn tuổi, hoặc là thiếp xưng với chính t hê, nhưng Thẩm Tinh Thu này lại đem “mẫu thân” xưng hô thành “đại nương”, quy củ này không biết học từ đâu ra.

Thẩm Tinh Thu cũng sửng sốt, chẳng lẽ không phải xưng hô như thế? Con gái tiểu thiếp không phải gọi chính thất đều là “Đại nương” sao? Mấy bộ phim cổ trang truyền hình nàng đã xem đều là lừa bịp à?

Khương di nương ngượng ngùng “Thu nhi rơi xuống nước xong đều quên hết chuyện cũ, tỷ thiếp trở về sẽ giáo dục lại nàng thật tốt”. Nói xong, nàng ta bèn nhỏ giọng dặn dò Thẩm Tinh Thu “Phải xưng là mẫu thân”

Mẫu thân? Nhưng vị Khương di nương này mới là mẫu thân của nàng chứ? “Nương? Là sao?”

Khương di nương nghe được nàng ta gọi như thế, may mắn là nói nhỏ, không có ai nghe được, bèn nhanh ngăn nàng ta lại “Thu nhi, bên ngoài người vạn lần không thể xưng hô với ta như vậy”

Thẩm Tinh Thu có chút bối rối, chẳng qua vị Khương di nương trước mặt này cũng sẽ không lừa mình “Vâng, di nương”

Xem ra quy củ của thế giới này nàng còn phải chậm rãi học lại. Ai nói nữ xuyên không đều là mệnh tốt? Nếu là đích nữ thì đương nhiên là hào quang vô hạn, còn thành thứ nữ, mọi chuyện đều kém một bậc, về sau không chừng chỉ có thể làm di nương. Danh gia thì quy củ nhiều, tranh đấu cũng nhiều, mặc dù nàng cũng từng xem qua các loại đấu đá như cung đấu trạch đấu thì vốn kiến thức cũng không đủ dùng, giống như mới vừa rồi, nàng suýt nữa tự cho mình là đúng

Nàng tuyệt đối không thể để mất mặt nữ xuyên không được, không phải là thứ nữ sao, nhưng tuy là thứ nữ, nàng tin tưởng bản thân mình thông minh, tuyệt đối có thể mưu cầu tiền đồ như đích nữ!

Ninh thị nhìn quanh mọi người, phát hiện Lưu di nương không có mặt, sắc mặt hơi trầm xuống “Lưu di nương đâu?”

Thẩm Tinh lam trên mặt tươi cười đắc ý, lại vẫn hành lễ quy củ “Lưu di nương thân mình không khỏe, phụ thân đau nàng, sáng nay đã miễn thỉnh an”

Ninh thị nhớ tới tối hôm qua khuya khoắt mà Lưu di nương còn sai người đến thỉnh Thẩm Hoàng Uyên đi, sáng nay lại nói không đi thỉnh an, sắc mặt không tránh khỏi có chút khó coi. Thẩm Tinh Sơ thấy thế bèn chạy đến kéo tay nàng “Cũng là phụ thân cho phép, lát nữa mẫu thân nói rõ cùng tổ mẫu là được”

Tối hôm qua phụ thân rõ ràng ở chỗ mẫu thân nghỉ ngơi, sáng sớm lại nghe người miễn Lư đi nương thình an, chẳng lẽ là Lư đi nương nửa đêm thình phụ thân qua đó? Thảm Tình Sơ nhủ vậy, quả nhiên là tiểu thiếp, chỉ có bậc này tâm tư nhỏ nhặt.

Ninh thị nhìn Tình Sơ, hiểu được ý tứ của nàng, tuy là ý của lão gia nhưng Lư đi nương vẫn là sai quy củ, nếu nàng quở trách thì lại sẽ có người cho là nàng đối xử chấp nhặt với đi nương, nhưng nếu nàng không ý kiến mà báo cho lão phu nhân, lão phu nhân trách hay không trách, cũng chẳng có liên can gì đến nàng.

Ninh thị dẫn mọi người hướng đến Vinh uyển, vào gian trong, mọi người đồng loạt thình an lão phu nhân, lão phu nhân ánh mắt sắc bén, ngày thường mọi người đều theo thứ tự thình an, hôm nay thiếu đi một người, sao lại không nhìn ra được. Huông chi tối hôm qua Lư đi nương thình con mình đi, vốn đã không hợp lẽ, bèn khề hừ một tiếng “Lư đi nương đâu?”

Ninh thị cung kính đáp lời “Lư đi nương tối qua thân mình không khỏe, lão gia đã miễn cho nàng thình an sáng nay”

“Miễn...thình an?” Sắc mặt lão phu nhân trầm xuống, người sáng suốt đều có thể nhìn ra lão phu nhân hết sức tức giận.

Thình an này vốn là dành cho lão phu nhân, muốn miễn cũng không phải là Thảm lão gia, mà là Thảm lão phu nhân. Như vậy, chẳng phải là có vẻ lão phu nhân làm khó, đi nương có mang thân mình không khỏe còn miễn cưỡng bắt nàng ta đi thình an, không có nhân tình? Hơn nữa với quy củ của lão phu nhân, Lư đi nương này không biết dùng thủ đoạn gì mà dụ dỗ con trai mình miễn thình an, chuyện này vốn dĩ không phải chuyện của nam nhân, là chuyện bên trong nội viện nam nhân không nên can thiệp.

Huống hồ, chẳng qua là thình an buổi sáng, cũng chẳng phải việc nặng nhọc gì, đi nương kia vừa mới mang thai thôi đã được chiều chuộng như thế, ngày sau còn thể nào nữa?

Lão phu nhân không muốn trước mặt nhiều người làm mất mặt con trai, bèn sực sực mũi “Nếu miễn hôm nay thình an thì Lư đi nương quả thật cũng rảnh rồi, nàng có bầu, lại suýt đẻ non, phải cầu thần Phật phù hộ. Vậy kêu nàng ta chép một lần “Kim Cương Kinh” đi, xong trước bữa tối, ngày mai cầm qua tự để cầu phúc”

Ninh thị trong lòng khê động, cung kính đáp “Vâng, mẫu thân”

Tuy rằng tính tình con dâu này không có ôn nhu khiêm nhường, lão phu nhân làm người cũng tương đối công bằng, chưa từng vì lão gia thiên vị đi nương mà đối xử không tốt với nàng. Về điểm này, nàng cũng không thể không nói lão phu nhân cũng là người mẹ chồng khá tốt.

Thảm Tình Lam lúc này có chút thiếu kiềm chế “Tổ mẫu, Lư đi nương nay đã mang thai, trước bữa tối phải chép xong “Kim Cương kinh” thì quá sức mệt nhọc mà”

“Im miệng!” Ninh thị quát Thảm Tình Lam, cúi đầu thưa “Con dâu quán giáo không chu toàn, mong mẫu thân thứ lỗi”

Lão phu nhân hừ lạnh “Cái dạng nữ nhân ra sao liền sinh ra nữ nhi như vậy! Lam nhi quả nhiên cần phải học lại quy củ!”

“Nghiêm mama!” Lão phu nhân gọi, Nghiêm mama tiến lên “Từ nay trở đi, người liền tới dạy quy củ cho Lam nhi, không thể để mất thể diện của Thảm gia!”

Nghiêm mama cung kính đáp “Vâng”

Hai mắt không chút khách khí đánh giá Tình Lam.

Thảm Tình Lam cảm thấy hốt hoảng, Nghiêm mama là người thế nào, nổi tiếng nghiêm khắc vô cùng, nếu là bà ta dạy quy củ...chỉ sợ không dễ dàng cho qua được...Lại thấy bà ta dùng ánh mắt như thể đánh giá mình, vô cùng hờn giận, chẳng qua nghĩ lại thì dù thế nào nàng cũng là chủ tử, bà ta chẳng qua chỉ là cái hạ nhân, dù sao cũng không dám bắt kính với nàng mà.

Nghĩ xong rồi trong lòng nàng ta mới yên ổn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Thông đường

Mới sáng sớm lão phu nhân đã bị mẹ con Lư đi nương chọc giận nên không có tâm tình tốt, cho tất cả lui, trước khi đi vẫn không quên nhắc Tình Sơ “Sơ nhi còn nhớ hôm nay người ăn cơm với ta đó”

Thảm Tình Sơ cười ngọt ngào “Cháu gái đương nhiên nhớ kỹ ạ! Tối hôm qua tổ mẫu thưởng món thỏ hầm hương vị tuyệt vời, cháu gái vẫn chưa đã thềm đâu! Không biết hôm nay còn không ạ?”

Lão phu nhân nhìn về mặt tham ăn của nàng, không quả trách, trái lại cười nói “Hôm nay có nhiều đồ ăn ngon, Sơ nhi lúc đó đến thì biết, Trước đi ăn sáng đi, rồi chiều lại đây trò chuyện với ta, Vân nhi hôm nay không bận gì cũng tới đây chơi đi”

“Vâng ạ” Thẩm Tĩnh Sơ hành lễ cáo lui, Tĩnh Vân cũng vậy. Nhóm tỷ muội còn lại quả thật là hâm mộ không thôi, Thẩm Tĩnh Liên lại có phần ghen tỵ, đều là ba cháu gái đích nữ, hai người kia lại được tổ mẫu kêu ở lại dùng cơm, nàng thì không được, quả thật mất hết mặt mũi.

Đoàn người đều về sân viện của mình. Dùng bữa sáng xong, Ninh thị cùng Thẩm Tĩnh Sơ và hai nha hoàn đi Chiêu Mục Tự. Thẩm Tĩnh Sơ ngồi trong xe ngựa, lên vén màn xe, nhìn cảnh tượng phồn hoa náo nhiệt bên ngoài. Trên đường có nhiều cô nương qua lại, Đại Tấn vốn dĩ cũng coi mở, nữ tử không nhất thiết phải ở ru rú trong khuê phòng, cũng có khá nhiều tiểu thư mang theo nha hoàn mang theo tỷ nữ trên đường. Chỉ là...

Hình như hôm nay trên đường đặc biệt nhiều nữ nhân, rất không bình thường.

Thẩm Tĩnh Sơ cảm thấy nghi hoặc, quay đầu muốn cho Ninh thị xem thì xe ngựa đột nhiên ngừng lại.

Thẩm Tĩnh Sơ hơi nhíu mày, phân phó Noãn Tuyết “Người đi xem chuyện gì xảy ra”

“Vâng” Noãn Tuyết đáp lời rồi chốc lát đã quay lại “Tiểu thư, hía trước có rất nhiều cô nương đang vây quanh một công tử, hình như đang tranh chấp với nhau”

Rất nhiều cô nương vây quanh một công tử? Thẩm Tĩnh Sơ khinh thường, cho dù Tấn quốc coi mở, cho phép nữ nhân xuất hiện trên đường nhưng một đám cô nương vây quanh một nam nhân, lại còn tranh chấp, quả thật là mất hết mặt mũi.

“Noãn Tuyết, người đi xem là vì chuyện gì mà tranh chấp, xem xem cần bao lâu mới thông đường được?” Thẩm Tĩnh Sơ thấp giọng ra lệnh.

Noãn Tuyết xuống xe ngựa, Tĩnh Sơ nhẹ nhàng nhắc màn xe lên, xa xa chỉ nhìn thấy bóng dáng thanh tú mơ hồ, lại nghe như có tiếng nữ tử đang nói chuyện, dường như sắp cãi nhau.

“Người không biết xấu hổ, dám dụ dỗ Minh công tử!” Một nữ nhân lên tiếng.

“Ta không có dụ dỗ Minh công tử, Minh công tử vốn dĩ là có ý với ta, người mới là kẻ mặt dày! Minh công tử, người nói xem có phải không?” Một nữ nhân khác phản nộ.

“Minh công tử, người hãy phân xử đi... người vừa rồi rõ ràng khen ta quốc sắc thiên hương mà, người hãy nói đi, ai là người xinh đẹp nhất?”

Câu nói kia làm cho âm thanh la hét ầm ĩ dần lắng xuống. Trên thực tế, nữ nhân mới cãi nhau vừa rồi suýt nữa đã quên mất sự tồn tại của hân, tự làm mất mặt mình mà không biết.

Minh công tử?

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn bóng dáng người nọ, chẳng lẽ là Minh Hữu Hiền nàng gặp hôm qua?

Người nọ xoay người lại, nhìn bên mặt thì thấy hân có chút giống Minh Hữu Hiền, nhưng lại không phải. Nếu nói Minh Hữu Hiền kia là công tử phong lưu bất cần đời thì người này quả thật là ngọc thụ lâm phong.

Noãn Tuyết trở về liền nói “Tiểu thư, công tử kia là Minh phủ Minh Hữu Vũ, Minh công tử anh tuấn tiêu sái, khí độ bất phàm, trong kinh có rất nhiều tiểu thư hâm mộ, hiện tại là có mấy vị tiểu thư vì hân mà cãi nhau ầm ĩ, Minh công tử đang khuyên nhủ, chắc hẳn rất nhanh sẽ ổn thôi.”

“Ừm” Thẩm Tĩnh Sơ buông màn xe xuống, lại nghe Ninh thị cười khẽ “Thì ra là Minh Hữu Vũ công tử”

Thẩm Tĩnh Sơ nghi hoặc nhìn Ninh thị “mẫu thân, người biết hân?”

Ninh thị lắc đầu “Không biết, bất quá mấy ngày trước có nghe cậu người nhắc đến Minh công tử, tán dương hân nhiều lắm, muốn làm mai cho người với hân, người thấy hân thế nào?”

Thẩm Tĩnh Sơ nhíu mày, nàng tạm thời còn chưa muốn nói đến chuyện thành thân, huống hồ Minh Hữu Vũ này trên hoa gheo nguyệt như thế, tương lai hân có nhiều người rình rập hân “Mẫu thân, ta không thích”

Ninh thị kinh ngạc “Vì sao? Tuy chỉ nhìn từ xa nhưng Minh công tử này khí chất rất tốt mà”

Thẩm Tĩnh Sơ bĩu môi, nhào vào lòng Ninh thị “Quá mức gây chú ý với người khác không tốt đâu ạ, nếu gả cho hân, ngày nào cũng có người muốn làm thiếp cho hân, nữ nhi không muốn chia sẻ phu quân với nhiều người vậy đâu!”

Ninh thị cười, ôn nhu xoa đầu nàng “Người cho là mẫu thân nhìn trúng Minh phủ là vì cái gì? Minh phủ lão gia chỉ có một phu nhân, mưa dầm thấm đất, con cái nàng ta xem chừng cũng sẽ không nạp thiếp, mặc dù có cũng sẽ không nhiều. Minh phủ chỉ có hai vị công tử, đại công tử thì có tiếng phóng đảng, mẫu thân thì đánh giá Nhị công tử quả thật là tốt lắm”

Minh lão gia chỉ có một vị phu nhân? Thẩm Tĩnh Sơ quả thật kinh ngạc. Minh lão gia một lòng như thế, lại sinh ra Minh Hữu Hiền không có chút kế thừa nào, nửa điểm cũng thấy không giống.

Thẩm Tinh Sơ cười nói “Mẫu thân, nữ nhi không muốn lập gia đình sớm vậy đâu. Người cho con ở bên cạnh vài năm nữa đi”

“Đưa trẻ ngọc” Ninh thị cười nhìn Tinh Sơ trong lòng.

Sau một lúc lâu xe ngựa vẫn không thể nhúc nhích được, Thẩm Tinh Sơ ngồi dậy, có chút không kiên nhẫn “Noãn Tuyết, người ở phía trước vẫn chưa tản ra sao? Trật tự như vậy sao cũng không có ai đến quản thế?”

“Chắc là đều vì họ là danh môn khuê tú, quan binh cũng ngưng, không dám đắc tội các nàng” Ninh thị đáp lời.

“Như vậy đợi hoài cũng không phải là cách hay...”Thẩm Tinh Sơ nhíu mày, gọi Noãn Tuyết đến thì thầm dặn dò vài câu. Noãn Tuyết có chút do dự nhìn nàng “Tiểu thư...như vậy...chỉ sợ không ổn?”

Thẩm Tinh Sơ ngồi thẳng người, ho nhẹ hai tiếng “Có gì không ổn, người cứ đi làm đi, có chuyện gì ta chịu trách nhiệm cho”

Noãn Tuyết do dự nhìn Ninh thị, đành phải lui ra.

Ninh thị thấy Noãn Tuyết có điều muốn nói lại thôi, mặc dù nhớ rõ là Tinh Sơ hôm qua tính lại khôn ngoan hơn nhiều nhưng rốt cuộc cũng không biết nàng muốn làm gì “Tinh Sơ, người kêu Noãn Tuyết đi làm gì vậy?”

Thẩm Tinh Sơ cười không đáp “Chẳng qua là làm cho Noãn Tuyết đi thông đường thôi”

Ninh thị có chút nghi ngờ trong lòng nhưng cũng không cho là Tinh Sơ sẽ gây ra tai họa gì, bèn thôi truy hỏi.

Chỉ qua chốc lát, Noãn Tuyết đã trở lại, đứng ở bên ngoài chỉ huy, quay đầu nhìn Tinh Sơ bên trong xe ngựa, Thẩm Tinh Sơ gật đầu, ý bảo nàng tiếp tục. Noãn Tuyết thấy thế bèn ra lệnh vài tiểu nhị đem thùng nước hắt đến đám người đang chen chúc phía trước.

Trong đám người nọ phát ra tiếng kêu chói tai, chỉ một lát thì đám nữ nhân vây quanh Minh Hữu Vũ cũng không thoát kiếp nạn, có nữ nhân còn bị dội nước ướt từ đầu đến chân.

Minh Hữu Vũ mặc dù bị ướt có chút chật vật nhưng vẫn không mất phong độ, xoay người nhìn phía sau, còn mọi người đều đã hoảng loạn, y phục ẩm ướt chật vật.

“Vị cô nương này” Minh Hữu Vũ rất nhanh đã biết được hành động vừa rồi là do cô nương kia sai bảo, ánh mắt hán không hề phần nộ, vẫn đang duy trì phong độ “Xin hỏi cô nương vì sao hắt nước lên người người khác?”

Nữ nhân áo hồng bên cạnh Minh Hữu Vũ rất nhanh phản ứng lại, hòa theo hán chất vấn “Người là nha hoàn nhà ai? Sao dám đối với bản Huyền chủ như thế? Người có biết bản Huyền chủ là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Nữ nhân áo đỏ

Noãn Tuyết ho nhẹ, cất cao giọng nói “Nô tỳ không biết tiểu thư là người phương nào, nô tỳ chỉ theo lệnh tiểu thư nhà mình làm việc. Tiểu thư nhà ta nói, các vị tiểu thư ở trước mặt mọi người cãi nhau vì một nam nhân, thật sự đã làm tổn hại danh dự tiểu thư khuê các, chẳng những đánh mất thể diện các quý phủ, còn đánh mất thể diện của nhóm quý nữ Tần quốc. Tiểu thư phân phó tặng mọi người ít nước sạch, để mọi người bình tĩnh một chút, đừng khắc khẩu nữa, tránh mất đi phong phạm. Nếu các vị tiểu thư đã bình tĩnh lại, xin mời nhường đường, vì đường này đã kẹt nửa canh giờ hơn vì mọi người rồi”

Nhóm người đứng xem ở ngã tư đã có nhiều người không nhịn được cười, từ lúc các nàng tranh cãi âm ỉ đã mất đi dáng vẻ khuê các, lại còn bị tạt nước, quả thật là chật vật không nói hết.

Nữ nhân áo hồng nghe vậy xấu hổ không thôi, tiến lên hai bước chỉ vào Noãn Tuyết nói “Tiểu thư nhà người là ai mà dám hiếp đáp người như vậy?”

Minh Hữu Vũ ngăn nàng ta lại “Huyền chủ, là lỗi của chúng ta trước.” Minh Hữu Vũ ôm quyền hướng Noãn Tuyết hành lễ “Vị cô nương này, xin hướng tiểu thư nhà người nói lời xin lỗi hộ, Minh mỗ xin phép rời đi, cũng sẽ kêu mọi người tản ra, tránh làm tắc ngay ngã tư đường”

Noãn Tuyết hành lễ rồi đi, Minh Hữu Vũ nhìn theo bóng dáng đó, nàng ta leo lên xe ngựa có thể bài của Thẩm phủ.

Thì ra là tiểu thư Thẩm gia.

Nữ tử áo hồng thấy Minh công tử nhìn theo hướng xe ngựa rồi đi, nàng ta oán hận nói “Chẳng qua là tiểu thư An Viễn hầu phủ nhỏ nhoi lại dám ý thể hiếp người!”

Xe ngựa chậm rãi đi qua, Minh Hữu Vũ nhìn xuyên qua màn xe thấy bên trong là khuôn mặt nhỏ nhắn, tươi cười rạng rỡ.

Nữ tử áo hồng cũng nhìn thấy Thẩm Tinh Sơ, hận nghiêng răng, hận không thể xông lên cào mặt nàng “Thì ra là Thẩm Tinh Sơ nổi danh ác nữ, quả nhiên tiếng đồn lan xa!”

Minh Hữu Vũ nhẹ nhàng nhún mảy “Huỳnh chủ, quần áo đã ướt rồi, chỉ sợ mất đi phong phạm, nàng vẫn là nhanh về thay quần áo đi!”

“Vũ ca ca...Ta thay quần áo xong rồi...” Nữ tử áo hồng nhẹ giọng hỏi

Minh Hữu Vũ cười nhẹ “Có gì nói sau...”

Ninh thị chính mắt nhìn thấy Noãn Tuyết chỉ huy mấy kẻ đem nước hắt lên nhóm người kia, bèn nhún mảy nhìn Thẩm Tinh Sơ, giọng nói không khỏi có chút nghiêm khắc “Tinh Sơ, ngươi sao có thể làm vậy như thế! Mẫu thân thấy hai ngày nay ngươi đã ngoan ngoãn hơn rất nhiều, nhưng không nghĩ ngươi lại dùng biện pháp như vậy, đắc tội các quý nữ trong thành! Ác danh kia ngày mai hẳn sẽ truyền đi khắp kinh thành nữa rồi! Ngươi nói nên làm thế nào đây?”

Nàng hoàn toàn không thể ngờ Tinh Sơ lại dùng biện pháp này để thông đường đi, nếu biết nàng nhất định không cho họ làm, sẽ không cho Tinh Sơ dùng cách giải quyết lỗ mãng như vậy. Nếu nàng còn trẻ có lẽ tính tình cũng ương ngạnh như vậy nhưng đã trải qua nhiều chuyện thiệt thòi, nàng cũng hiểu rõ nhẫn nại thì tốt hơn, chẳng qua là đợi thêm một chút chứ việc gì phải chọc vào những người kia, tự làm hư thanh danh của mình!

“Mẫu thân xin đừng lo lắng. Hôm nay các nàng âm ỷ vây quanh Minh công tử trên đường lộ, vốn đã mất đi đáng vẻ rồi, làm thế nào còn dám nói lại nữa nhì!” Tinh Sơ đoán chắc các nàng kia cho dù trở về phủ cũng không dám nói bị hắt nước vì hôm nay trên đường tranh cãi níu kéo Minh công tử. Đương nhiên, việc này cũng khó mà giấu diếm được.

Không phải nàng không chú trọng thanh danh của mình mà cái danh ác nữ này, truyền ra đi quả không tốt nhưng bản thân nàng tự có tính toán. Ít ra cái danh ác nữ cũng giúp nàng tránh được một số mối nhân duyên mình không muốn. Ít nhất mấy ngày này cũng không cần lo có người muốn cùng nàng kết thân, bớt đi muện phiền mấy chuyện này, nàng có thể chuyên tâm ứng phó Thẩm Tinh Di và Lý Thế Hành, những kẻ sắp sửa cải biến nàng. Mà phu quân tương lai của nàng nếu chỉ vì mấy lời đồn này mà dao động thì cũng không xứng làm phu quân của nàng.

Kiếp trước làm người gặp chuyện như vậy, Tinh Sơ quả thật không dám tin mình có thể gả cho một lang quân tốt.

“Ngươi đó...vẫn rất là tùy hứng...” Ninh thị bất đắc dĩ nói “Tính tình này quả thật là giống ta”

Tinh Sơ nghe được câu tiếp theo đã biết là Ninh thị không còn giận, liền tươi cười làm nũng.

Đường lộ thông tháo, xe ngựa vững vàng đến Chiêu Mục tự. Ước chừng nửa canh giờ sau đã đến chân núi Thanh Phong. Gã sai vật dừng xe lại, bọn nha hoàn xuống trước giúp Ninh Thị và Tinh Sơ xuống ngựa.

Chiêu Mục tự hương khói đầy đủ, nghe nói trong miếu tượng phật linh nghiệm, cầu được ước thấy, mà cửa miếu có cây đại thụ xanh lá, rất nhiều nam nữ đến đây viết tên người trong lòng xuống treo lên cây, nghe nói như vậy có thể bách niên giai lão với người mình thương yêu.

Thẩm Tinh Sơ nhìn cây đại thụ, nhớ lại kiếp trước nàng cũng tự tay viết xuống tên của Lý Thế Hành, treo lên nhánh cây. Khóe miệng cười trào phúng, đồn đãi kiểu này chẳng qua cũng chỉ là lừa bịp nam nữ trẻ tuổi thôi.

“Nghĩ gì vậy?” Ninh thị thấy Tinh Sơ nhìn cây đại thụ đến gần người bên trên “Hay là Tinh Sơ nhà ta đã có người trong lòng? Là công tử nhà ai? Trách không được...hay là Minh công tử churóng mắt vừa rồi...”

Thẩm Tinh Sơ thân nhiên thu hồi tâm tình và cả ánh mắt, gắt giọng “Không có đâu! Tinh Sơ chỉ nghĩ là một gốc cây thôi, làm sao có thể chịu được hết tâm nguyện của chúng sinh đây!”

Ninh thị không hiểu sao Tinh Sơ lại cảm khái như vậy, giống như còn già hơn nàng cả hai mươi năm tuổi đời “Phật tổ thì luôn phù hộ phổ độ chúng sinh”

Thẩm Tinh Sơ chỉ cười, tiếp lời Ninh thị “Mẫu thân, chúng ta vào cầu phúc thôi”

Rồi hai người cùng tiến vào chính điện!

Phía sau, một nữ nhân áo đỏ thanh nhã thoát tục, ánh mắt sáng ngời có chút trầm tư nhìn theo bóng dáng các nàng rồi đi.

Ninh thị dắt Tinh Sơ đến bái lạy tượng phật, quỳ gối lạng yên cầu nguyện. Xong rồi Thẩm Tinh Sơ dìu Ninh thị ra khỏi chính điện, thấy mẫu thân sắc mặt không tốt, lo nàng quá mức mệt nhọc “Mẫu thân, phía trước có đình nhỏ, hay chúng ta qua đó nghỉ chân một lát?”

Ninh thị gật đầu “Được, mẫu thân cũng có chút mệt”

Hai người, tính cả nha hoàn đều cùng nghỉ tạm trong đình. Tinh Sơ cảm thấy núi Thanh Phong này không khí tươi mát, cảnh sắc động lòng, cùng Ninh thị cười nói không ngớt, nhưng chợt nghe được thanh âm tranh cãi ầm ĩ.

“Ngươi chắc chắn là biết”

Thẩm Tinh Sơ nhìn theo hướng phát ra giọng nói, chỉ thấy một nữ nhân áo tím đang ngăn cản đường đi của nữ nhân áo đỏ, lớn tiếng ồn ào.

“Quận chúa!” Nữ nhân áo đỏ thở dài “Hiệu Vận thật sự không biết Tam sư huynh ở đâu, xin người đừng làm phiền ta nữa”

“Hừ, rõ ràng là người cũng có ý với hắn nên mới không cho ta biết” Nữ nhân áo tím nhất quyết không buông tha.

“Quận chúa nếu thật muốn biết Tam sư huynh đi đâu rồi thì sao không đi hỏi thăm Long phủ đi? Hiệu Vận đã mấy ngày rồi cũng không gặp sư huynh” Nữ nhân áo đỏ hành lễ muốn rời đi thì nữ nhân áo tím đứng chặn “Không cho phép người đi!”

Thẩm Tinh Sơ thấy nữ nhân áo đỏ tạo nhã hào phóng, bị nữ nhân áo tím điều ngoa quán lấy lại không chút hờn giận, chỉ có chút bất đắc dĩ, bèn đứng dậy, nhưng lại bị Ninh thị ngăn cản “Tinh Sơ, người lại tính làm loạn như vừa nãy sao?”

Tinh Sơ cười ngọt ngào “Tinh Sơ chẳng qua chỉ thấy hơi không vừa mắt thôi, mẫu thân yên tâm, ta sẽ không náo loạn đâu”

Ninh thị thế này mới buông tay nàng “Đi đi”

Thẩm Tinh Sơ tiến đến, lấy một chiếc khăn tay từ trong tay áo ra, hành lễ với hai nữ nhân kia “Hai vị cô nương, vừa rồi ở tiền sảnh, tiểu nữ có nhặt được chiếc khăn tay, không biết có phải của hai vị?” Hai người kinh ngạc quay đầu lại, nữ nhân áo đỏ nhận ra nàng chính là người đã cảm thán câu “một gốc cây đại thụ liệu có thể chứa hết được tâm nguyện của chúng sinh”.

Thẩm Tinh Sơ đem khăn đưa ra trước mặt nữ nhân áo tím, nàng ta lắc đầu “không phải của ta”. Lại đưa cho nữ nhân áo đỏ, một bên đưa tay ra, một bên nháy mắt “Cô nương nhìn rõ chứ ạ”

Nữ nhân áo đỏ hiểu ánh mắt của nàng, cười nói “Đúng là của Hiệu vận. Đa tạ cô nương” Nữ nhân áo đỏ thu khăn tay vào, đột nhiên kêu lên “Ai nha, sao cả túi hương cũng không thấy !”

Tinh Sơ mỉm cười “Tinh Sơ chỉ nhìn thấy khăn tay, không thấy túi hương. Túi hương này nếu bị người có tâm lý đi, chỉ sợ là sẽ hiểu lầm là cô nương tự tình trao nhận. Hay là Tinh Sơ cùng cô nương đi đến chỗ rơi khăn vừa rồi tìm lại xem?”

Nữ nhân áo đỏ mỉm cười “Làm phiền cô nương rồi” Quay đầu lại hỏi nữ nhân áo tím “Quận chúa có giúp Hiệu Vận tìm túi hương không?”

Nữ nhân áo tím bĩu môi “Bản quận chúa Kim chi ngọc diệp, không rảnh giúp người làm mấy việc chân tay đó”

Vừa đi Thẩm Tinh Sơ vừa hỏi “Túi hương cô nương hình dạng ra sao? Cô nương thỉnh nói rõ để Tinh Sơ cùng tìm”

“Ừm..màu xanh nhạt, trên túi có thêu chữ Phúc” Nữ tử áo đỏ nghiêm túc trả lời.

Hai người đi xa rồi Thẩm Tinh Sơ mới ngoái đầu lại nhìn, thấy nữ nhân áo tím kia đã đi rồi, mới dừng chân lại “Cô nương, quận chúa kia đã đi rồi”

Nữ nhân áo đỏ mỉm cười “Cảm ơn Tinh sơ cô nương. Gọi ta Hiệu Vận là được rồi”

Thẩm Tinh Sơ nói “Hiệu Vận cô nương tính tình thật tốt, dễ dàng bị người bắt nạt, kiểu người cố tình gây sự, không để ý tới họ là được”

La Hiệu Vận gật đầu “Cảm ơn Tinh Sơ cô nương. Cô nương quả thật là Huệ chất lan tâm”

Thẩm Tinh Sơ bật cười, hạ giọng nói “Hiệu Vận cô nương khẳng định không biết là Tinh Sơ nổi danh ác nữ trong kinh thành...”

La Hiệu Vận kinh ngạc “Người là Thẩm Lục nương Thẩm Tinh Sơ?”

Thẩm Tinh Sơ thấy nàng kinh ngạc cũng không giận, trái lại càng tươi cười “Đúng vậy!”

La Hiệu Vận thấp giọng “Xem ra lời đồn đại không đáng tin rồi...”

Thẩm Tinh Sơ cười nhẹ, khẽ nói “Mẫu thân ta đang chờ, Hiệu Vận cô nương, sau này gặp lại”

Hai người chào tạm biệt, Thẩm Tinh Sơ chậm rãi trở về đình, vừa đi vừa nghĩ, nữ nhân áo đỏ này tên nghe rất quen, hình như đã nghe qua ở đâu rồi...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 16: Hỗn loạn

Nghỉ tạm một lát, Thẩm Tinh Sơ đi dạo Ninh thị chậm rãi xuống núi, trở lại chỗ xe ngựa, nha hoàn giúp đỡ Ninh thị và Tinh Sơ lên xe. Xe ngựa hướng về thành, khoảng nửa ngày đã đến được cửa thành.

Thẩm Tinh Sơ nhìn cảnh náo nhiệt bên ngoài, nhớ tới hoàn cảnh của mình kiếp trước lúc gả cho Lý Thế Hành, ngày nào cũng ru rú trong nhà, rất ít ra khỏi cửa, hôm nay thấy cảnh tượng phồn hoa này lại có chút hoài niệm, muốn tận hưởng một chút thời gian, bèn hướng Ninh thị làm nũng “Mẫu thân, nữ nhi hơi đói, muốn ăn bánh thủy tin của Tùng Hạc lâu. Nếu đã ở ngoài, không bằng mình ăn chút điểm tâm rồi về?”

Ninh thị chậm nhẹ chớp mắt, cười “Đồ tham ăn” rồi ra lệnh Bảo Âm cho xe chạy tới Tùng Hạc lâu.

Xe ngựa dừng ở Tùng Hạc lâu, sáu người cùng lên nhả gian lầu hai, Thẩm Tinh Sơ chọn ngồi cạnh bàn chỗ cửa sổ, ánh nắng ấm áp chiếu vào, nhìn kẻ ăn xin ven đường bên dưới, Tinh Sơ hạ lệnh Noãn Tuyết cầm chút bạc đi đổi tiền, bố thí cho bọn họ.

Ninh thị nhìn cử chỉ hành vi của Tinh Sơ cảm thấy an lòng hơn, nữ nhi dường như đã không còn nhỏ nữa. Tinh Sơ nhìn những kẻ ăn mày hôn hờ đón nhận tiền, tâm tình bỗng nhiên tốt hơn nhiều.

Điểm tâm chưa dọn lên, Tinh Sơ vẫn vui vẻ nhìn người qua lại bên dưới. Ninh thị thấy ít có cơ hội ra ngoài, không ngăn cản nàng vui vẻ, bản thân chỉ ngồi nhắm nháp trà. Thẩm Tinh Sơ trong mắt tràn đầy ý cười, sau khi trọng sinh, nàng cảm thấy cuộc sống tuyệt vời biết bao, nàng nhất định phải quý trọng hạnh phúc mình có được.

Tất cả đều tuyệt vời như vậy.

Bỗng nhiên, ý cười trong mắt nàng vụt tắt.

Nàng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc phía xa, tay áo màu lục nhẹ nhàng phát phơ theo bước chân của hắn. Biểu cảm trên mặt nàng cứng ngắc, hô hấp như dừng lại.

Nàng dường như có thể nghe thấy có tiếng sấm nổ trong lòng, làm cho thân thể gầy yếu run lên, nàng giống như ngừng thở, gắt gao nhìn chăm chăm kẻ kia. Đúng vậy, hắn chính là Lý Thế Hành, không một chút biểu cảm, ánh mắt lãnh khốc như sương, cả đời này nàng cũng không quên được. ĐÔI trước, nàng không thể cưỡng lại ánh mắt lạnh lùng đó, đến nỗi không phát hiện ra được những lúc dạt dào tình cảm là vì muốn thiết kế cạm bẫy.

Nàng không tự giác nắm chặt tay, đến lúc móng tay bấm sâu vào da thịt mới cảm thấy nỗi đau thấu xương. Nàng lấy lại bình tĩnh, bỗng nhiên vô cùng bình tĩnh “Noãn Tuyết, tiền vừa mới đổi còn không?”

Nàng không quay đầu lại, ánh mắt vẫn gắt gao nhìn kẻ dưới lầu, giọng nói hơi lạc đi.

Noãn Tuyết không biết nàng muốn làm gì, chỉ đáp lời “Vâng còn ạ”

Thẩm Tinh Sơ buông tay, Noãn Tuyết đem túi tiền dâng lên, nàng bèn mở túi và hạ lệnh “Một chút tiền vừa rồi không đủ thành tâm, hôm nay là vì cầu phúc cho Thẩm gia, phải tiêu nhiều hơn chút mới đúng”

Nàng chưa nói xong thì đã đem hết tiền đồ ra ngoài, lớn tiếng hô “Tiền rơi!”

Dân chúng bên dưới lầu nghe được “Tiền rơi!” thì sững sờ, lập tức thấy đồng tiền bay đầy trời đang rơi xuống, còn tưởng là mộng, đến lúc tiền nằm yên trên đất rồi mới như sự thật, tranh nhau nhặt lấy. Có người đem tiền cần thờ, la to lên “Tiền thật!” Mấy người buôn bán xung quanh cũng không đứng yên, xông vào tranh cướp.

Lý Thế Hành hôm nay tâm tình rất tốt, tuy rằng bên ngoài không biểu hiện nhưng không khỏi suy nghĩ đến hai ngày sau hắn có thể dụ dỗ Thẩm phủ Lục nương, sau đó lợi dụng cả Thẩm gia cùng Ninh gia. Như vậy, để vị hắn muốn sẽ ngày càng gần hơn.

Nếu không phải vốn dĩ hắn trời sinh tính tình đậm nhạt, chỉ sợ không nhận được biểu lộ vui sướng như thế ra ngoài mặt rồi. Bước chân nhẹ nhàng, tay áo đong đưa, biểu đạt chủ nhân tâm tình đang rất tốt.

Tính canh giờ thì đầu giờ Ngọ, hắn đã quên mất là cùng Thẩm Tinh Di ước định nên mới tới lúc này là giờ Ngọ hai khắc, giai nhân hắn đang mong chờ hắn tới lắm đây.

Lững thững đến gần khách sạn Duyệt Lai bỗng nhiên có giọng nữ hô “Tiền rơi”. Lý Thế Hành còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra thì bỗng nhiên nhóm ăn xin đang ngồi yên ven đường bỗng nhiên xông ra, chen chúc lẫn nhau.

Lý Thế Hành bị người chen lấn, nhứu mày khó chịu, đang muốn răn dạy thì lại bị người đẩy lão đảo, chưa đứng vững thì lại một đám người khác xông tới, làm hắn không rõ phương hướng. Lý Thế Hành cũng không phải không có chút công phu, chính là mấy lượt xô đẩy này hắn bất ngờ không kịp đề phòng, xung quanh lại rất hỗn loạn, lại là đám dân chúng trời gả không chặt, hắn có chuyện quan trọng, thật sự không thể chấp nhặt với bọn họ.

Lý Thế Hành trong lòng chán ghét, bọn thảo dân kiến thức hạn hẹp, chẳng qua là mấy đồng tiền lẻ, bọn họ bộ dạng nghèo kiết xác, hắn còn nghĩ thấy mùi chua tởm lợm. Thì ra là một kẻ ăn mày tả tơi xô sát bên người hắn, Lý Thế Hành buồn nôn, một bên bị đám người chen ép, một bên ra sức rời khỏi đám người này.

Đến lúc hắn thật sự rời khỏi được, nhẹ nhàng thở ra, sửa sang lại quần áo, thì cảm thấy trên người có mùi hôi thối, không khỏi che miệng mũi, nén sự bức bối bước vào khách sạn Duyệt Lai.

Theo thói quen bước lên lầu, vào bên phòng cố định, Lý Thế Hành mới nhẹ nhàng thờ ra, trong lòng suy nghĩ nên tắm một cái, xóa sạch mùi khó chịu. Vỗ nhẹ quần áo, bỗng nhiên hắn phát hiện đã mất đi ngọc bội!

Đó là khối ngọc bội tốt nhất của hắn!

Đồ ăn mày chết tiệt! Trong lòng mắng thầm, mở ra cửa sổ, hắn vẫn thấy đám tranh cướp tiền!

Hắn oán hận mắng một tiếng, hôm nay rõ ràng là ngày đẹp, mặt trời sáng lạn, trời xanh trong động lòng người, nhưng lại bị trận hỗn loạn này làm phiền tâm tình!

Hắn bực mình lắm bầm “Cũng chẳng biết là nữ nhân nhà ai lại không quy củ như vậy, dám làm ra hành vi gây mất trật tự trước dân chúng như thế, có cớ ra về lớn tiếng gây chú ý, thật đáng đánh hai mươi trượng”.

Đang muốn bước ra ngoài, trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ, nhớ tới nữ nhân và chuyện sắp xảy ra, Lý Thế Hành cuối cùng cũng đem sự hờn giận kia đè ép xuống.

Hắn hướng cửa phòng mở cửa, nữ tử ngoài cửa thẹn thùng “Điện hạ...”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cháy

Thẩm Tinh Sơ nhìn túi đựng tiền còn sót lại trong tay, im lặng đứng bên cửa sổ, nhìn Lý Thế Hành bị nhóm người xô đẩy va chạm đến lão đạo, bị nhóm ăn mày quần áo tả tơi dơ bẩn không chịu được vây quanh, cả người bị chìm vào đám đông, nàng hoàn toàn có thể nhìn ra sự chán ghét trong mắt hắn... Lý Thế Hành vốn dĩ thích sạch sẽ mà, sự việc này chắc chắn làm hắn tức giận, hỗn loạn như vậy, chắc chắn sẽ làm tâm tình tốt của hắn vơi đi không ít.

Nàng thân nhiên tươi cười, hắn tâm tình không tốt thì nàng thấy tốt lắm. Không chỉ có như thế, kế hoạch đoạt vị của hắn, nàng muốn từng bước một phá hỏng, nhất định không cho hắn được như ý, đoạt được kế vị!

Nàng nhìn hắn chật vật lao ra khỏi đám người, chau mày sửa sang quần áo, đã biết vụ hỗn loạn này ảnh hưởng không nhỏ, sau lại thấy hắn sửa sang quần áo xong thì bước vào khách sạn Duyệt Lai đối diện.

Hắn có hẹn! Thẩm Tinh Sơ suy nghĩ, khách sạn... hay là hắn hẹn với Thẩm Tinh Di?

Đang muốn tiếp tục quan sát thì tiểu nhị bưng điểm tâm lên, Ninh thị gọi nàng “Tinh Sơ, bánh thùi tinh này, ngươi không phải muốn ăn lắm sao? Thả hết tiền rồi thì tới đây ăn đi”

Thẩm Tinh Sơ ngoái đầu nhìn lại “mẫu thân đợi chút, Tinh Sơ đang nhìn mọi người đếm tiền, cũng thú vị lắm ạ”

Nàng muốn nhìn xem người Lý Thế Hành muốn gặp có phải Tinh Di không. Nếu đúng, chứng minh Thẩm Tinh Di kiếp trước không có lừa nàng, nàng ta ba năm trước đã cấu kết với Lý Thế Hành rồi, nàng ta đã sớm là người của hắn!

Ninh thị vừa thu xếp vừa nói “Lần sau ngươi cũng không được như thế ồn ào lớn tiếng, để cho nha hoàn thông báo là được. Cũng may đây là phòng riêng, người khác cũng không biết vừa rồi là Thẩm gia đích nữ, nếu không thì ngươi khẳng định sẽ bị trách phạt đấy”

Thẩm Tinh Sơ nghịch ngợm thè lưỡi, mới vừa rồi khẩn cấp như vậy, nàng làm sao nghĩ được nhiều, bất quá cũng chẳng ai biết nên Ninh thị mới dung túng cho nàng thực hiện.

Chỉ chớp lát, nàng liền nhìn thấy bóng dáng Thẩm Tinh Di xuất hiện ở khách sạn Duyệt Lai.

Quả nhiên là nàng ta!

Thẩm Tinh Sơ cười lạnh, thật hay cho một đôi nam nữ không biết xấu hổ!

Ninh thị thấy nàng vẫn đứng yên, lại nhắc “Tinh Sơ, mau lại đây nhân lúc nóng ăn đi”

Thẩm Tinh Sơ đáp một tiếng rồi quay lại ngồi xuống, lòng không yên, gấp đại một miếng điểm tâm lên ăn. Thời cơ tốt như vậy, nàng tuyệt đối không thể bỏ qua, phải làm cách nào trừng phạt đôi câu nam nữ kia?

Ngoài miệng nhai điểm tâm, trong đầu thì nhanh chóng vạch kế hoạch.

Bỗng nhiên linh cảm vừa hiện, Tĩnh Sơ buông đĩa “mẫu Thân, Tĩnh Sơ đi nhà xí một lát”

Ninh thị gật đầu “Đi đi”

Nàng cho Noãn Tuyết đi theo, vừa ra khỏi cửa được vài bước thì dừng lại thì thầm bên tai nàng ta “Noãn Tuyết, ngươi hãy...”

Noãn Tuyết có chút khó xử nói “Tiểu thư...như vậy...hình như không tốt lắm...”

Thẩm Tĩnh Sơ trấn an, vỗ vỗ vai nàng ta “Không sao, mới vừa rồi ngươi hắt nước tốt lắm mà” Tất cả sự việc đều có ta gánh lấy, đi làm đi”

Noãn Tuyết khẽ cắn môi, đành phải xuống lầu, Tĩnh Sơ nhìn theo bóng dáng nàng ta, thấy rõ nàng ta dù khó xử cũng vẫn phụng mệnh làm việc, đúng là trung thành với nàng.

Sau khi trọng sinh, nàng không phải chưa từng hoài nghi, nàng lo Noãn Tuyết giống Tĩnh Vân, bị người mua chuộc. nhưng sau nhiều lần, Noãn Tuyết này vẫn một lòng theo nàng, nàng cũng coi như có chút nhẹ nhõm. Nếu bên người không có lấy một nha hoàn dùng được thì cuộc sống quả thật đáng lo, phải nom nóp đề phòng người âm hại, mỗi một bước đi đều sẽ giống bước trên băng mỏng.

Thu hồi ánh mắt, nàng quay về gian phòng, Ninh thị thấy nàng trở về nhưng không thấy Noãn Tuyết, bèn nghi hoặc hỏi “Noãn Tuyết đâu?”

Thẩm Tĩnh Sơ cười nói “Noãn Tuyết có việc rồi, chắc nửa khắc sau sẽ quay lại”

Ninh thị không truy hỏi thêm, chỉ nói “Nhanh ăn đi, lạnh rồi ăn không tốt đâu”

“Vâng mẫu thân đại nhân” Nghĩ đến chuyện sắp xảy ra, Tĩnh sơ cảm thấy tâm tình tốt lắm, trong lòng cực kỳ vui sướng.

“Đưa nhò này...” Ninh thị thấy nàng bỗng dưng thay đổi tâm tình “Sau đi nhà xí xong bỗng dưng ngươi liền cao hứng vậy?”

Tĩnh Sơ gấp điểm tâm bỏ vào chén của Ninh thị “Đi xong cả người thoải mái áy mà” Lỡ tai nàng lại nghe ngóng động tĩnh dưới lầu. Trong lòng nhảm tính thời gian, lúc này Noãn Tuyết vừa đi qua, hẳn là vừa đúng lúc, vừa vặn trò hay sắp diễn ra...

Vừa nhấp ngụm trà, nàng liền nghe được âm thanh hỗn độn ầm ĩ bên dưới, Ninh thị nhú mày, Tĩnh Sơ thì đứng dậy “mẫu thân, Tĩnh Sơ nhìn xem có chuyện gì đã”

Đám người bên khách sạn Duyệt lại chạy ủa ra, mơ hồ còn nghe người kêu “Cháy cháy!”

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn ra Lý Thế hành hốt hoảng, bước chân vội vàng, quần áo không chỉnh tề chạy ra khỏi khách sạn. Khóe miệng nàng cong lên, quả nhiên hai người hẳn là mới trút quần áo xuống, đang còn chằng chằng thiếp thiếp kia. Lý Thế Hành nhìn xung quanh một lượt, vội vàng biết mất khỏi tầm mắt nàng. Chỉ chốc lát, lại thấy Thẩm Tĩnh Di quần áo hỗn độn, tóc tai không chỉnh tề, xuất hiện trước cửa khách sạn, Thẩm Tĩnh Sơ trong lòng cười lạnh, giả bộ hốt hoảng kêu “A, kia không phải Di muội muội sao? Vì sao Di muội muội lại từ trong khách sạn đi ra, quần áo lại còn không chỉnh tề như thế?”

Ninh thị nhú mày, đứng dậy xem “Tĩnh Sơ có nhìn lầm không? Di nhi sao lại có thể quần áo không chỉnh tề đi ra từ khách sạn? Lời này nói ra không chừng sẽ hủy danh dự khuê nữ của nàng ta đó!”

Nhìn theo ngón tay của Tĩnh Sơ chỉ, Ninh thị sắc mặt trầm xuống, kẻ quần áo không chỉnh tề kia chính là Thẩm Tĩnh Di! Nàng ta dám to gan lớn mật, ban ngày thế kia lại cùng nam tử tăng tị, việc này nếu truyền ra ngoài chẳng phải là mất hết Thẩm gia mặt mũi hay sao? Chỉ sợ thanh danh của Tĩnh Sơ cũng bị tổn hại”

Ninh thị không còn tâm tình nào ăn tiếp, trầm giọng nói “Tĩnh Sơ, việc này trước khoan lộ ra, hãy nhanh trở về thôi”

Thẩm Tĩnh Sơ cúi đầu không biểu cảm “Vâng, mẫu thân”

Việc này truyền đi ra ngoài, hậu quả thế nào sao nàng không hiểu được, chẳng qua nàng muốn làm Tĩnh Di ở Thẩm gia không ngóc đầu lên nổi thôi! Nàng không tin sau việc này, Thẩm Tĩnh Di còn có cơ hội xoay chuyển, làm ra được việc gì khác!

Nghĩ tới Thẩm Tĩnh Di lát nữa sẽ bị một nhóm trưởng bồi thẩm vấn, xấu hổ không dám gặp người, cung khai ra tên Lý Thế Hành kia...trong lòng nàng liền cảm thấy thoải mái không nói nên lời.

Đời trước bọn họ muốn cái bấy này, chuyện đó kiếp này sẽ không bao giờ xuất hiện nữa! Qua hôm nay, kiếp này nàng vĩnh viễn không gả cho cái tên Lý Thế Hành muốn lợi dụng nàng nữa!

Nghĩ đến đây, tâm tình nàng không khỏi càng tốt hơn.

Đi Ninh thị xuống lầu, Bảo Âm sai người lấy xe ngựa tới, còn mấy người đứng lại trước cửa Tùng Hạc lâu chờ.

Bỗng nhiên nàng giống như nhìn thấy cái gì, ánh mắt sáng ngời “Mẫu thân đợi chút, nữ nhi qua bên kia nhìn xem”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Bị theo dõi

Lý Thế Hành mở cửa phòng, Thẩm Tinh Di thẹn thùng “Điện hạ...”

Mặt mày nhu tình, ẩn chứa nét xuân.

Lý Thế Hành gạt đầu, nghiêng người “Vào đi rồi nói”

Đội Thẩm Tinh Di vào phòng, Lý Thế hành cảnh giác nhìn bốn phía, xác nhận không có ai mới đóng cửa.

“Điện hạ hôm nay gọi Tinh Di đến có chuyện gì ạ?” Lý Thế Hành mới vừa đóng cửa lại, Thẩm Tinh Di liền dán cơ thể mềm mại vào người hắn. Lý Thế hành tuy rằng biểu cảm lạnh nhạt, lại cũng là mắt sáng mày ngài, anh tuấn tiêu sái, lại là Đại hoàng tử, có khả năng kế thừa hoàng vị nhất, nếu là như vậy, Thẩm Tinh Di tương lai chính là quý phi, tiền đồ vô hạn... Bên cạnh nam nhân hơi thở cường trán, tiền đồ vô hạn này, ai mà không thích...

Thẩm Tinh Di thăm nghĩ, ánh mắt không khỏi có chút mê mẩn...đội chút, không đứng, hơi thở cương dương? Suy nghĩ trong đầu vừa lóe, Thẩm Tinh Di lại ngửi được một mùi hôi thối, nàng không khỏi nhủ mày, nhẹ khịt khịt mũi. Khứu giác nàng hẳn có vấn đề, trên người điện hạ sao lại có mùi như vậy chứ...

Lý Thế Hành nhìn thấy biểu cảm cùng động tác của nàng ta, lập tức liên tưởng đến mùi vị khó chịu vừa rồi, động tác cứng đờ, ánh mắt lạnh vài phần, bèn đẩy nàng ta ra.

“Điện hạ?” Thẩm Tinh Di khó hiểu nhìn hắn.

Lý Thế Hành buồn bực cởi áo khoác, như vậy mới bớt đi cái mùi khó chịu khi này, xoay người lại thấy Thẩm Tinh Di hai má hồng hồng, đang cúi đầu lúng cho hắn, còn gắt giọng “Điện hạ thật là xấu, khăn trang như vậy...”

Lý Thế Hành ánh mắt trầm xuống, đương nhiên, hắn không có biểu hiện trên mặt, căn bản rất khó nhận thấy. Chỉ cần nháy mắt, hắn liền liếc qua Thẩm Tinh Di nói “Ừm, mùi hương trên người nàng quả thật...”

Tích Hương mùi, ngược lại có chút hơi nồng gắt, Lý Thế hành nghĩ. Nhưng lại có thể át đi mùi lạ trên người hắn.

Lý Thế hành ôm Tinh Di hướng đến trên giường “Qua hai ngày nữa là ngày sinh tổ mẫu nhà nàng, ngày ấy bốn vương cũng phải đến chúc thọ...”

“Thật sự sao?” Thẩm Tinh Di sáng mắt, chẳng phải là được gặp điện hạ đường chính rồi?

“Cho nên...” Lý Thế Hành biết chuyện kế tiếp sẽ làm nàng ta khoog vui, nắm chặt tay nàng nói “Ngày đó, chúng ta phải bắt đầu kế hoạch kia”

Sắc mặt Thẩm Tinh Di quả nhiên trầm xuống, làm nũng nói “Điện hạ...cũng không nhất thiết phải vậy mà...”

“Ngoan...” Lý Thế hành thì thầm sát lỗ tai nàng, hơi thở phảng phất “Nếu chiếm được Thẩm Tinh Sơ, tương đương có hậu thuẫn của Thẩm gia và Ninh gia, như vậy ngôi vị hoàng đế của ta mới có thể ngày càng gần được...Ngày ta đăng cơ, nàng chính là quý phi nương nương...”

Thẩm Tinh Di sắc mặt mới tốt hơn một chút, cọ cọ trong ngực Lý Thế Hành, dịu dàng nói “Điện hạ, người có được tỷ tỷ cũng không thể quên Tinh Di nha...”

Lý Thế Hành nhẹ nhàng thở ra “Đó là đương nhiên...” Tay vừa cởi quần áo nàng ta, tay kia liền sờ soạn bên trong, vừa động vừa nói “Bốn vương đương nhiên nhớ hương vị của nàng chứ...”

Thẩm Tinh Di vừa hôn dỗi vừa tránh né Lý Thế hành, đội hắn ta chuẩn bị tiến vào liền vịn vẹo cơ thể mềm mại, cọ xát vật bên dưới của hắn “Điện hạ xấu lắm, người ta không cần...”

“Không muốn sao?” Lý Thế hành đến gần nơi tư mật của nàng ta, cũng không tiến vào “Thật sự sao?”

Thẩm Tinh Di cong lưng, chuẩn bị tư thế mở rộng thật tốt, thấy Lý Thế hành chưa tiến vào, liền đến gần hắn một chút, Lý Thế Hành lại không thừa cơ hội, ngược lại lui về sau một ít, ánh mắt vẫn thản nhiên nhìn nàng ta. Nàng không thuận theo, vịn vẹo cơ thể, gắt giọng “Điện hạ, đừng làm hư chuyện tốt mà...”

Phía sau Lý Thế hành như có người điều khiển, làm ra lực lớn như vậy, có khi làm cho nàng ta thích thú, có lúc lại hoảng hốt. Lý Thế Hành nâng hông nàng lên, vẫn như cũ mặt không thay đổi “Người thích bốn vương như vậy sao?”

Lý Thế Hành chuẩn bị tiến công xong thành thì chợt nghe bên ngoài có tiếng người kêu to “Cháy!Cháy! Chạy mau!”

Theo sau đó là một loạt bước chân dồn dập.

Lý Thế hành trong lòng hốt hoảng, hấn không thể vì người trước mặt mà đánh mất tính mạng được. Thân dưới thoáng chốc mềm nhũn, nhanh chóng đứng dậy rồi đi.

“Điện hạ?” Thảm Tinh Di không phải không nghe được tiếng người hô hoán phía dưới, nhưng nay tên đã lên dây cung, Lý Thế Hành lại lâm trận lùi bước, thân thể nàng đang động tình, cảm thấy thiêu đốt khó chịu, toàn thân ngứa ngáy khó chịu không thôi. Đang muốn giữ chặt Lý Thế Hành thì hấn lại xoay người xuống giường, vội vàng mặc quần áo.

Thảm Tinh Di ảo não không thôi, biết Lý Thế Hành không còn hứng thú, mới đứng dậy mặc quần áo, nhìn hấn chuẩn bị rồi đi bèn gọi “Điện hạ, đợi Tinh Di với”

Lý Thế Hành làm sao mà chờ nàng, mũi quan trên đầu còn chưa chỉnh lại tốt đã vội vã chạy ra ngoài cửa.

Thảm Tinh Di cũng vội vàng mặc quần áo vào, búi tóc cũng tán loạn, chạy ra khỏi khách sạn. Trong lòng nàng ta không khỏi hoài nghi, dường như nàng cũng chẳng thấy ngọn lửa nào? Chẳng lẽ là sợ bóng sợ gió thôi sao?

Lại nhớ tới mình vừa vội vã chạy ra ngoài, quần áo không chỉnh tề, nếu bị người ngoài nhìn thấy quả là chuyện không tốt, bèn chạy trốn chỗ không người, sửa sang lại một phen mới đi ra, trở về khách sạn cũng không lên lầu mà chờ nha hoàn tìm đến.

“Ai, không biết là người nào đến quấy rối đây, tìm được thằng nhóc kia, ta nhất định đánh cho một trận!”

“Rõ ràng không có cháy, lại hô to ồn ào, làm hại khách bỏ đi hết!”

“Khách bỏ đi rồi còn chưa trả tiền cơ! Thật đáng giận”

Thảm Tinh Di trong lòng bỗng nhiên có dự cảm không lành, giống như có một âm mưu đã chuẩn bị từ lâu, dường như phía trước còn có cạm bẫy đang chờ nàng

Lý Thế Hành vội vàng rời khách sạn Duyệt Lai, khuôn mặt vạn năm không đổi biểu cảm rốt cuộc cũng lộ ra sự phiền chán, thấp giọng mắng một tiếng, oán hận nói hôm nay sao ra cửa xui xẻo vậy, sớm biết thế hấn đã coi lại ngày, không thành kết cục thế này rồi.

Đầu tiên là bị một đám ăn mày xô đẩy, người đầy mùi hôi, sau lại lúc chuẩn bị tiến công dục hòa đốt người thì bị kinh hãi... đối với cơ thể quả là không tốt!

Cuối cùng là cháy, cuống cuồng chạy ra khỏi khách sạn!

Hôm nay tất cả sự việc, hấn cảm thấy không đơn giản như vậy.

Hay là hấn đã bị người theo dõi!

Nhị hoàng đệ? Tứ hoàng đệ? Thất hoàng đệ?

Rốt cuộc là ai?

Lý Thế Hành không khỏi ngẩng đầu nhìn trời, xem ra, hấn cần phải nhanh chân mới được. nếu không sẽ bị người ám toán!

Thảm Tinh Sơ... Nhớ tới Thảm gia nữ tử sẽ đem đến cho hấn tất cả lợi lộc, rốt cuộc Lý Thế hành mới hết lo lắng, khoe miệng lộ ra nụ cười khó phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Vô lại

Ninh thị thấy Tinh Sơ mặt sáng ngời, không biết nàng đang dự định làm gì, trong lòng vẫn đang lo lắng xem về rồi phải thăm vấn Tinh Di thế nào, mà không hiểu tại sao Tinh Sơ lại bình tĩnh đến thế “Tinh Sơ, ngày khác hãy xem, chúng ta nhanh hỏi phủ xử lý chuyện của Di nhi trước đã!”

Thảm Tinh Sơ bình tĩnh đáp lại “mẫu thân, Di muội ở trong phủ sao có thể đi đâu được, về sớm về trễ cũng vậy thôi. Tinh Sơ thấy phía trước có ít trang sức khá đẹp, muốn đi xem có phù hợp với ý tổ mẫu hay không, còn có mấy ngày nữa là đến sinh thần của tổ mẫu rồi”

Ninh thị nghe vậy cũng gật đầu “Cũng tốt. Tuy rằng người đã chuẩn bị bức trăm thọ đồ, nhưng nếu có món phù hợp hơn thì thêm cũng không sao”

Hai người vào cửa hàng chọn lựa một hồi, cũng khokoong ngoài một ít ngọc trăm vàng bạc, không có gì đặc biệt hợp mắt, hai mẹ con có chút thất vọng, đang chuẩn bị rời đi thì Tĩnh Sơ phát hiện có một cây trăm bạch ngọc, kiểu dáng mới mẻ, sắc ngọc trong suốt, chỉ vào cây trăm “Chường quây, cho ta xem cây ngọc trăm kia”

CHường quây nhìn theo ánh mắt của nàng, có chút khó xử nói “Cây trăm kia đã có người đặt rồi ạ”

“Sao?” Tĩnh Sơ không khỏi thất vọng, vất vả lắm mới tìm được cây trăm vừa ý, lại có người nhanh chân đến đặt trước, nghĩ một hồi liền bảo “Chẳng qua là mới đặt thôi mà, ta sẽ trả giá gấp đôi”

Chường quây khó xử nói “Việc này...chỉ sợ không được thôi ạ...”

“Chường quây...” Tĩnh Sơ thấy chường quây không quyết liệt từ chối, lại không biết người làm ăn cần phải trọng chữ tín, không dễ đắc tội khách được, bèn cứng rắn nói “Ta giúp người trả lại tiền cọc, lại dùng giá gấp đôi mua cây trăm này, ta thật sự thấy vừa mắt với nó, rất thích, chường quây, mong người hãy thông cảm cho ta đi...”

“Việc này...”

“Chường quây, Minh mỗ đã thanh toán tiền đặt cọc, chẳng lẽ người lại muốn lật lọng?” Bên ngoài có giọng nam trầm thấp vang lên, Tĩnh Sơ ngẩng đầu, quả đúng là Minh Hữu Hiền.

Chường quây nhanh lấy lòng “Không dám không dám, tiểu nhân lập tức giúp Thế tử lấy ngọc trăm”

Minh Hữu Hiền nhũm mày, nhìn Thẩm Tĩnh Sơ trên “Không thể nghĩ được là ánh mắt của Thẩm cô nương và bản thể từ giống nhau, chẳng qua là cây trăm này Minh mỗ muốn tặng cho hồng nhan tri kỷ...Nếu Thẩm cô nương là hồng nhan tri kỷ của Minh mỗ thì...Minh mỗ cũng có thể suy nghĩ tặng cây trăm này cho người được”

Thẩm Tĩnh Sơ khinh thường bĩu môi, ai muốn làm tri kỷ của người? Hồng nhan tri kỷ của hấn toàn là các cô nương đứng đầu bài của Yên Hoa lâu, nàng làm hồng nhan tri kỷ của hấn chẳng phải làm đem chính mình đánh đồng với loại nữ nhân son phấn đó sao?

Nàng không phải là xem nhẹ Yên Hoa lâu nữ nhân nhưng đường đường là thiên kim Thẩm phủ, tự nhiên không thể đánh đồng với họ được. Nàng lạnh lùng nói “Không cần, Minh thế tử vẫn là nên đem cây trăm tặng cho người trong lòng đi.”

Chường quây ở một bên lấy lòng nói “Thẩm cô nương nếu thích cây trăm kia thì để tiểu nhân chế tác một mẫu giống hệt được không?”

Thẩm Tĩnh Sơ liếc nhìn chường quây, thiên kim thế gia vốn kỵ dùng đồ trang sức giống nhau, lại còn giống một nữ tử thanh lâu, truyền ra chẳng phải là làm người ta chê cười?

“Không cần, ngắm lại cây trăm này cũng không có gì đặc biệt lắm. Mẫu thân, chúng ta đi thôi” Thẩm Tĩnh Sơ níu tay Ninh thị, chuẩn bị rời đi.

“Ai ai, Thẩm cô nương” Minh Hữu Hiền ngăn cản nàng “Không phải chỉ là một cây trăm sao? Không đáng để cho cô nương tức giận với Minh mỗ đâu, không bằng như thế này đi, Thẩm cô nương thích mẫu nào cứ việc chọn, Minh mỗ nhất định sẽ tặng cô nương, được chứ?”

Thẩm Tĩnh Sơ lại một lần nữa dùng ánh mắt khinh thường nhìn hấn, ai muốn cùng so đo với kẻ vô lại này, càng chẳng cần nhận thứ gì của hấn cả. Giọng nói của nàng lạnh lùng chẳng chút tình cảm “Đa tạ Minh thế tử ưu ái. Tĩnh Sơ cùng Minh thế tử chẳng qua mới gặp mặt có 2 lần, không dám nhận đại lễ như vậy, xin Minh thế tử nhường đường cho Tĩnh Sơ và mẫu thân”

Xem ra ca ca nói đúng, chẳng qua người này không phải là kẻ nguy hiểm...mà thực là kẻ vô lại!

Minh Hữu Hiền vẫn đứng chặn “Thẩm cô nương không chịu nhận lễ vật của tại hạ tức là vẫn còn giận, đây tất nhiên không phải là chuyện tốt, đắc tội mỹ nhân như hoa như ngọc, nếu không thì ta chịu nhận từ bỏ cái mình yêu thích tặng cây trăm cho cô nương là được chứ?”

Thẩm Tĩnh Sơ khóe mắt vừa đảo, tên này đúng là du côn vô lại không hơn không kém, tránh xa hấn là quyết định chính xác. Nàng không nói gì, nháy mắt lại cúi đầu “Minh thế tử...thật sự muốn tặng lễ vật cho ta?”

Minh Hữu Hiền mỉm cười, nữ nhân quả là đều giống nhau, sắc mặt không đổi “Tất nhiên, Thẩm cô nương thích gì xin cứ chọn”

Ninh thị kéo tay áo Tĩnh Sơ, nhỏ giọng “Tĩnh Sơ, không được tham lam đồ của Minh thế tử”

Thẩm Tĩnh Sơ vỗ tay Ninh thị, sắc mặt ngây thơ mà có chút tham lam “Thật sự là được chọn sao?”

Minh Hữu Hiền có chút ngạc nhiên, vẫn mỉm cười gật đầu “Chỉ cần là Thẩm cô nương thích đều được”

“Chường quây” Nàng xoay người nói “Người đều nghe được lời của thế tử gia? Đem hết đồ quý trọng nhất của cửa hàng ra đây, dù sao đã có Minh thế tử ở đây.”

Quay đầu lại nói với hấn “Đúng không? Minh thế tử”

Nụ cười Minh Hữu Hiền suyt đông lại, tuy rằng nói là nói thế nhưng... Cô nương Thẩm gia này cũng hơi... rất thẳng thắn không chút khách khí thì phải.

Chường quỳ cầm một viên trân châu lớn đưa đến trước mặt nàng “Thẩm cô nương, đây là Trân châu hợp phở, mượt mà bóng loáng, ánh sáng sáng ngời, trăm năm khó có một viên, cô nương thấy sao?”

Nàng vừa lòng gật đầu “Được, ta lấy”

Chường quỳ nín thở “Minh thế tử, viên trân châu này trị giá vạn lượng, người túi tiền bao la, hẳn sẽ không để ý mấy khoản nhỏ nhặt này”

Minh Hữu Hiền khoe miệng nhếch lên, Thẩm cô nương này thực ngoan độc mà.

Ninh thị ở một bên có chút không chấp nhận được “Tình Sơ, không được làm loạn”, xoay người nói “Thế tử gia, tiểu nữ không biết người nói giỡn, xin người đừng chấp nhất”

“KHông phải đâu mầu thân!” Tình Sơ ngọt ngào cười “Mẫu Thân, vừa rồi Minh thế tử còn ba lần bốn lượt ngăn cản nhất quyết muốn tặng lễ vật cho Tình Sơ mà, nếu Tình Sơ không chịu chẳng phải là phụ tâm ý của Minh thế tử sao? Chỉ sợ Minh thế tử lại nghĩ Tình Sơ cho là người quá hẹp hòi, cả món lễ vật nhỏ ấy cũng không tặng được. Minh phủ là vương phủ, làm sao có thể cả món đồ nhỏ thế kia mà không mua nổi! Có đúng không Minh thế tử?”

Thẩm Tình Sơ lúc nhắc lại “ba lần bốn lượt” “khẩn cầu tha thiết” còn cố tình nhấn giọng cao hơn.

Hắn là kẻ vô lại thì nàng sẽ so với hắn còn vô lại hơn, cho hắn tức chết đi.

Minh Hữu Hiền vội vàng nói “Đây là đương nhiên”

Tự dưng hắn lại đem đá kê chân mình.

Đương nhiên, hắn cũng không phải là xót mấy vạn lượng kia, chẳng qua là đã đoán sai về Tình Sơ, nên có điểm chịu đả kích.

Nữ nhân bình thường luôn chịu ngã vào vòng tay của hắn, hôm nay lại khác thường ngoài ý muốn như vậy. Chẳng trách... ngay cả đệ đệ cũng bị nàng ta cho ăn quả đắng...

Thẩm Tình Sơ nhận hạt trân châu, cũng không vội bỏ đi, mà ngọt ngào cười với Minh Hữu Hiền “Tình Sơ thay Tần quốc lê dân bá tánh đang chịu khổ cảm ơn sự khẳng khái của Minh thế tử”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: So với người còn vô lại hơn

Thấy nàng bỗng nhiên tươi cười sáng lạnh, dưới ánh mặt trời giống như tiên nữ hạ phàm, Minh Hữu Hiền sững sờ một hồi mới phản ứng lại “Thẩm cô nương khách khí, không cần cảm tạ”

Đợi chút, cái gì? Lê dân bá tánh chịu khổ của Tần quốc? Minh Hữu Hiền đánh giá nàng một phen, trên đầu chỉ đeo trang sức đơn giản, nhưng cũng biết là vật quý, quần áo là tơ lụa vân cẩm, không phải là loại tầm thường, nhìn thế nào cũng là quý nữ kinh thành, như thế nào cũng không giống đang chịu khổ mà.

Thẩm Tình Sơ mặc kệ hắn, lập tức đến trước cửa của cửa hàng, cất cao giọng nói “Các vị hương thân phụ lão, tiểu nữ trên tay là một viên trân châu quý mà Minh thế tử vừa tặng, giá trị vạn lượng, vừa nhận được từ chường quỳ. Tiểu nữ phúc phận bạc, không dám cầm khóa trân châu quý như vậy, chỉ mong mỗi ngày làm điều thiện, bố thí đồ ăn hàng ngày, liên tục một tháng, nếu có ai tự nguyện lãnh trách nhiệm, tiểu nữ xin tặng ngay viên trân châu cho người có thiện tâm”

Đám người qua đường bị lời nói của nàng hấp dẫn, vây quanh xem náo nhiệt, một viên trân châu trị giá vạn lượng, chỉ cần mỗi ngày liên tục bố thí đồ ăn, liên tục một tháng, cũng không phải là chuyện gì một nhọc.

Nhưng trên đời thật sự có chuyện tốt vậy sao?

Đám người đứng xem hồi vẫn không có ai lên tiếng, cuối cùng mới có người hoài nghi hỏi “Cô nương lời nói là thật chứ?”

Thẩm Tình Sơ mỉm cười gật đầu “Tiểu nữ không dám nói lời gian dối, đây đương nhiên là sự thật”

Người nọ mặc dù đặt câu hỏi nhưng không nói tiếp về sau, dù sao mỗi ngày bố thí liên tục một tháng cũng không phải là khoản tiền nhỏ, vị cô nương này tuy đã nói rõ nhưng ai biết được thật giả.

Thẩm Tinh Sơ thấy không có người đáp lại, biết trong lòng họ còn nghi vấn, kiên nhẫn giải thích “Tiểu nữ là khuê nữ Thẩm phủ, Trân châu này là hàng thật, chường quây có thể làm chứng, tiểu nữ một lời nói đáng giá ngàn vàng, các vị ở đây có thể làm chứng, tiểu nữ sẽ không vì một viên trân châu mà làm ra chuyện tổn hại danh dự của mình”

Nhóm người vẫn là đang do dự, Thẩm Tinh Sơ thở dài nói “Nếu mọi người cũng không muốn làm việc thiện thì viên trân châu này tiểu nữ sẽ...”

“Ta tin tưởng lời nói Thẩm cô nương, ta tự nguyện liên tục một tháng bố thí”

Một nam nhân thân hình cao lớn, mắt sáng mày ngài, ngũ quan rõ ràng, khuôn mặt giống như tạc tượng, mặc y phục gấm từ đám đông bước ra, đến trước mặt nàng “Thẩm cô nương, chuyện người muốn làm, tại hạ đáp ứng”

Minh Hữu Hiền ở phía sau thấy người đi tới, đang muốn mở miệng nói “Thất...”

Nam tử áo gấm không cho hắn nói tiếp. Thẩm Tinh Sơ cũng mặc kệ Minh Hữu Hiền, trực tiếp đem trân châu đưa cho nam tử áo gấm “Cảm ơn thiện tâm của các hạ. Trân châu này xin tặng lại người”

Nam tử nhẹ nhàng cười, tiếng cười trầm thấp như gió xuân “Thẩm cô nương mới là người thiện tâm, tại hạ ngược lại còn được lợi... Chẳng qua...” Nam tử nhẹ nhàng cầm chiếc bao đựng trân châu “Thẩm cô nương sao có thể tin tưởng tại hạ như vậy? Không sợ tại hạ lấy trân châu rồi không bố thí thì sao?”

Thẩm Tinh Sơ cười cười “Đó cũng không phải vấn đề mà ta lo lắng”

Nàng bữu môi nhìn Minh Hữu Hiền phía sau “Các hạ nếu không đủ chữ tín, chỉ sợ Minh thế tử sẽ không tha cho ngài”

Nam tử áo gấm cười vang “Thẩm cô nương rất thông minh!”

Thẩm Tinh Sơ cười “Tiểu nữ không dám. Tiểu nữ còn có việc, xin phép đi trước” Nàng hành lễ rồi cùng Ninh thị rời đi.

Mọi người nhìn thấy đều hít một hơi, Thẩm gia cô nương quả thật đem Trân châu vạn lượng tặng cho người ta? Cũng không cần hỏi rõ? Trên đời quả thật có miếng bánh ngon rơi xuống thật.

Mọi người hồi hận không thôi, đại đột để cho miếng lời rơi vào tay kẻ khác. Hôm nay đầu tiên là tiền rơi rồi sau đó lại có người tặng trân châu, như thế nào bọn họ lại chẳng có được chút lợi lộc nào?

Nam tử áo gấm trêu tức Minh Hữu Hiền “Ngay cả Minh thế tử cũng bị Thẩm cô nương này đùa giỡn sao?”

Minh Hữu Hiền sờ sờ mũi “Quả đã có chút xem nhẹ nàng, nhưng quả thật rất thú vị, Thất hoàng tử sao lại đến đây?”

Thì ra đây đúng là Thất hoàng tử Lý Thế Du.

Lý Thế Du đưa trân châu cho hắn “Trả lại cho người. Có việc trì hoãn nhưng thấy có náo nhiệt nên ta tính vào giúp vui, không dự được là gặp chuyện thú vị như vậy”

Minh Hữu Hiền không nhận trân châu “Người đã hứa chuyện này với Thẩm cô nương, Trân châu này là của người. Nếu Thẩm cô nương biết ta lấy trân châu về, tất sẽ nói ta keo kiệt”

“Sao?” Lý Thế Du không có ý kiến, thu tay lại “Người không phải không quan tâm người khác nhìn mình thế nào sao?”

“Tiểu cô nương này quả khó chơi” Bỗng nhiên lại nhỏ giọng “Ta còn hoài nghi chuyện vừa rồi không chừng cũng có quan hệ với nàng ta”

“Chuyện vừa rồi?” Lý Thế Du nhú mày “Sao có khả năng đó được? Nàng ta bất quá chỉ là cô nương mười mấy tuổi, huống chi còn chẳng có quan hệ gì với Đại hoàng huynh”

“Nữ nhân kia là muội muội nàng ta... Bên trong tranh đấu biết đâu chừng...” Nhìn thấy Lý Thế Du liếc hắn, mới thu lại biểu cảm cười cợt, chỉ nói “Dù không phải nàng ta gây nên thì nữ tử này cũng không đơn giản, bất quá nếu nàng ta không có hảo cảm với Đại hoàng huynh thì tất nhiên là tốt, sợ nhất là nàng ta ghen tỵ với muội muội mình, muốn tranh giành tình nhà... nếu nàng ta trợ giúp Đại hoàng tử, phiền phức của chúng ta sẽ càng lớn...”

...

Minh Hữu Hiền vừa trở lại phủ, một bóng dáng áo xanh đậm vội vàng hướng tới hắn “Đại ca, người đã trở lại”

Minh Hữu Hiền nhìn muội muội nhà mình Minh Nguyệt Oản “Gấp cái gì? Ca đã đáp ứng người chuyện gì có khi nào chưa làm được?” Rồi lấy từ trong áo ra cây trầm đưa cho nàng “Đây”

Minh Nguyệt Oản vui sướng nhận cây trầm, cất vào tay áo, bữu môi nói “Người ta vốn dĩ không phải vì cái này...”

“Sao?” Minh Hữu Hiền nhú mày “Vậy thì trả lại cây trầm kia đây...”

Minh Nguyệt Oản liền mếu máo “Không được! Cho muối rồi là của muối”

Lúc này hần mới thu tay lại hỏi “Vậy thì là chuyện gì?”

“Đại ca ngươi có biết? Hôm nay Nhị ca bị Thảm gia ác nữ bắt nạt đó!” Minh Nguyệt Oản nhớ tới bộ dáng chật vật trở về của Minh Hữu Vỹ, lửa giận bốc lên “Thảm gia ác nữ quả là danh bất hư truyền, dám ở trước mọi người muốn dụ dỗ nhị ca, nói không lại bèn hất nước lên người, thật không phân biệt phải trái! Lần sau ta gặp nàng, nhất định phải giúp nhị ca trừng trị nàng!”

“Sao?” Vì sao nguyên bản hần nghe được không phải như vậy? hất nước là chuyện thật nhưng việc thương thức Minh Hữu Vỹ là sao?

“Đúng vậy! Ngừ Vi nói...”

“Oản oản, không thể nói vậy, Thảm cô nương không phải là người không biết phân biệt phải trái như vậy” Giọng nói ôn hòa đánh gãy Minh Nguyệt Oản thanh âm.

Minh Nguyệt Oản tức giận dậm chân “Nhị ca, huynh còn nói giúp ác nữ kia! Huynh đó, chính là tính tình hiền lành quá, dễ bị người bắt nạt! Bị bắt nạt mà vẫn còn nhớ điểm tốt của kẻ kia! Tức chết được”

Minh Hữu Hiền nửa cười nửa không nhìn Minh Hữu Vỹ “Ta thật muốn nhìn xem bộ dáng chật vật thể nào của nhị đệ luôn luôn ngọc thụ lâm phong này”

Minh Nguyệt Oản chán nản chỉ vào mình Hữu Hiền “Đại ca, huynh quả thật...”

Minh Hữu Hiền khoát tay áo “Thôi được rồi, đừng nói nữa, ta còn có việc, phải quay về thư phòng đây”

Vừa đi vừa cười “haha”, trong đầu tưởng tượng cảnh Minh Hữu Vỹ bị nước lạnh tạt ướt hết quần áo, bộ dạng chật vật.

Ừm, tâm tình buồn bực vì bị cô nương Thảm gia trêu đùa cuối cùng cũng thoải mái hơn. Hần chẳng qua mất ít tiền thôi, còn người khác thì lại thành trò cười cho thiên hạ.

Bất quá, Thảm gia cô nương này, quả thật so với trí tưởng tượng của hần thì thú vị hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Thủ Cung Sa

Ninh thị và Thảm Tĩnh Sơ trở lại Cẩm Uyển, Ninh thị liền hạ lệnh Bảo Âm đến Điện Uyển gọi Trương di nương và Thảm Tĩnh Di đến. Đợi Trương di nương cùng Thảm Tĩnh Di vào gian trong, Ninh thị liền phân phó người gác bảo mật, tránh người nghe thấy, đợi tất cả nha hoàn lui ra, rồi lớn tiếng quát “Quỳ xuống!”

Trương di nương vừa đến thấy sắc mặt Ninh thị u ám, đã biết có chuyện nhưng chưa từng thấy Ninh thị nghiêm khắc như hôm nay, sợ tới mức hai chân mềm nhũn, nhanh chóng quỳ xuống, nghỉ hoặc nhìn Ninh thị. Thảm Tĩnh Di mặc dù cũng khó hiểu nhưng chỉ phải cùng quỳ xuống.

“Phu nhân, không biết thiếp đã làm sai chuyện gì ạ?” Trương di nương cẩn thận hỏi

Chẳng lẽ sự việc kia đã bị phu nhân phát hiện?

Ninh thị không nhìn nàng mà chăm chăm nhìn Tĩnh Di, ngữ điệu nghiêm khắc “Di nhi, hôm nay ngươi có ra khỏi cửa không?”

Thảm Tĩnh Di trong lòng kinh hoàng, nửa người đổ mồ hôi lạnh, cũng may nàng đã chuẩn bị vẹn toàn “Bẩm mẫu thân, hôm nay Tĩnh Di quả thật có đi ra ngoài một chút”

Ánh mắt Ninh thị lại sắc bén thêm “Vậy ngươi có từng đến khách sạn Duyệt lai?”

Thảm Tĩnh Di cố gắng trấn tĩnh “Vâng, Tô Xảo giúp con mua một ít đồ, trên đường con thấy mệt nên nghỉ tạm ở khách sạn một lại, không ngờ gặp cháy, Tĩnh Di bị xô đẩy nên có chút mất dáng về...”

Nàng ta ngẩng đầu, nghi vấn hỏi lại “Mẫu thân làm thế nào biết được?”

Hoàn hảo là nàng ta đã dự tính trước, hôm nay hỗn loạn như vậy, nàng ta cũng không dám chắc không bị người khác nhìn thấy, nếu không có việc gì là tốt nhất nhưng nếu bị nhìn thấy cũng có ứng phó được.

Sự sắc bén trong mắt Ninh thị giảm đi vài phần, hay chỉ là chuyện hiểu lầm? Di nhi vừa vặn đến khách sạn, lại vừa gặp cháy nên mới chạy ra làm quần áo

không chỉnh tề?

Duyệt lại khách sạn quả thật là chỗ ăn uống, lầu hai mới là phòng tạm nghỉ.

Chỉ là, quần áo không chỉnh tề...

Ninh thị trong mắt âm u vài phần, đem Tố Xảo gọi đến, kêu nàng ta tường thuật lại chuyện xảy ra hôm nay.

“Hôm nay Bát tiểu thư dẫn nô tỳ đi đặt mua chút đồ, trên đường Bát tiểu thư kêu mệt nên đến Duyệt Lai khách sạn nghỉ chân chờ nô tỳ. Nô tỳ đặt mua xong thì quay lại khách sạn gặp tiểu thư” Tố Xảo đem sự tình từ đầu đến cuối nói lại.

Chỉ là Tố Xảo trong thời gian này không ở bên, Di nhi rốt cuộc là cùng người hẹn hò tư tình hay chỉ là nghỉ chân uống trà, vẫn không thể biết được. Lại không thể nào đến Khách sạn Duyệt Lai mà điều tra tiểu nhị được. Nếu việc này truyền ra ngoài, Di nhi hẳn là không có mặt mũi nào gặp người khác được.

Ninh thị trầm ngâm “Bảo Âm, người kiểm tra cánh tay của Bát tiểu thư”

Bảo Âm nhận lệnh, hiểu ý của nàng. Trương di nương đang quỳ cảm thấy hốt hoảng, phu nhân người hoài nghi trong sạch của Di nhi?

Bảo Âm đến trước mặt Thẩm Tinh Di “Bát tiểu thư, đắc tội” liền vén tay áo nàng ta lên xem xét cẩn thận.

Nhìn thấy chấm đỏ này, dùng sức chùi cũng không phai nhạt, tuy rằng cảm thấy có chút kỳ quái nhưng vẫn thật sự không nghi ngờ được, bèn buông tay nàng ta ra, quay lại bẩm với Ninh thị “Bẩm phu nhân, thủ cung sa vẫn còn”

Tĩnh Sơ nhìn chằm chằm động tác của Bảo Âm, nàng vốn dĩ cho là thủ cung sa của Thẩm Tinh Di sớm đã không còn, thông thường đã trải qua chuyện kia hẳn là phải từ từ biến mất chứ, chẳng lẽ Tĩnh Di và Lý Thế Hành còn chưa thân mật đến thế?

Không có khả năng? Đừng nói Thẩm Tinh Di đã từng nói thật với nàng, cho dù nàng chưa từng chứng kiến nhưng chuyện hôm nay không ngoài dự đoán của nàng.

Thẩm Tinh Di rốt cuộc đã làm thế nào.

Ninh thị ngược lại thờ phào nhẹ nhõm, nếu đã biết phải phòng chuyện kia lộ ra, liên lụy Tĩnh Sơ thanh danh “Như vậy là tốt rồi”. Nàng nghiêm mặt “Di nhi, hôm nay người quần áo không chỉnh tề chạy ra khỏi khách sạn Duyệt Lai, người cũng biết nếu bị người khác nhìn thấy, danh dự của người sẽ ra sao? Danh dự Thẩm phủ như thế nào? Người sau này còn phải lập gia đình? Nữ nhân phải biết chú trọng thanh danh chứ? Người có hiểu không?”

Thẩm Tinh Di cắn chặt hai môi, giống như bị uy khuất lớn thật sự, rung rung nói “Tĩnh Di biết”

Ninh thị phát tay nói “Lui đi, về suy nghĩ lại cho kỹ đi”

Trương di nương cùng Thẩm Tinh Di đứng dậy rời đi.

Trở lại Diệp uyển, Trương di nương cho người lui xuống hết, trong phòng chỉ còn hai mẹ con, lớn tiếng hỏi “Di nhi, hôm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Vì sao phu nhân phải kiểm tra thủ cung sa của người? Người nhất định không được làm ra chuyện tổn hại thanh danh đâu đấy!”

Trương di nương rất ít khi nghiêm khắc với nàng ta, nhưng Ninh thị hôm nay đã hoài nghi, nàng cũng không để cho Trương di nương lại hoài nghi mình, bèn cắn răng nói “Ta cũng không biết, chỉ sợ là mẫu thân cố ý làm khó để thôi”

“Cố ý làm khó dễ?” Trương di nương biết được thủ đoạn làm sao lên được giường của Thẩm Hoàng Uyển, tự dung cũng không phải dễ bị lừa “Nếu phu nhân cố ý làm khó, đã không cho lui hết hạ nhân ra, nói cách khác, người mới là thanh danh khó giữ...”

Thẩm Tinh Di oán hận “Mẫu thân đương nhiên là vì Thẩm gia thể diện thôi, Sơ tỳ nay đã đối xử với ta khác xưa, khẳng định là nàng trước mặt mẫu thân nói xấu ta...”

Trương di nương suy nghĩ lại một chút, từ lúc Tĩnh Sơ tỉnh lại về sau, quả thật có điểm không giống trước kia, sắc mặt giãn ra vài phần, “Mặc kệ nàng ta thế nào, người phải làm tốt chuyện của mình, đừng cho người ta bắt được nhược điểm, biết chưa?”

Thẩm Tinh Di cúi đầu, trong mắt hận ý càng đậm “Tĩnh Di biết”

“Còn nữa, người...” trương di nương vẫn có vài phần nghi ngờ “Người hôm nay quả thật là đi mua đồ? Không có hẹn hò nam nhân?”

“Di nương!” Thẩm Tinh Di đánh gãy lời “Người khác không tin ta cũng được, nhưng ta là do người sinh ra mà...”

Trương di nương thế này mới chớp chớp mắt, mặc kệ thế nào, thanh danh nữ nhi là quan trọng nhất, tuy rằng nữ nhi nàng ta sinh ra chỉ là thứ nữ, nhưng tốt xấu cũng là nữ nhi Thẩm gia, tương lai vẫn có thể gả cho một người trong sạch, chỉ cần nàng ta hầu hạ phu nhân tốt, phu nhân hẳn sẽ không bạc đãi Tĩnh Di.

“Di nương biết người ngoan, không có là tốt nhất” nghi ngờ nữ nhi của mình, Trương di nương có chút áy náy “Hôm nay người cũng mệt rồi, về phòng

ngồi ngơ đi”

“Vâng” Thẩm Tinh Di vâng lời.

Vừa trở lại phòng, Thẩm Tinh Di liền đem hết bộ ấm trà trên bàn xuống, nghe được tiếng đồ vỡ va chạm mới thở hắt hắt, giải tỏa được oán khí trong lòng. Tổ Xảo thấy vậy liền nhanh tiến tới “Tiểu thư à, người đừng nóng giận, ồn ào quá coi chừng phu nhân biết được”

Thẩm Tinh Di nghe vậy mới cố gắng nén nhịn, nghiêng răng nghiêng lợi nói “Khuyết nhục hôm nay ngày sau ta nhất định hoàn trả gấp bội lần!”

Tổ Xảo nhủ mày, có chút lo lắng “Tiểu thư, cứ như vậy cũng không phải là biện pháp, chỉ sợ một ngày nào đó phu nhân sẽ biết được. Về phía điện hạ bên kia, vẫn là tạm thời không gặp, tránh đầu sóng ngọn gió”

“Ta tự có chừng mực” Lý Thế Hành bên kia chắc chắn gần đây không thể gặp rồi, chờ thời gian này qua đã. Thật bức mình là chuyện gì hôm nay cũng không buồn sẽ, vất vả lắm mới có một cơ hội gần gũi Lý Thế hành, lại bị người khác làm cho không thành, trở về phủ còn bị Ninh thị chất vấn suýt bị lộ.

Nếu không phải từ lúc cùng Lý Thế Hành thân mật, nàng ta phát hiện thủ cung sa dần biến mất, Tổ Xảo dùng châm nhỏ đâm thủng da, lấy huyết đỏ lên, tạo thành một cái màu đỏ tươi nguy tạo, chỉ sợ là ngày hôm nay không qua được đây, nàng cũng sẽ bị gia pháp Thẩm gia xử lý!

Thẩm Tinh Sơ này, ngày càng không chấp nhận được. Nhớ tới chuyện Lý Thế Hành phản phò, trong lòng lại phiền chán.

Nàng ta quả thật lo lắng Sơ tỷ tỷ này sẽ cướp đi Điện hạ yêu thương của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Ngát

“Mẫu thân” Đợi mẹ con Trương di nương rời đi, Thẩm Tinh Sơ nhíu mày “Con dám khẳng định nàng ta không còn tấm thân xử nữ đâu”

“Cái gì?” Ninh thị kinh hoàng, sắc mặt trầm xuống “Tĩnh Sơ, lời này vạn lần không thể nói bậy, thanh danh nữ nhân rất quan trọng, huống chi nàng là muội muội người”

Thẩm Tinh Sơ sắc mặt nghiêm nghị, thận trọng nói “Mẫu thân, Tĩnh Sơ tự nhiên không dám oan uổng muội muội, vô duyên vô cớ khiến thanh danh nàng ta bị tổn hại, chỉ là sự việc hôm nay, giải thích quá gượng ép. Cho dù là cháy cũng không đến mức quần áo không chỉnh, lệch lạc như thế. Tại sao không thấy những người khác bối rối như vậy?”

“Nhưng mà...” Tĩnh Sơ nói quả thật có lý, nhưng mọi việc đều phải có chứng cứ “Thủ cung sa của nàng ta vẫn còn mà...”

Tĩnh Sơ cũng có chút khó hiểu vì sao thủ cung sa của nàng ta vẫn nguyên vẹn. Nàng ta rốt cuộc đã dùng phương pháp gì?

Bảo Âm lúc này mới mở miệng bẩm “Phu nhân, nô tỳ mới vừa rồi kiểm tra thủ cung sa của Bát tiểu thư, tuy rằng còn nhưng lại có điểm không giống với thủ cung sa bình thường, thật sự quái dị không nói được”

“Sao?” Ninh thị ngẩng đầu nhìn Bảo Âm, trong mắt có chút khác thường “quái dị là sao?”

“Đường như...” Bảo Âm cố gắng nhớ lại hình ảnh vừa rồi “Nhỏ hơn bình thường, màu sắc cũng quá mức rõ ràng”

“Nhưng khi nô tỳ xoa thì cũng không bị phai đi...” Bảo Âm giải thích tiếp.

“nếu có thể kêu mama nghiệm thân là tốt nhất... Là thật là giả, nghiệm thân là biết chính xác nhất” Thẩm Tinh Sơ thấp giọng.

Ninh thị nghe được lời nàng “Vạn vạn không thể!”

Hôm nay sai Bảo Âm kiểm tra thủ cung sa của Di nhi là đã làm tổn thương thể diện của nàng ta rồi, huống hồ thủ cung sa của nàng ta vẫn còn, nếu lại cho mama đi kiểm tra thân thể nàng ta, chỉ sợ sẽ làm bị thương Di nhi, rồi từ đó về sau sút mẻ tình cảm hơn nữa.

Đương nhiên bản thân Ninh thị cũng chẳng có bao nhiêu tình cảm với thứ nữ này, nhưng bản thân là chính thất, dù không đối xử với thứ nữ như con ruột thì cũng không thể xử sự như vậy, chắc chắn sẽ bị trách móc nặng nề vì làm tổn hại thanh danh thứ nữ.

Huống chi mặc kệ kết quả ra sao, đều là sai ở mẫu thân nàng. Nếu Di nhi còn là xử nữ thì nàng bị gán danh ác phụ tâm tư tàn nhẫn, ý đồ vu oan trong sạch thứ nữ, nếu là Di nhi không còn là xử nữ thì...

Chỉ sợ là Thẩm phủ sẽ có một trận phong ba bão táp, mà nàng là mẹ cả nhưng không biết cách quản giáo, làm nhục gia phong Thẩm gia, mà nổi nhục

này vô phương cứu vãn.

Thẩm Tĩnh Sơ đương nhiên hiểu rõ lo lắng của Ninh thị, nàng cũng biết lúc này không nên hành động thiếu suy nghĩ, chỉ khuyên nhủ “Mẫu thân tuy rằng lúc này không nghiệm thân nhưng hẳn là nên tìm người quan sát hành động của muội muội, tránh nàng ta làm ra chuyện gì sai lầm. Mẫu thân, nếu nàng ta thật sự không còn trong sạch, tương lai gả tới nhà chồng bị phát hiện thì chẳng phải còn tổn hại mặt mũi Thẩm gia hơn sao, đến lúc đó là không thể cứu vãn được đâu!”

Ninh thị ngẫm lại, thấy Tĩnh Sơ nói cũng có lý, bèn thở dài “Giám thị ra sao? Không thể nào phái thêm người đi hầu hạ nàng ta được? Như vậy quá lộ liễu, nha hoàn bên người nàng ta lại không thể thu mua...”

Thẩm Tĩnh Sơ nhìn về phía Bảo Âm, “Cầm Uyên có người nào thân thích hầu hạ bên chỗ mặt Di muội?”

Bảo Âm suy nghĩ một lát “Quất Hồng, biểu muội của Cam Thảo, đều là hầu hạ Bát tiểu thư nhưng bất quá chỉ là nha hoàn tam đẳng, không có tư cách hầu hạ thân cận”

Thẩm Tĩnh Sơ nói “Không ngại, chỉ cần là nha đầu hầu hạ trong viện Di muội là được. Không cần là người hầu hạ quá gần gũi, ngược lại càng dễ khiến người ta nghi ngờ. Bảo Âm, người nói với Quất Hồng đến thuyết phục Cam Thảo đi”

“Chẳng qua...” Bảo Âm có hơi do dự: “Quất Hồng là ban đầu lão phu nhân ban cho phu nhân, nô tỳ lo là...”

Bảo Âm còn chưa dứt lời, Ninh thị cũng thấy được nỗi lo này, Quất Hồng trên thực tế là nha hoàn lão phu nhân an bài làm thông phòng cho Thẩm Hoàng Uyên, cũng là cơ sở ngầm bà xếp vào Cầm Uyên, Cầm Uyên gió lay cỏ động gì Quất Hồng đều báo cho lão phu nhất biết, tự nhiên là trung thành với lão phu nhân.

“Thật sao?” Tĩnh Sơ hai mắt sáng rõ “Nếu như vậy thì càng nên dùng Quất Hồng”

“Vì sao?” Ninh thị nghi hoặc “Tĩnh Sơ không sợ Quất Hồng không giữ bí mật sao?”

Nàng mỉm cười “Nàng ta không giữ bí mật, làm cho lão phu nhân biết được càng tốt, như vậy mẫu thân không cần phải nói gì, tránh bị tiếng là nói xấu người khác. Nếu tổ mẫu biết việc này, nhất định sẽ không bỏ qua, vì danh dự Thẩm gia, sao có thể bị bôi nhọ bởi một thứ nữ nhỏ nhoi được...”

Ninh thị ngẫm lại thấy cũng hợp lý, nếu lão phu nhân ngầm biết được sự hoài nghi của bản thân, thì hẳn không cần mình phải làm gì cả, Tĩnh Sơ chiêu này quả thật là cao chiêu!

Nghĩ đến đây, nàng hạ lệnh Bảo Âm nhanh đi thực hiện, khoan khoái giải được nỗi sầu lo.

Vừa ngồi vào chỗ thì lại nghe tiếng thét chói tai.

“A...”

Trong chốc lát lại là âm thanh hỗn loạn lộn xộn.

“Ngươi là mẫu thân ác độc...ngược đãi kẻ nữ...” Tiếng kêu càng thê lương

Ninh thị nhú mày, sai Hương Thảo đi xem xem chuyện gì xảy ra, một bên tay cầm một miếng mứt ô liu mà Trương di nương mang tặng hôm trước bỏ vào miệng, một bên nói “Hôm nay thật sự là ngày có lắm chuyện, Minh uyển kia náo loạn lớn vậy cũng không biết là vì sao...May mắn Di nhi có người theo dõi, Lam nhi có Nghiêm mama quản giáo, Thu nhi là cô nương biết nghe lời, mấy thứ nữ này chắc sẽ không làm ra được chuyện gì nghiêm trọng...Chỉ là Lam nhi kia không hiểu quy củ, ta nếu là quản giáo quá nghiêm ngặt lại bị lên án là trách móc nặng nề thứ nữ”

Thẩm Tĩnh Sơ cười “mẫu thân hôm qua làm tốt lắm mà. Hơn nữa ngay cả tổ mẫu cũng không ưa Lư di nương, mẫu thân chỉ cần tỏ ra hào phóng dịu dàng, không chỉ có tổ mẫu phải nhìn người với con mắt khác mà ngay cả phụ thân cũng sẽ đối đãi với người khác xưa!”

Nhắc tới Thẩm Hoàng Uyên, Ninh thị buồn bã “Nhưng Lư di nương kia mang thai...”

Thẩm Tĩnh Sơ bĩu môi “Bất quả là di nương mang thai thôi mà, di nương có sinh nhiều con cũng là thứ nữ, cũng không thể trèo lên đầu mẫu thân được, huống chi mẫu thân cũng còn có thể sinh nở được, tại sao phải lo lắng?”

Mẫu chốt lúc này là làm cho Ninh thị điều dưỡng thân mình tốt lên đã, mẫu thân của nàng nhất định phải khỏe mạnh sống lâu, tuyệt đối không được lặp lại bi kịch kiếp trước!

Ninh thị bỗng nhớ tới ôn nhu và hòa hợp với Thẩm Hoàng Uyên hôm qua, không khỏi đỏ mặt, trong lòng vẫn lo lắng “Cũng không biết phụ thân ngươi khi nào lại đến nữa...”

Nếu Lư di nương không mang thai, có lẽ hẳn còn đến Cầm uyển được vài lần nữa, nhưng hôm nay...

Đang nghĩ ngợi, Hương Thảo đi vào thấp giọng thưa “Thất tiểu thư ở Minh uyển chống đối Nhị phu nhân, vừa bị Nhị phu nhân trách phạt...”

Ninh thị khẽ nhú mày, chống đối huyên nào như vậy sao? Lại hỏi thêm “Hình như là Thất tiểu thư không đồng ý hôn sự Nhị phu nhân an bài cho

nàng. . .”

Ninh thị hiểu rõ, chỉ thứ hai Thích thị không phải là nguyên phối của Nhị lão gia, chỉ là kẻ thất, là người sắc bén khôn khéo, thường chèn ép gắt gao nhóm thứ nữ, với kẻ nữ Thẩm Tĩnh Tuyết tuy không đến mức “tệ bạc” thanh danh nhưng người sáng suốt đều thấy Thích thị ngầm chèn ép Thẩm Tĩnh Tuyết, lúc này chắc chắn là cho nàng ta một hôn sự không tốt, mới làm cho nàng ta náo loạn lớn như vậy.

Trong vừa nghĩ, bụng lại quặn đau, đau còn mãnh liệt hơn so với hôm qua.

Ninh thị cuộn người lại, muốn đè bụng lại mà người cũng không có sức, run rẩy toàn thân. Thẩm Tĩnh Sơ thấy vậy liền sai Hương Thảo gọi thầy thuốc, sai nha hoàn chuẩn bị nước ấm, Ninh thị đau đến không ngừng, trong bụng quặn lại không dứt, trên trán và toàn thân rịn mồ hôi. Ninh thị cắn môi đến chảy máu nhưng đau đớn vẫn không giảm, cuối cùng chịu không nổi nữa đã ngất đi.

“Mẫu thân!” Thẩm Tĩnh Sơ kinh hoàng

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Thẩm Hoảng Uyên ôn nhu

Thẩm Hoảng Uyên vừa hồi phủ thì nghe tin Ninh thị đau đến ngất đi, bèn vội vàng hướng đến Cẩm uyển. Vào buồng trong, thấy Ninh thị mặt mũi tái nhợt nằm trên giường, đôi mi thanh tú nhũn lại, dường như đang chịu đựng sự đau đớn kinh khủng.

Thẩm Tĩnh Sơ thấy hấn đi vào bèn đứng dậy hành lễ “Phụ thân”

Thẩm Hoảng Uyên lên tiếng “Mẫu thân ngươi bị sao vậy? Thầy thuốc nói sao?”

Nàng rung rung nước mắt, cắn môi nói “Thầy thuốc xem qua nhưng cũng không nói được lý do, chỉ nói mẫu thân bị tổn hại nguyên khí, châm cứu một lát rồi cho thuốc uống”

Kiếp trước mẫu thân chính là bị như vậy, đầu tiên là đau bụng, sau đó là đau tim, rồi thân thể ngày một kém, đã thỉnh rất nhiều thầy thuốc xem bệnh nhưng cũng không phát hiện được gì, chỉ nói mẫu thân thân thể không tốt, dương khí suy giảm, uống thuốc bổ cớ nào cũng không chữa được.

Chẳng lẽ kiếp này mẫu thân vẫn tiếp tục bị tra tấn hay sao?

“Không nói rõ nguyên nhân?” Thẩm HOảng Uyên nhíu mày “Nếu thầy thuốc này không chữa được thì liền đổi người khác chữa trị cho mẫu thân ngươi đi”

“Phụ thân. . .” Tĩnh Sơ cúi đầu bẩm “Kỳ thật tôi qua mẫu thân đã bắt đầu đau bụng, chẳng qua phụ thân khó có lúc rảnh đến Cẩm uyển nên người không muốn làm phụ thân mất hứng, không cho Tĩnh Sơ bẩm với người. . .”

Tôi hôm qua? Thẩm Hoảng Uyên chau mày.

Tôi qua Ninh thị nhu thuận mềm mại nghe theo hấn, mà hấn tôi qua không biết có bị trúng tà không mà cực yêu thích Ninh thị, không buông tay, chưa từng ăn ý tận hưởng như vậy, làm cho hấn có chút yêu cầu quá đáng.

Vậy mà lúc này, nghe Tĩnh Sơ nói lại hôm qua Ninh thị đã bị đau bụng. Vậy là hôm qua nàng ta nhịn đau để hầu hạ hấn?

Nhìn ánh mắt Ninh thị, hấn không khỏi thương tiếc nàng thêm vài phần.

Thẩm Hoảng Uyên ngồi xuống mép giường, lấy chăn đắp lên người Ninh thị, nhìn sắc mặt nàng xanh trắng, hấn bỗng phát hiện quả thật Ninh thị cũng rất xinh đẹp, da thịt như ngọc, đôi mi thanh tú, môi anh đào mọng đỏ, chỉ tiếc là sắc mặt hơi tái nhợt.

Ninh thị chợt rung rung lông mi, khó khăn mở mắt ra.

“lão gia”

Nàng không dự đoán được mở mắt ra lại nhìn thấy đầu tiên là Thẩm HOảng Uyên, có chút mê mang, thoát nhìn càng có vẻ yêu kiều mềm mại.

“Thư Hủy, tỉnh lại là tốt rồi” Thẩm Hoảng Uyên nhẹ cầm bàn tay lạnh ngắt của nàng “Ngươi phải bảo dưỡng thân thể cho tốt, nhớ rõ lần sau phải nói cho ta biết, đừng cố miễn cưỡng”

Ninh thị quay đầu nhìn Tĩnh Sơ, hiểu được Thẩm Hoảng Uyên đã biết chuyện hôm qua, bỗng thấy bối rối, sắc mặt ửng đỏ, càng xinh đẹp hơn vài phần “Thiếp thân. . . không có miễn cưỡng. . .”

Thẩm Hoàng Uyên bất giác nói nhỏ “Tối nay ta ở đây với nàng...”

Ninh thị thụ sủng nhược kinh “Nhu vậy sao được? Theo lý là thiếp phải hầu hạ lão gia...”

Thẩm Hoàng Uyên vỗ vỗ bàn tay nàng “Không sao, nàng cứ nghỉ ngơi cho tốt đi”

Thẩm Tĩnh Sơ lặng lẽ lui ra, để lại không gian riêng cho hai người, lại sai người đi bẩm báo phu nhân bệnh tình của Ninh thị, cũng nói vì Ninh thị không khỏe nên nàng cần phải hầu hạ, không thể dùng bữa cùng lão phu nhân, xin lão phu nhân thứ tội. Lão phu nhân tất nhiên không thể trách nàng, khen ngợi nàng có hiếu, còn phái người tặng thêm thuốc bổ linh chi, dặn dò Ninh thị cố gắng dưỡng bệnh, miễn cho Ninh thị thịnh an ngày mai.

Thẩm Tĩnh Sơ đứng ở sân chờ Thẩm Nguyên Huân về hỏi chuyện tối qua nhờ hắn tìm Long Ngâm Nguyệt xem bệnh cho mẫu thân. Hôm nay mẫu thân bệnh tình có biến, chỉ sợ là cần phải giục ca ca nhanh chóng tìm Long Ngâm Nguyệt xem bệnh, nếu kéo dài hơn sợ rằng có thần y cũng bất lực chữa khỏi.

Nghĩ tới bệnh tình của mẫu thân, tim nàng đau thắt. Đã biết mẫu thân bị bệnh nặng thì cỡ nào nàng cũng muốn chữa khỏi cho mẫu thân, nhất định không để bản thân phải tiếc nuối!!

Một mình đứng trầm tư dưới tàng cây quế, bất gặp Trương di nương và Tĩnh Di tới thỉnh an, Trương di nương nhìn thấy nàng vội hỏi “Lục tiểu thư, thân thể phu nhân không sao chứ?”

Khuôn mặt ưu tư giống như quả thật rất lo lắng cho Ninh thị.

Thẩm Tĩnh Sơ thân nhiên quét mắt nhìn nàng “Đã không sao rồi, Trương di nương có lòng”

Tĩnh Di phía sau Trương di nương hoảng sợ nói “Sơ tỷ tỷ”

Thẩm Tĩnh Sơ mặc kệ nàng ta “Mẫu thân hiện tại cần tĩnh dưỡng, các người đừng quấy rầy”

Thẩm Tĩnh Di tính nói gì đó thì bị Trương di nương giành nói “Lục tiểu thư, hôm qua Di nhi không có khuyên được Tứ tiểu thư, làm cho Lục tiểu thư kinh hoàng là Di nhi lỗi, thỉnh tiểu thư khoan hồng đại lượng, tha thứ cho lỗi lầm của Di nhi. Sự việc hôm nay cũng chỉ là hiểu lầm, Lục tiểu thư xin đừng để bụng”

Thẩm Tĩnh Di giống như trước kia, bộ dáng vâng lời và vô tội.

Nếu là kiếp trước, nàng đã sớm không cùng nàng ta so đo mấy việc nhỏ nhặt này, nhưng chính là kiếp này không như vậy, Thẩm Tĩnh Di là kẻ phản bội, thu mua nha hoàn bên cạnh nàng, lòng dạ ác độc rõ ràng như thế, nàng làm sao tha thứ được?

Tĩnh Sơ ngoài miệng vẫn thân nhiên “Việc này không liên quan gì đến Di muội, ta không trách nàng”

Trương di nương nhẹ nhàng thở ra, một bên nắm tay Thẩm Tĩnh Di một bên tính nắm tay Tĩnh Sơ, muốn hay người cùng nắm tay nhau “Nhu vậy là tốt, hai tỷ muội sau này vẫn đồng lòng...”

Thẩm Tĩnh Sơ lại không đổi sắc mặt, nhẹ nhàng rút tay khỏi tay Trương di nương, Trương di nương nhất thời đứng lặng, không biết nên tiếp tục thế nào, Thẩm Tĩnh Di cũng ngăn người.

Lục tiểu thư bắt đầu từ khi nào đã nảy sinh khúc mắc với mẹ con nàng ta?

Thẩm Tĩnh Sơ lướt mắt nhìn qua mẹ con Trương di nương, tươi cười nói “KHương di nương, Thu muội đã tới”

Trương di nương ngượng ngùng thu tay, Thẩm Tĩnh Di khôi phục nụ cười, trong mắt lóe qua con giận.

Khương di nương tiến lên hành lễ, cung kính “Phu nhân thân mình có tốt không?”

Thẩm Tĩnh Sơ nói “Mẫu thân đã ngủ rồi”

KHương di nương tiếp lời “Biết phu nhân thân mình không tốt, thiếp mượn hoa kính phật, đem ít tổ yến hôm qua phu nhân ban cho chế biến thành ít cháo, hi vọng phu nhân thân mình sớm hồi phục”

Nha hoàn bên người tiến đến, Tĩnh Sơ sai nàng ta đem vào buồng trong “KHương di nương có lòng, Tĩnh Sơ thay mẫu thân đa tạ”

Khương di nương chỉ Thẩm Tĩnh Thu phía sau “Thu nhi tỉnh lại rồi đều đã quên hết chuyện trước kia, ngay cả quy củ cũng không hiểu, hôm nay mới làm ra chuyện xấu hổ như vậy, thỉnh xin Lục tiểu thư không tức giận, hi vọng về sau tiếp tục chỉ bảo cho Thu nhi”

Thẩm Tĩnh Sơ thoáng nhìn qua Tĩnh Thu ngoan ngoãn vâng lời, ấn tượng đối với nàng ta không kém, gật đầu “Ta thân là tỷ tỷ, đương nhiên sẽ chiếu cố muội muội”

Khương di nương nhẹ nhàng thở ra, nhanh cảm ơn “Cảm ơn Lục tiểu thư. Thiếp không quấy rầy nữa” rồi dẫn Tĩnh Thu cáo lui.

Trương di nương hơi ghen tỵ nhìn mẹ con K Hương di nương, đồng thời cảm thấy khó hiểu, vì sao Thẩm Tĩnh Sơ lại đối xử với bọn họ có phần kính trọng? Mà lại lạnh nhạt với mẹ con nàng dù quan hệ trước kia rất tốt?

Thẩm Tĩnh Sơ thấy mẹ con Trương di nương vẫn chưa đi, bèn lạnh lùng nói “Còn thất thần gì đó?”

Trương di nương thấy vậy mới tỉnh táo lại, dẫn Thẩm Tĩnh Di rời đi. Tĩnh Di cắn môi, vừa đi vừa nghĩ, Thẩm Tĩnh Sơ, hôm nay người đối xử với ta như vậy thì sau này đừng trách ta không lưu tình...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Vòng tay ngọc Dương chi

Trời chạng vạng tối, Thẩm Tĩnh Sơ rốt cuộc chờ được Thẩm Nguyên Huân quay về, hắn đã biết chuyện Ninh thị đau bụng đến ngất đi, nói với Thẩm Tĩnh Sơ là đã nói chuyện với Long Ngâm Nguyệt. Long Ngâm Nguyệt bảo hắn có sư muội y thuật còn cao mình hơn, đợi hắn tìm cơ hội nói với sư muội đến xem qua bệnh tình cho Ninh thị.

Đồ đệ của Đông Phương Khanh chắc chắn là nổi tiếng, Tĩnh Sơ vui mừng, thúc giục Nguyên Huân nhanh chóng lấy tin tức từ Long Ngâm Nguyệt. Bệnh cần có thầy giỏi, nàng hi vọng có thể trị tận gốc bệnh tình của Ninh thị, mà bệnh của Ninh thị không bình thường như vậy, nàng mơ hồ cảm nhận có âm mưu bên trong.

Hôm sau Ninh thị vẫn kiên trì đứng dậy dẫn nhóm di nương thứ nữ đến chỗ lão phu nhân thỉnh an. Mới đi vào liền nghe được giọng nói nghiêm khắc của lão phu nhân “Người sao có thể vì cháu ngoại trai bên nhà người mà không quan tâm đến cháu gái của Thẩm gia? Nếu Tuyệt nhi có gì không ổn, ta xem kén mẫu như người thế diện như thế nào! Nếu là bị cái danh “ngược đãi kẻ nữ” thì người làm sao mà ngẩng đầu lên nhìn mặt phu nhân đã qua đời đây!”

Thích thị quỳ trên mặt đất, ủy khuất nói “Con dâu biết sai”

“Người phải nhớ kỹ, người không chỉ là nữ nhi Thích phủ, mà còn là con dâu Thẩm phủ! Nữ nhi Thẩm phủ không phải tùy tiện đem gả cho kẻ khác! Cháu ngoại trai nhà người kén còi thế kia, làm sao xứng đôi với Tuyệt nhi được!” Lão phu nhân nghiêm khắc nói.

Thích thị lo sợ không yên “Ngày ấy chị dâu năn nỉ con dâu mãi nên con dâu không lay chuyển được... Vốn dĩ con dâu cũng muốn xin chỉ thị của mẫu thân, chỉ là Tuyệt nhi chưa gì đã vội tới thỉnh an con dâu, con dâu chỉ mới nói ý định thôi mà ai ngờ...”

Ai ngờ Thẩm Tĩnh Tuyệt lại là nữ tử ngoan cường như vậy.

Lão phu nhân cắt ngang lời nàng ta “Về sau không được tự chủ trương như thế nữa!”

Lão phu nhân tức giận không chỉ bởi vì cháu trai bên họ nhà Thích thị dám trèo cao tới nữ nhi Thẩm gia, mà càng tức là Thích thị chưa được nàng đồng ý mà dám một mình dám ứng đem nữ nhân Thẩm gia gả ra ngoài, lướt qua mặt lão phu nhân.

Người tuổi tác đã cao, mấy năm nay cũng đem một ít chuyện vụn vặt giao cho con dâu chỉ thứ hai, nhưng quyền chính vẫn trong tay mình. Dựa theo quy củ thì sự vụ của gia đình, chính xác phải do Ninh thị xử lý, nhưng Ninh thị tính tình quá thẳng thắn, không thích hợp quản gia, cần mất thời gian dạy dỗ, Thích thị chỉ thứ hai tuy không xứng với vị trí này nhưng cũng khôn khéo sắc bén, không có làm hỗn loạn gì nhiều. Chẳng qua là vậy nhưng Thích thị cũng chưa từng chính thức là chân chính quản gia, lại dám qua mặt lão phu nhân để định việc hôn nhân của kẻ nữ, kẻ đính ước lại thấp kém, Thích thị thiên vị nhà mẹ đẻ, việc này làm sao lão phu nhân nuốt trôi cho được?

Thích thị nức nở “Con dâu xin nghe lời mẫu thân dạy bảo”

Lão phu nhân nhìn lướt qua “Tuyệt nhi hôm nay đã khỏe chưa?”

Thích thị cố gắng trấn an đáp lời “Tuyệt nhi hôm nay đã khỏe, vốn dĩ muốn tới thỉnh an mẫu thân nhưng mẫu thân kêu nàng tĩnh dưỡng hai ngày nên con dâu mới không gọi lại đây”

Kỳ thật là Thích thị không muốn Thẩm Tĩnh Tuyệt xuất hiện chọc lão phu nhân thêm tức giận, nhắc nhở lão phu nhân là Thích thị đã phạm sai lầm, đợi qua hai ngày, khi việc này đã phai nhạt thì nói sau.

Lão phu nhân giương mắt nhìn Ninh thị và nhóm người tới sau, thu lại tức giận, liếc mắt với Thích thị đang còn quỳ, giọng lạnh lùng “Còn không mau đứng dậy! Chẳng lẽ muốn bọn hậu bối chê cười?”

Thích thị vâng dạ đứng lên, lão phu nhân thấy Ninh thị chú trọng quy củ như vậy, trong lòng cao hứng, càng bất mãn với Lưu di nương hơn. Người ta

chính thế bị bệnh vẫn kiên trì tới thỉnh an, Lưu di nương bắt quá chỉ là đi nương nhưng lại ý vào mạng thai liền bỏ qua thỉnh an này, hừ.

Thỉnh an xong, lão phu nhân tạm thời áp chế sự không vui vừa rồi, tâm tình tốt lên “Hôm nay cô nãi nãi đến thăm lão thái bà này, các người dùng bữa sáng xong thì đến đây giúp vui đi”

Cô nãi nãi trong miệng lão phu nhân chính là nữ nhi con vợ cả Thẩm Chi Nhu, gả chính thất Trần Quốc công Dương thế tử, nhưng vẫn sinh không ra trưởng tử, trước đó vài ngày mới nạp con trai di nương thành con thừa tự.

Lão phu nhân quy củ vốn dĩ là trừ bỏ lúc thỉnh an, nhóm thứ nữ không thể ở lại, dù sao cháu trai cháu gái con vợ cả cũng không ít, nhưng hôm nay lão thái thái vì cô nãi nãi phá lệ, có thể thấy được lão thái thái yêu thích nữ nhi này thế nào.

Thích thị cười lấy lòng “Chắc là vì ngày mai là sinh nhật mẫu thân, trước lại đến đây ăn mừng với mẫu thân, cô nãi nãi quả là có hiếu”

Nhắc tới nữ nhi nhà mình, lão phu nhân tươi cười “Nàng chẳng qua chỉ là thích náo nhiệt thôi” trên mặt không che giấu được vui sướng.

Mọi người đều tự trở về sân dùng bữa, sau đó quay lại Vinh uyển.

Thẩm Tĩnh Sơ vừa vào gian trong liền nghe được tiếng cười không ngừng, hành lễ xong rồi, Dương phu nhân Thẩm thị liền cười cười vẫy nàng “Sơ nhi càng trưởng thành càng trở nên đẹp ra!”

Thẩm Tĩnh Sơ nhu thuận tiến lên, Dương phu nhân cẩn thận đánh giá, vừa cười vừa kêu nha hoàn mở một hộp lấy ra một trâm vàng khảm hồng ngọc bích thành hoa, khảm phi thủy ngọc thạch.

Dương phu nhân mỉm cười lấy bộ trâm cài lên mái tóc Thẩm Tĩnh Sơ, chắc lưỡi nói “Sơ nhi thật là bộ dạng càng lớn càng đẹp, đeo bộ trang sức này càng đẹp mắt”

Thẩm Tĩnh Sơ không rõ lắm tươi cười vừa ý của cô nãi nãi là như thế nào, nàng mơ hồ nhớ là Thẩm Tĩnh Thu mới là con dâu của nàng ta, nhưng lúc này đây...?

Hình như bộ trâm cài trên đầu nàng quý trọng hơn những cây trâm khác nhiều.

Bỗng nhiên cảm thấy hình như đầu càng nặng thêm.

Chẳng lẽ cô nãi nãi muốn mình làm con dâu nàng ta?

Đừng nói chuyện con trai nàng ta chỉ là con thừa tự con di nương ghi dưới danh nghĩa trưởng tử con mẹ cả, với thân phận này, đừng nói lão phu nhân, ngay cả Thẩm lão gia cũng tuyệt đối không đồng ý cho Thẩm gia đích nữ gả qua đó, huống chi, Thẩm Tĩnh Sơ ngoại trừ là danh nghĩa An Viễn hầu Thẩm gia, còn đại diện cho Uy viễn đại tướng quân Ninh gia, dựa theo Thẩm Tĩnh Sơ thân phận, dù làm hoàng hậu, lấy hoàng tử sau này cũng thật sự không đủ.

Thẩm Tĩnh Sơ không đổi sắc mặt, ngọt ngào cười nói “Cảm ơn cô”

Thẩm Tĩnh Liên bên cạnh lăm lăm “Dựa vào cái gì mà trâm cài của nàng ta lại quý hơn của ta chứ”

Giọng nói mặc dù không lớn nhưng mọi người ở đây đều nghe thấy, Dương phu nhân trên mặt có chút xấu hổ, vốn dĩ nàng đã có tính toán, đưa trang sức có chút thiên vị, nhưng nghĩ là Thẩm Tĩnh Sơ là đích nữ, những người khác sẽ không dám hé răng, ai ngờ lại có kẻ tiêu bỏi không hiểu chuyện nói trắng ra như thế, hại nàng bây giờ không biết nói sao cho phải.

Thích thị ho hai tiếng nhanh phân phó bọn nha hoàn đem trái cây lên, che lấp sự ngượng ngùng vừa rồi.

Dương phu nhân lại không đơn giản từ bỏ như vậy, cười nói “Trước đó vài ngày Sơ nhi sinh nhật, ta vốn dĩ đặt một cái vòng tay Dương chi bạch ngọc, ai biết ngọc kia lại mất thời gian chế tác khá nhiều, nên mới sửa tặng thành dây đeo tay, nay vòng đã làm xong, tuy rằng chậm chút nhưng cũng thực đẹp lắm, Sơ nhi đừng có ghét bỏ nha!”

Lão phu nhân thấy vậy bỗng nhiên không tươi cười nữa “Chi Nhu, ta thấy người còn không đối với mẫu thân tốt được như vậy đấy!”

Dương phu nhân sắc mặt hơi kém, vừa cười vừa lay tay lão phu nhân “Mẫu thân à, sinh nhật của người, Chi Nhu tất nhiên đã chuẩn bị lễ vật tốt nhất rồi...”

Lão phu nhân không nói tiếp, sắc mặt vẫn không khá lên mấy.

Thẩm Tĩnh Sơ nhanh lên tiếng “Cô, Tĩnh sơ tính tình hoạt bát, thật không dám đeo vòng tay bạch ngọc này đâu, lỡ may làm hỏng thì phụ tâm ý của cô”

Dương chi ngọc vòng tay này cũng không phải là vật tầm thường, Dương phu nhân đưa cho Thẩm Tĩnh Sơ cũng không phải chỉ mang ý nghĩa là lễ vật sinh nhật, vòng tay kiểu này thường là tín vật đính hôn. Dương nhiên còn phải cỡ hoàng thân quốc thích mới dám dùng đến.

Dương phu nhân rõ ràng nhìn trúng nàng làm con dâu, nhưng không nói rõ, muốn dùng chiếc vòng này thử tâm ý của nàng, nếu Thẩm Tĩnh Sơ nhận lấy thì...

Lão phu nhân cũng hiểu rõ ý tứ nhưng không muốn trước mặt người nhà bôi bác mặt mũi nữ nhi của mình nên mới sắc mặt không tốt, lại chỉ điểm cho Thẩm Tĩnh Sơ, nếu nàng ta còn không hiểu ý tứ Dương phu nhân thì cũng phải thấy được lão phu nhân không vui, không được phép nhận vòng tay này.

Kiếp trước Thẩm Tĩnh Sơ quả thật là thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt mà không muốn lấy vòng ngọc này, kiếp này tái thế làm người, đương nhiên nàng đã sớm hiểu dụng ý, tất nhiên là nhanh chóng cự tuyệt.

Dương phu nhân chưa từ bỏ ý định, lấy vòng ngọc ra khỏi trap, úm vào tay Tĩnh Sơ “Sơ nhi làn da trắng nõn, quả thật vô cùng xứng với vòng ngọc thượng đẳng này”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Bận Rộn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.